

PUH

PUH

PUH

PUH

PUH

ŠOLSKO GLASILO OŠ MATIJE ČOPA
KRANJ

2014/2015

DRAGI ČOPOVCI IN ČOPOVKE!

Sončni meseci spet prihajajo in z njimi tudi naša številka PUH-a. Vem, da boste med počitnicami počeli marsikaj zanimivega. Uživajte v naravi, s prijatelji, z družino. Ko pa si zaželite branja, pa posezite po našem časopisu. In kaj boste v njem lahko prebrali? Marsikaj zanimivega, koristnega, zabavnega, poučnega, šaljivega.

- V tem šolskem letu se je na šoli dogajalo marsikaj zanimivega. Nemogoče je, da bi vse dogodke objavili v časopisu. Vanj smo vključili le nekatere (npr. razstavo o 1. svetovni vojni, kulturne, naravoslovne in športne dneve, tabore, šolo v naravi).

- Naredili smo intervju z znanim slovenskim komikom, reparjem in prevajalcem Boštjanom Gorenjcem-Pižamo, ki nam je zaupal marsikaj zanimivega.

- Tudi letos so učenci dokazali, da so že pravi mali pesniki in pisatelji. Prebrali boste lahko taka besedila, v katerih so učenci razvijali svojo domišljijo in besedila, ki so jih napisali po resničnih dogodkih.

- Prebrali boste tudi, kdaj je bilo naše osmošolce strah, kdaj se prvošolčki razjezijo, kateri praznik je vseč sedmošolcem ...

- Za poletne dneve vam predstavljamo nekaj iger, ki jih lahko igrate skupaj z družino ali s prijatelji.

- Kaj pa razvedrilne strani? Seveda brez njih pa nikoli ne gre – preberete lahko nekaj modnih nasvetov, nasvete o preživljanju počitnic, kako doma narediti bananin sladoled, kako v poletnih dneh poskrbeti za svoje ljubljence. Zvedeli boste, katere knjige je vredno prebrati, katere filme si je dobro pogledati. Aja, pa tudi počitniški horoskop si lahko preberete, rešite kakšno križanko ...

- Ne smemo pa pozabiti tudi čudovitih ilustracij, ki so jih narisali posamezni učenci.

Upam, da se boste uživali ob prebiranju PUH-a ter našli v njem tudi nekaj zase.

Veselo branje in vsi skupaj preživite prijetne počitniške dni.

Hana Suchy,
glavna urednica PUH-a

DOGAJALO
SE JE

**“Ostanite tukaj vsaj toliko časa, da se naužijete vsega, za kar ste že pozabili, da obstaja! “
(Toni Gašperič)**

BELA KRAJINA – POLNA NEPOZABNIH DOŽIVETIJ

Na začetku našega izleta smo se z vlakom peljali do Črnomlja, nato pa z avtobusom do kmetije, kjer so nam razložili in demonstrirali pridelavo in predelavo lana, kar smo lahko tudi sami preizkusili. Nato smo se sprehodili po Krajinskem parku Lahinja. Gospod nam je predstavil zaradi melioracije rek in urbanizacije v bližini meandrov ogrožene živalske in rastlinske vrste. Videli smo tudi zelo staro žago in mlin na vodni pogon, ki pa je zaradi količine dežja v zadnjem času žal poplavljen, tako da si nismo mogli pogledati njegovega delovanja. Pokazal nam je tudi kamnito orodje iz mlajše kamene dobe in zlatnik z motivom kralja Matjaža, ki ga je kot otrok našel na polju.

Izdelali smo tudi vsak svojo belokranjsko pisanico. Jajce smo najprej izpipali, nato pa z voskom narisali vzorčke, jajce namočili v rdečo barvo, ki smo jo pridobili iz rdečega krep papirja, ponovno narisali vzorčke in jajca skuhalo v vroči črni tekstilni barvi ter staljen vosek obrisali z jajca. Kjer smo vosek nanесли prvič, je pisanica ostala barve jajčne lupine, kjer smo ga nanесли drugič, je bilo rdeče, kjer pa jajce ni bilo povoščeno, pa je bila pisanica črna.

Kasneje smo se z učitelji iz doma sprehodili po bližnji okolici in ob reki Kolpi. Ogljedali smo si hišo iz starih časov in njene notranje prostore.

Hana Zelič, 9. a

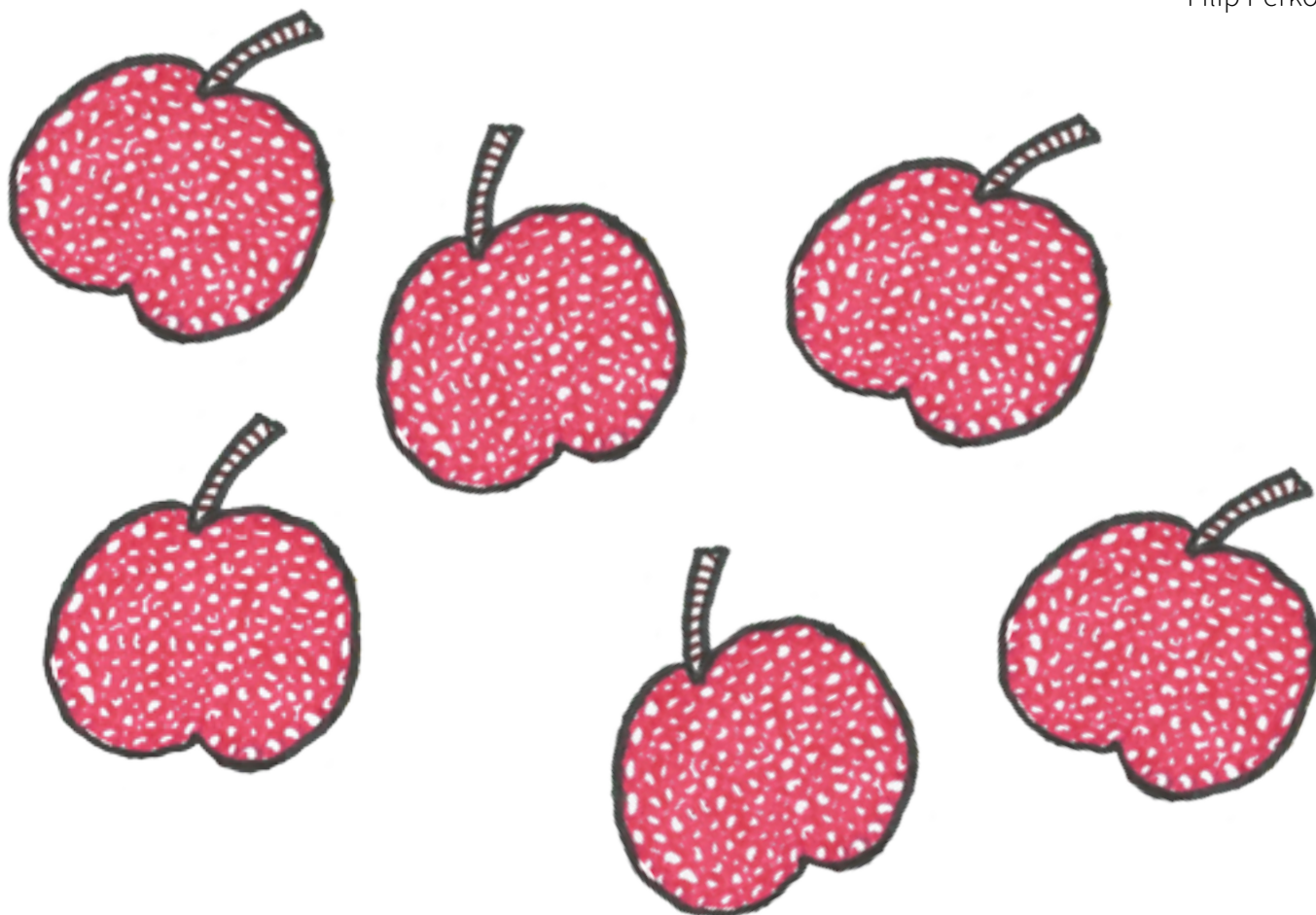
ŠKRAT V KOLPI

Nekoč je pod skalo v Kolpi živel škrat. Vaščani Radencev so vsak dan ribarili in s seboj prinesli tudi jabolka, da niso bili lačni. Nekega običajnega popoldneva pa so jim jabolka skrivnostno izginila. Vaščani niso vedeli, kdo jih je ukradel. Mislili so, da jih je kakšen grozen podvodni zmaj. Kradljivec pa je bil navaden škrat, ki je bil neviden.

Naslednji dan so s seboj ponovno vzeli jabolka in tudi tedaj so izginila. Odločili so se, da kradljivca poskušajo najti v reki in tako so izbrali nekaj potapljačev, ki pa v reki niso ničesar našli. Tako so vsak dan ostali brez jabolk in bili so obupani. Nekega dne pa je v Radence prišel Matija Korvin, bolj znan kot kralj Matjaž. S seboj je imel mazilo, ki mu ga je dala mati, tik preden je umrla. Ni mu niti uspela povedati, zakaj naj bi to mazilo služilo. Takoj ko je Matija prišel med vaščane, je izvedel za njihovo težavo. Tisti večer pa je v postelji razmišljal in razmišljal, ko se mu je končno posvetilo, da mu lahko pomaga materino mazilo, ki ga ima shranjenega v posebnem žepku. Tako se je domislil načrta.

Naslednji dan je zgodaj zjutraj sklical ribiče ter jim vse razložil. Popoldne je končno napočil pomemben trenutek. Ribiči so šli ribarit, na travo pa so kot vedno položili polno košaro sočnih, rdečih jabolk. Matija Korvin pa se je s svojim mazilom skrival za bližnje drevo in potrpežljivo čakal. Dolgo časa se ni nič zgodilo. Skoraj je že obupal, ko so jabolka začela izginjati. Izginilo je prvo, nato drugo, nato še tretje! Matija Korvin je pomislil: zdaj ali nikoli. Skočil je izza svojega skrivališča ter mazilo z vso močjo zalučal proti košari. Mazilo je poškopilo škrate in ta je postal viden. Vsi so mislili, da bodo videli strašnega zmaja, vendar pa se je pred njimi pokazal majhen škratek. Hoteli so ga ujeti, vendar je bil škrat preveč uren za njih. Hitro se je pognal v Kolpo in nihče ga ni uspel ujeti. Vaščani so mislili, da jim bo še vedno nagajal, a se to ni zgodilo, saj je izgubil moč nevidnosti. Tako so ribiči spet lahko ribarili in nihče jim ni več kradel jabolk. Živel so srečno do konca svojih dni, Matija Korvin pa je bil njihov največji junak.

Filip Perko, 8. b

“Gibanje je zdravje, življenje, zabava, gibanje je zakon.”

ŠPORTNI DAN NA LUBNIK

V torek, 23. septembra, smo se devetošolci povzpeli na Lubnik, hrib v okolici Škofje Loke. Ko smo zvedeli za lokacijo pohoda, so bili nekateri nad njo navdušeni, nekateri pa malo manj, saj eni ne hodijo radi v hribe, drugi pa raje prosti čas preživijo pred računalniki in televizijo. Po prehojeni poti pa je bil ves naš trud poplačan z lepim razgledom. Zanimalo pa me je, kaj bi učence še bolj motiviralo, da bi ponovno šli na Lubnik.

Kaj bi te še posebej motiviralo, da bi šel/šla z veseljem na Lubnik?

Če bi me na vrhu čakal živ Kurt Cobain (umrli pevec glasbene skupine Nirvana), bi šprintala gor.

Ko bi prišla na vrh in bi me tam čakal Iphone 6, ki bi ga lahko odnesla domov.

Če bi vedel, da me na vrhu čaka denar.

Če bi bil na vrhu avto Ford Mustang Shelby, bi tekel gor.

Tekel bi do vrha, če bi me tam čakal milijon evrov.

Z veseljem bi šel gor, če bi bil prepričan, da me čaka lep razgled.

Veliko lepih in brezplačnih oblačil.

Koncert mojega najljubšega pevca Cro-ja ter možnost, da bi se pogovarjala z njim.

Dobro bi bilo, če bi bili na vrhu avtomati s hrano in pijačo.

Lea

Taja

Luka

Jan

Besart

David

Monika

Anja

Aco

Hana Suchy, 9. a

Štajerska - pokrajina za vse ljubitelje zgodovine

POT NAS JE POPELJALA NA ŠTAJERSKO

V četrtek, 2. 10. 2014, smo se učenci 7. razredov odpravili na ekskurzijo na Štajersko. Zgodaj zjutraj smo se zbrali na parkirišču pri šoli in se z avtobusom odpeljali proti Celju. Najprej smo se odpeljali na Celjski grad, kjer smo si ogledali Friderikov stolp in zvedeli veliko o celjskih grofih, ki so bili zelo pomembni za Celje. Pot smo nadaljevali proti Šempetru, kjer je bil blizu cerkve sv. Petra za živo mejo skrit eden najbolj znanih antičnih spomenikov v Sloveniji - Rimska nekropola. Tam smo si ogledali nagrobnike bogatih družin iz nekdanje Celeje, ki so jih izkopali leta 1952 pod nadzorom Josipa Klemenca in drugih arheologov. Marsikaj zanimivega pa smo zvedeli tudi o teh družinah. V zgodnjih popoldanskih urah smo se odpravili nazaj proti Kranju.

Moja Fekonja, 7. b

“Vojna ni nobena rešitev.” (Vergil)

RAZSTAVA OB 100-LETNICI 1. SVETOVNE VOJNE

V torek, 11. 11. 2014, smo vsi učenci naše šole ogledali razstavo ob 100-letnici 1. svetovne vojne. Učenci 8. in 9. razredov so nam razložili vse, kar se je dogajalo med vojno. Ob pripovedovanju pa smo si lahko za lažjo predstavitev ogledali tudi fotografije na panojih. Poleg učencev naše šole pa je bil z nami tudi gospod, oblečen v oblačila, ki so jih nosili vojaki v 1. svetovni vojni. Pokazal in predstavil nam je orožje, s katerim so se vojaki borili. Ko smo nadaljevali z ogledom, smo tudi izvedeli, na katerem ozemlju se je vojna dogajala. Na enem od panojev so bila zapisana vsa imena Kranjčanov, ki so padli kot vojaki v 1. svetovni vojni. Ogledali smo si še kratek video, na katerem so bile slike in kratki posnetki o vojni. Za tiste, ki jih zanimajo zgodovinski dogodki, je bila razstava zanimiva, ostalim pa malo manj. A vseeno smo vsi zvedeli marsikaj novega in zanimivega.

Manca Šinko, 8. b

Razstavo ob 100-letnici 1. svetovne vojne so si ogledali tudi naši starši. Vsem, ki so želeli odgovorjati, sem postavila dve vprašanji, in sicer kaj sami vedo o I. svetovni vojni in ali menijo, da je prav, da se tudi mlajše generacije seznanijo z dogodki med I. svetovno vojno.

Kaj sami veste o prvi svetovni vojni?

- O I. svetovni vojni vem veliko, saj sem obiskala tudi prizorišče Soške fronte in muzej v Kobaridu, kjer so nam povedali veliko podatkov.
- Vem, da se je I. svetovna vojna končala leta 1918.
- O I. svetovni vojni vem nekatere podatke, a bolj na splošno.
- O I. svetovni vojni sem se učil iz knjig in učbenikov, učil sem se tako kot vi sedaj.
- O I. svetovni vojni sem se učil v šoli, a sem veliko podatkov že pozabil.
- Zapomnil sem si, da je I. svetovno vojno začel Franc Ferdinand.

- Nekaj o I. svetovni vojni vem, ne pa veliko.
- O I. svetovni vojni ne vem nič.
- Vem le toliko, kolikor sem slišal in videl v dokumentarnih filmih.

Ali mislite, da je prav, da se tudi mlajše generacije seznanjajo z dogodki iz prve svetovne vojne?

- Mlajše generacije se morajo o tem učiti, ker je vsaka zgodovina pomembna za prihodnost ter zato, da se napake, ki so bile storjene, ne ponavljajo več.
- Seveda se morajo mlajše generacije o tem učiti, ker je vojna pomembno vplivala na kasnejše dogodke.
- Absolutno se morajo o I. svetovni vojni učiti tudi mlajše generacije, da poznajo zgodovino, da vedo, kaj se je takrat dogajalo, kakšni so bili dogodki in da se nekaj iz tega naučijo tudi za prihodnost.
- Ja, mlajše generacije morajo I. svetovno vojno spoznati, ker je prav da določenih stvari ne pozabijo in je prav, da se učimo iz napak in da tega več ne ponavljamo.
- Ni prav, da se mlajše generacije spoznavajo z njo, niti z nobeno drugo vojno, ker so vse vojen krute.
- Mlajše generacije se lahko o I. svetovni vojni nekatere podatke naučijo, ne pa vsega, predvsem vse krute podrobnosti lahko izpustijo. Pomembno pa je, da vedo, da je vojna bila.

Zahvaljujem se vsem staršem, ki so mi bili pripravljani odgovoriti na moji vprašanji.

Anketo je pripravila Ema Krajnc, 8. b.

Vsi, ki so jo poznali, so ji rekli Maja, mala, zvita in predrzna Maja, Maja, ki leti, leti, kamorkoli se ji zdi.

NAVDUŠENI NAD FILMOM O ČEBELICI MAJI

V sredo, 19. 11. 2014, smo si učenci 1.–3. razreda naše šole v kinu Cineplexx ogledali animirani film Čebelica Maja. Ker mi je bila zgodba zelo všeč, sem se odločila, da jo delim še z vami.

Nekega čudovitega dne je iz sata pokukala čebelica Maja. V tem času sta dve čebeli z medom mazali satje. Ena čebela je bila teta Kasandra, druga pa je bila njena prijateljica. Kasandrina prijateljica je hotela Majo uspavati, a je sama zaspala. Ker Maja ni vedela, kako ji je ime, ji je Kasandra povedala, da je Maja. Potem je Kasandrina prijateljica dala Majo nazaj v sat in poskušala zakrpati njeno luknjo. Maja pa ji je pri tem že pomagala, zato sta se obe čebeli čudili.

Maja je takrat že odšla stran in v panju povzročila velik nered. Videli sta jo kraljica in njena svetovalka. Kraljica je bila do nje zelo prijazna, svetovalka pa je bila zlobna. Kraljica je svetovalki naročila, da Majo pospremi v sat, a Maja jo je ta čas že popihala stran. Padla je v cvetni prah in neka čebela jo je skupaj s prahom vrgla v cvet. Kraljica in njena svetovalka sta prišli v sobo, v kateri je kraljica dobila svoj letošnji matični mleček, ravno v trenutku, ko se je Maja zagostila v napravi za mleček. Svetovalka je odkrila, da kraljica lahko umre, če ji vzame mleček, zato je to tudi naredila.

Maja je svetovalki ugovarjala, a ta je tako postala nova kraljica in Majo so vrgli v ječo. Tam je našla staro kraljico, ki je umirala. Majin prijatelj Vili je želel Majo rešiti, a je ugotovil, da je sam ne bo mogel, zato je odšel po njune prijatelje. Prišli so kobilica Flip, teta Kasandra in mali sršen in rešili so Majo ter kraljico.

Nekega dne so Maja, Flip in Vili videli, da je strah čebel in žužkov le navadno strašilo. Maja je teti Kasandri predlagala, da skupaj s prijatelji pridobijo potrebni mleček in res so ga. Lažna kraljica je rekla, da so mleček vzeli

sršeni. Ta čas sta sršenom nerodni mravlji podrl tabor. Mravlji sta tam pustili cvetni prah, zato so sršeni mislili, da so jim to storile čebele. Tako so se čebele in sršeni začeli bojevati. Maja in prijatelji so s pomočjo krpe, niti in strašila naredili manjše strašilo, da bi ustavili boj, a na žalost so jih odkrili. Lažna kraljica je potegnila nit, ki je bila privezana na strašilo. Strašilo je padlo na očeta malega sršena in lažno kraljico, zato je Maja predlagala, da sršeni in čebele s skupnimi močmi dvignejo strašilo in rešijo lažno kraljico in sršena. V tistem hipu je prišla prava kraljica, ki je popila matični mleček. S sršenom sta se rokovala in postala prijatelja. Vse žužke je potem povabila na ples. Ker skarabeja do takrat ni nihče povabil, je bil zelo žalosten. Kraljica je skarabeja zelo razveselila, ko je povabila tudi njega, saj ji je to predlagala Maja.

Skarabej je na ples prikotalil kroglo, ki pa ni bila iz blata, ampak iz cvetnega prahu. Svetovalka je bila na koncu kaznovana, saj je namesto plesa morala peči kolačke.

Lara Stoilov Spasova, 3. a

“Utrgaj rožo na Zemlji in premaknil boš najbolj oddaljeno zvezdo!” (Paul Dirac, fizik)

OGLED EVROPSKE RAZSTAVE O VESOLJU

V četrtek, 12. marca 2015, smo učenci nekaterih krožkov iz naše šole v Ljubljani obiskali Evropsko razstavo o vesolju, ki se imenuje European Space Expo.

To je bila potujoča interaktivna razstava, ki so jo pripravili na Kongresnem trgu v veliki beli kupoli. Pričakal nas je vodič in povedal veliko zanimivosti. Izvedeli smo, da je glavni namen te razstave prikazati pomembne dejavnosti evropskih vesoljskih programov za naše vsakdanje življenje. To vse so storitve glavnih evropskih vesoljskih programov in satelitov, kot sta Galileo in Copernicus.

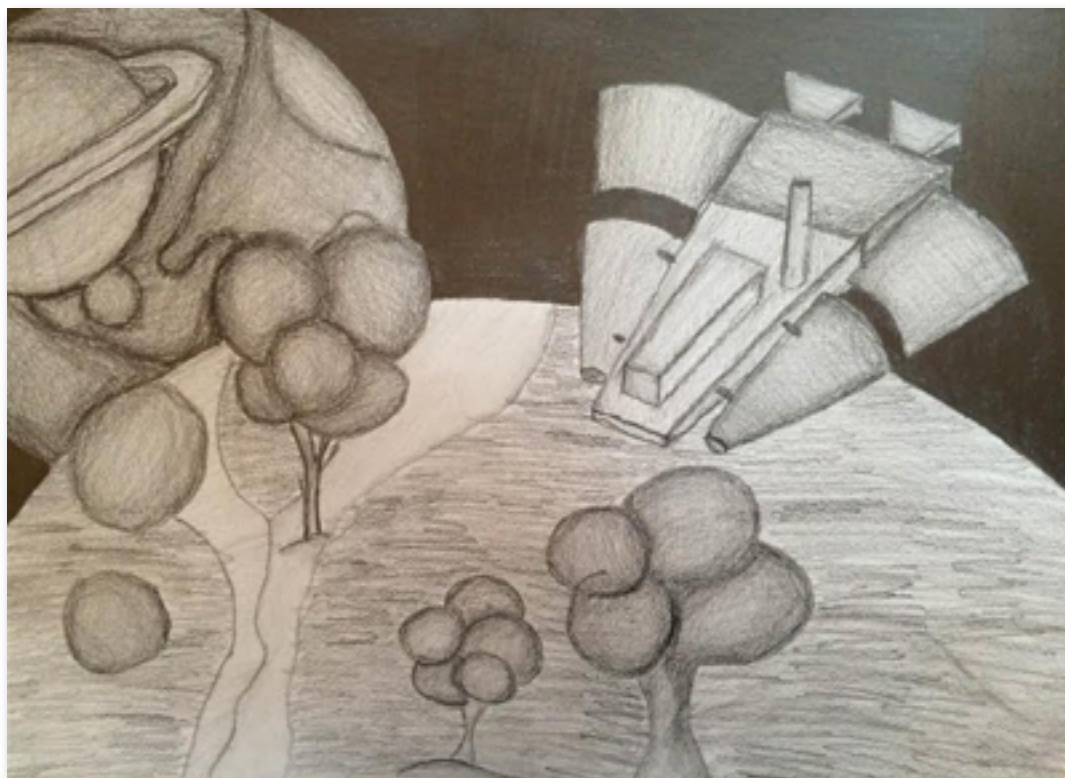
S pomočjo interaktivnih postaj smo spoznavali delovanje satelitov in njihovo uporabo na najrazličnejših področjih, na primer pri varnosti ljudi, organizaciji prometa, spremljanju podnebnih sprememb, varstvu okolja, energije, v kmetijstvu ... Reševali smo tudi učne liste.

Pod stropom kupole smo opazovali pomanjšane makete satelitov programa Galileo in Copernicus. Pod njimi pa se je, podobno kot v vesolju, vrtel globus, na katerem so se prikazovali podatki, ki jih beležijo sateliti, kot na primer letalski promet, požari.

Izvedeli smo tudi, da se bo eden izmed satelitov v sistemu Galileo imenoval po slovenski deklici Tari.

Slišali in videli smo veliko novega. Zelo mi je bila všeč postavitve razstave.

Hana Suchy, 9.a

“Drevo, ki nekatere gane do solz radosti, je v očeh drugih samo zelena stvar, ki jim stoji napoti.” (William Blake)

NARAVOSLOVNI DAN V VOLČJEM POTOKU

Učenci drugih razredov smo preživeli prijeten naravoslovni dan v arboretumu Volčji Potok. Nekatera drevesa in listi so nam celo zaupali svoje skrivnosti.

- Zunaj smo gledali drevesa in grme. Videli smo tudi race in ribe. Pozvonili smo na zvonček želja.
- Najprej smo bili v učilnici. Potem smo jedli. Videli smo tudi Smrčjo vas, nabiralnik hroščkov in dinozavre. Zelo všeč mi je bila Smrčja vas.
- Videli smo bolno drevo in francoski vrt. Najbolj všeč mi je bilo gledat dinozavre.

PLATANA

Bila sem navadno drevo. Nekoč so prišli vojaki. Eden izmed vojakov se je naslonil name. Takoj sem se obarvala. Izgleda, da je vojak imel barvo, ki je lahko šla dol z obleke. Vsi so strmeli vame. Prav nerodno mi je bilo. Še sedaj sem taka, ampak sem se že navadila. Rastem v Volčjem Potoku. Imam tudi prijatelje, to so ginko, smreka in grm šipek. Drugi pa se nočejo družiti z mano.

Eva Subotić

GINKO

Ko so živeli še dinozavri, so ti podirali drevesa. Podrli so vsa drevesa, razen mene. Tako sem ostal sam. Potem je prišla pomlad in so drevesa spet zrasla. In sedaj nisem več sam. Veliko ljudi me občuduje. Če mi kdo odtrga list, mi to ni všeč. Ponosen sem, da sem najlepše drevo tu naokoli. Vsa drevesa me imajo rada.

Timon Kunstelj

JESENSKI LIST

Nekega dne je močno zapihal veter in odpihnil vse moje bratce in sestrice z vej. Jaz sem se močno držal, ampak me je veter vseeno odnesel. Tako smo vsi listi pristali na tleh. Nina me je pobrala. Bila je vesela, ker me je našla. Obdržala me je za vedno in sedaj počivam v njeni zbirki listov.

Natalija Barić

MOČVIRSKA CIPRESA

Sem zelo čudne vrste drevo. Rastem blizu vode. Veliko ljudi me občuduje. Zato sem čudno drevo, ker rastem blizu vode in ne zgijem. Na suhi strani mi grede korenine navzven. Otroci pravijo tem koreninam Smrčja vas.

Nace Kobal

“Slovenski biser Triglavski narodni park je čudovita alpska pokrajina, kjer se da resnično izkusiti njegov mir in tišino.”

BOHINJU

Odsev gora v vodi,
misel po glavi mi blodi.
Ali je odsev lepši od resnice,
katere pesmi prepevajo ptice?

Vidim na stotine nasmehov,
ki v skalah ostale so iz prejšnjih vekov.
V potokih so skrite solze,
katerih spominjati se ne sme.

Na koncu pa cesta,
ki vodi nazaj do hladnega mesta.
Pot domov me bo popeljala,
a jaz si želim, da tu bi ostala.

Hana Suchy, 9. a

V BOHINJU IN TRIGLAVSKEM NARODNEM PARKU

V torek, 30. 9. 2014, smo se učenci 9. razredov odpravili na ekskurzijo v Bohinj in Triglavski narodni park.

Pot nas je vodila čez Bled, Bohinjsko Bistrico in ob Bohinjskem jezeru smo bili že v območju Triglavskega narodnega parka. Zavili smo proti koči pri Savici in se povzpeli do slapa Savice. Občudovali smo veličastno naravo. Po krajši malici smo se odpeljali do nihalne žičnice, s katero smo se povzpeli na Vogel. Tam smo uživali v razgledu na okoliške gore in Bohinjsko jezero. Učiteljica nam je povedala nekaj zanimivosti, med drugim tudi to, da je bila do Vogla speljana žičnica že v času 1. svetovne vojne. Reševali smo tudi učne liste in imeli malo odmora. Nato smo se odpeljali v dolino in z avtobusom proti domu.

Preživeli smo zanimiv in sončen jesenski dan.

Hana Suchy, 9. a

**“Kdorkoli je srečen, bo naredil srečne tudi druge.
Vsemu navkljub verjamem, da so ljudje zelo dobrega srca.”
(Ana Frank)**

RAZSTAVA O ANI FRANK

V četrtek, 26. 3. 2015, smo si učenci predmetne stopnje, ki smo uspešno zaključili bralno značko, ogledali razstavo o Ani Frank. Zbor je bil na parkirišču pred Tušem in od tam smo se odpeljali v Škofjo Loko do tamkajšnje gimnazije. Projekt Ana Frank je mednarodni projekt, v katerem sodeluje že veliko držav po celem svetu. Osnovni cilj je učenec in obiskovalcem predstaviti osebno zgodbo Ane Frank s pomočjo razstave in različnih delavnic, pri tem pa koncept razširiti na celotno dogajanje v času druge svetovne vojne in tudi na lokalno zgodovino.

Naslov potujoče razstave je bil Ana Frank – zgodba za sedanjost. Ta se navezuje na življenjsko zgodbo Ane Frank in na njen slavnidnevnik, ki ga je pisala med drugo svetovno vojno, ko se je morala skupaj s svojo družino in z znanci zateči v skrivališče.

Po razstavi so nas vodili dijaki tamkajšnje gimnazije. Ob razstavljenih fotografijah so nam predstavljali 2. svetovno vojno in ne samo življenje Ane Frank, ampak tudi ostalih Judov. Opazili smo, da je razstava opremljena tudi z besedilom v brajici, tako da si jo lahko ogledajo tudi slepi in slabovidni. Zelo zanimiva je bila maketa skrivališča, kjer je Ana preživela skoraj dve leti.

Razstava je bila zanimiva in poučna. Še doma sem razmišljala o tem, kakšno kruto življenje je imela Ana Frank in da mi, otroci v današnjem času, včasih ne znamo ceniti tega, kar imamo in se za vsako malenkost po nepotrebem pritožujemo.

Lara Torkar 7. a

MOJE ŽIVLJENJE JE SVOBODA, ANINO PA SKRIVALIŠČE

Moje življenje se od Aninega zelo razlikuje. Ana ni vedela, kaj je to svoboda, saj je morala biti ves dan v skrivališču. Vsak dan je trepetala za svoje življenje. Živela je v pomanjkanju hrane, svežega zraka, družbe vrstnikov in prijateljev, zabave ... Ni smela hoditi v šolo, ni se smela ukvarjati s športom, niti igrati kakšnega instrumenta. Zagotovo se razlikuje tudi v tem, da je Ana veliko brala in pisala, poslušala radio in tako spremljala vojno dogajanje. To je bilo vse, kar je lahko počela v

majhnem podstrešnem stanovanju.

Moje življenje se od njenega zelo razlikuje. Ne živim v pomanjkanju hrane in drugih materialnih dobrin. Lahko se družim s prijatelji in sošolci, hodim v šolo, se ukvarjam s športom. Ne živim v strahu in ne trepetam za svoje življenje. K lepemu in brezskrbnemu življenju pripomore tudi družina, ki mi stoji ob strani. Podobna pa sva si v tem, da sem včasih tudi sam pisal dnevnik, le da v njem ni bilo tako natančno opisanih dogodkov.

Matija Peneš, 8. a

Moje življenje se v nekaterih pogledih zelo razlikuje od Aninega, v nekaterih pa sta najini življenji kar podobni. Največja razlika med nama je v tem, da je Ana 2 leti živela na podstrežju in ni smela iti ven, jaz pa lahko grem ven, kadar hočem (izjema je le takrat, ko imam kakšne obveznosti). Ana je vsak dan jedla enako hrano, jaz pa jem zelo različno. Ana se s svojo sestro ni razumela prav

dobro, midva z bratom pa se razumeva odlično. Ana je zelo rada brala, pisala dnevnik, jaz pa raje delam vse drugo kot to. Podobna pa sva si v tem, da sva vrstnika. Tako kot ona sem tudi jaz najstnik, ki je v puberteti in misli, da nič ne dela prav, da ga vsi kritizirajo, da mu vsi želijo samo slabo. Tako kot je bila Ana predrzna in jezikava, sem včasih tudi jaz. Tudi jaz ne zaupam preveč ljudem.

Svit Bizjan, 8. a

Anino življenje ni bilo mirno, bilo je precej stresno, ni se mogla šolati, ves čas je bila v zaprtem prostoru. Bila je zelo vesela, da je imela knjige, česar otroci v današnjem času ne bi znali ceniti. Ves čas je jedla le enolično hrano iz konzerve, mene pa vedno ko pridem domov, čaka na mizi topla, pravkar narejena raznolika hrana. Ana ni imela takšne tehnologije, ki jo imamo danes, da nam krajša čas. Veliko je brala, se pogovarjala s sostanovci, poslušala radio. Hrepenela je po svobodi, po sprehodih na prostem. Čeprav bi danes otroci lahko preživeli veliko časa na prostem, se igrali, skrivali, vozili s kolesom, pa raje sedijo pred računalniki in televizijo. Moje življenje se ne da primerjati z Aninim. Lahko se izobražujem, ukvarjam s katerim koli športom, se zabavam s prijatelji, grem na svež zrak. Ana teh možnosti ni imela, čeprav sem prepričan, da si jih je želela. Čeprav ji starši niso kupili novih oblačil in je nosila rabljena, je bila zadovoljna s tistim, kar je imela.

Sandro Andonov, 8. b

Moje življenje se v primerjavi z Aninim zelo razlikuje. Preden se je Ana znašla v vojnem času, pa sva imela veliko skupnega. Hodila sva v šolo, oba sva imela prijatelje in svoje sovražnike. Anino življenje v vojnem času in moje sedanje pa sta kot dan in noč. Ana je živela veliko bolj skromno, kot živim jaz. Živela je s sedmimi ljudmi v majhnem prostoru. Bila je v smrtni nevarnosti. Tudi privilegijev je imela zelo malo. Jaz imam prosto življenje in grem kamor koli, Ana pa ni smela nikamor. V situaciji, v kateri se je znašla, je bila borka. Nikoli ni obupala. Imela je svoje razmišljanje, a ga večkrat ni smela povedati na glas. Jaz mami zaupam, pomaga mi pri pomembnih odločitvah, Ana pa na žalost ni imela prav dobrega odnosa s svojo mamo. Ni imela niti veliko pravic niti veliko dolžnosti, saj so se v hiši le skrivali in jim ni bilo potrebno za prostore posebej skrbeti. Meni ne bi bilo všeč, če bi moral v hiši živeti še z eno družino, a Ana ni imela drugih možnosti. Ko razmišljam o Aninem življenju, sem prepričan, da ga nikoli ne bi zamenjal z njenim. Kaj pa, če bi me situacija pripeljala v tako življenje?

Filip Perko, 8. b

Ana je imela zelo žalostno življenje. Bila je pogumna, ker je vedno povedala svoje mnenje, medtem ko ga jaz večkrat zadržim zase. Ana je živela v času vojne, ko ni imela na voljo veliko stvari, medtem ko imam jaz več kot potrebujem. Ana se je borila, da bi preživela, na srečo se meni ni treba. Ni imela nikogar, ki bi mu lahko zaupala (razen seveda svojemu dnevniku). Jaz pa imam prijateljico, ki ve vse o meni in ji lahko tudi zaupam vse skrivnosti. Ana je pisala dnevnik vsak dan in ni nikoli pozabila naj, jaz pa se po navadi odločim, da bom pisala dnevnik in to res delam en teden, potem pa pozabim nanj. Ana je velikokrat svoja čustva raje zapisala kot povedala in v tem sva si podobni. Tudi sama raje svoja čustva napišem na papir in se tako bolje počutim. Ana je veliko brala, jaz pa preberem nekaj knjig med počitnicami in tiste, ki jih moram, a tega branja res ni veliko. Obe pa imava isto lastnost: trmo.

Ema Krajnc, 8. b

ZADNJI ANINI ZAPISI V DNEVNIK

petek, 13. 3. 1945

Draga Kitty,

danes ti pišem to pismo iz taborišča, kamor so nas zaprli. Veliko nas je Židov in vsi smo nestrpni in prestrašeni. Danes je bil zopet tisti dan, ko so izbrali določeno število ljudi in so jih odpeljali. Le kam?

Pogledala sem mamo. Bila je rdeča v obraz, v šoku, njene oči so gledale prestrašeno. Vem, da se je takrat bala za moje, Margotino in svoje življenje. Ko sem jo pogledala, mi je vrnila pogled, čeprav se mi je zdelo, da me sploh ne vidi. Pogledala sem tudi Margot. Videla sem, da je vsa zmedena, oklepala se je mame in jokala.

Nenadoma se je pojavil vojak. Poklical je vse Van Daanove. S Petrom sva se spogledala in vedela, da se ne bova nikoli več videla. Čeprav mi je šlo na jok, sem solze zadrževala. V tistem trenutku je tako močno počilo, da so se stresla tla pod našimi nogami. Premišljevala sem, ali so sedaj na vrsti Van Daanovi. Spraševala sem se, kdaj pridemo na vrsto mi.

Zopet je vstopil vojak in poklical našo družino. A ne vse, le mamo in Margot. Vedela sem, da se bo zgodilo nekaj hudega. Ali bom še kdaj videla sestre? Bom še kdaj objela mamo?

Matija Peneš, 8. a

1. februar 1945

Draga Kitty!

Danes sem se počutila še slabše. Ne vem, kaj bo z mano, kaj z mojimi starši in Margot. Raje ne pišem o tem. Mislim, da se me bo kmalu lotila kakšna bolezen, saj je tu grozno. Vse je umazano. Dobimo čisto malo hrane, večasih pa sploh nič. Zakaj moramo tako živeti? Zakaj so nas preganjali? Smo manjvredni, zato ker smo Židje? V skrivališču sem bila optimistična. Mislila sem, da se bo vse srečno izteklo. Čeprav smo bili v skrivališču zaprti, nam je bilo vseeno lepo. Pogrešam tisti prostor. Se najbolj pa pogrešam Petra. Se bova še kdaj srečala?

Tu sem srečala svojo prijateljico Hanelli. Bila sem je vesela, če je to sploh mogoče. Veliko se pogovarjava. Tudi ona se je morala skrivati. Priporoča si o najinih skrivališčih. Želim si, da bi zvedela tudi kakšne novice o Dussedu. Žal mi je, da sem o njem pisala slabe stvari. Želim si, da bi preživel.

Hanelli pripovedujem o dnevu, ko so nas prišli iskat. Le kdo nas je izdal? Pred hišo se je ustavil avtomobil. Peter je zagledal vojake, priteklo k nam in vsi skupaj smo odšli v njegovo sobo, ki je bila najvišja, in upali na najboljše. V pritležju sem zaslišala močen moški glas, nato pa korake, ki so se ustavili pred omaro. Vdrli so v omaro in tedaj smo vedeli, da je vse končano. Eden od policistov je začel plezati po lestvi na podstrešje. Prišel je do lopute, jo dvignil in zmagoslavno rekel, da so nas končno našli.

Odvekli so nas. Oče in gospod Van Daan sta se najbolj upirala. Ozirala sem se okoli, saj nikjer nisem videla Miep. Upala sem, da se je dobro skrila, obenem pa sem želela, da bi jo videla in se vsaj postovila od nje. Tudi Petra nisem videla v natrpanem tovornjaku. Pripeljali so nas do kraja, ki je bil obdan z žico. Tam je bilo že veliko ljudi. Nenadoma sem zagledala Petra. S komaj slišnim glasom sem zaklicala njegovo ime. Ni me slišal in množica me je potisnila naprej. Ob meni ni bilo nikogar od mojih. Ko smo prišli do barak, sem videla Petra, očeta in Van Danna, ki so jih odpeljali drugam kot ženske.

Ne vem, kaj me sedaj čaka. Vem pa, da nikoli ne bom razumela ljudi, ki podpirajo te grozote in uničujejo življenja drugih ljudi. Nihče ni nič več od drugega.

Ana G. Kostanjevec, 8. a

Draga Kitty,

Margot je žal umrla zaradi bolezni. Prav tako sta zboleli tudi mami in gospa Van Dann, o ostalih pa že dolgo nimam nobenih novic. Ne vem, kje sta oče in Peter. Vsi skupaj smo v taborišču, kjer nimamo hrane, delamo zunaj na mrazu, mnogo ljudi je bolnih. Ljudje stradajo, zmrzujejo, umirajo. Večasih se obnašajo kot živali, stekli bi se za vsako drobtinico kruha. Nemci nas mučijo. Če opazijo koga, ki ne zmore več delati, ga usmrtijo s plinom. Tudi jaz že zelo težko delam, a nočem, da se moje življenje tako konča. Ne pod tušem. Ostala sem tudi brez čevljev, v noge me zebe, težko hodim. Najraje bi zajokala, ker mogoče družine ne bom več videla. Pogrešam stare prijatelje in naše skrivališče. Upam, da bom prišla iz taborišča in da bom nekoč spet svobodna. Kot ptica na nebu.

Ema Krajnc, 8. b

LISTI IZ MOJEGA DNEVNIKA

petek, 30. 1. 2015

Turururutu, turururutu ... Že spet me je iz trdnega spanca zbudila budilka. V postelji sem se usedel in poskušal obdržati odprte oči. Okoli njih sem čutil na tone »zaspančkov.« Pomel sem jih in počasi odlezel v kopalnico. Obraz sem si zmočil z ledeno vodo in takoj mi je odleglo. Ko sem se po pol ure končno odpravil v šolo, sem od bratca izvedel, da so za malico čokoladne kroglice in takoj sem postal dobre volje. Čas v šoli mi je hitro minil, saj sem imel prvo in zadnjo uro športno vzgojo. Ker je bil zunaj sneg, smo se po pouku s prijatelji še malo kepali, nato sem odšel domov. Ker sem prišel prepozno domov in me je mami morala čakati s kosilom, se je razjezila. Ni se mi dal oz njo prerekati, zato sem hitro pojedel in odšel v svojo sobo. Slaba volja se je še stopnjevala, saj sem imel ob pol osmih trening in prav nič se mi ni v tem snegu ljubilo hoditi ven. Naredil sem nalogo, potem pa je vstopil oče in mi povedal, da zaradi snega trening odpade. Tako sem lahko ostanek dneva preživel na facebooku, v upanju, da naslednji dan odpade tudi tekma v Mariboru.

Filip Perko, 8. b

sobota, 24. 1. 2015

Veš, danes sem se pa res naspala. Zato sem bila že zjutraj dobre volje. Cel dan sem delala nalogo za slovenščino. Naloga mi ni bila zoprna, saj je bila knjiga zanimiva. Kosilo je bilo res odlično in tako sem se najedla, da sem se po kosilu malo ulegla. A komaj sem to storila, je zazvonil telefon. Bila je ena od mojih prijateljic, ki me je povabila, naj grem z njo in še z nekaterimi prijateljicami po nakupih. Seveda sem privolila, saj rada nakupujem. Ko sta mi še starša dovolila, da lahko grem, sem bila vesela, saj se takrat ko nakupujem, tudi sprostim. S prijateljicami smo se imele coolsko. Po prihodu domov sem bila tako utrujena, da sem v posteljo odšla kar brez večerje. A vseeno sem te še vzela v roke in napisala vse te zanimivosti. Zdaj pa mi oprostite, zelo sem utrujena. Grem spat. Nočka.

Adrijana Čigoja, 8. b

torek, 3. 2. 2015

Danes sem vstala skoraj prepozno in zato sem morala hiteti, kar pa ni bilo tako preprosto. Zunaj se je pripravljalo na sneženje, pot je bila zaledenela in tako je bilo moje hitenje še oteženo. Potem sem se dolgočasila na razredni uri in postana zaspana. Le en del ure je postal zanimiv, in sicer ko smo govorili o naših odnosih v razredu. Končno je minila tudi sedma ura in z velikim veseljem sem odšla domov. Ob 15. uri sem se odločila, da bi bilo že dobro, da naredim domačo nalogo. Zelo sem bila vesela, ker ni bilo veliko naloge in to je pomenilo, da bom imela kar nekaj prostega časa in še snežilo je. Nato sem odšla še malo ven, zvečer pa sem se lotila dela na računalniku.

Ana G. Kostanjevec, 8. a

sreda, 28. 1. 2015

Danes sem vstal zelo zgodaj. Po zajtrku sem se pripravil na smučanje. Ko sem na Krvavcu čakal na gondolo, me je močno zeblo. Zdelo se mi je, kot da mi kri ledeni v žilah. Komaj sem čakal, da stopim na smuči in da adrenalin prežene mraz.

Proga mi je bila zelo všeč. Nekaj voženj sem odsmučal dobro, no, vsaj tak občutek sem imel. Čutil sem, da mi je večina zavojev uspelo narediti po robnikih. In občutek me ni varal, saj me je tudi trener pohvalil. Včasih pa je bila proga prehitra in nisem ujel naslednjih vratc. Ampak vsaka stvar je za nekaj tudi dobra, saj lahko na treningu poskusiš tudi kaj

težko izvedljivega.

Ko je bila zadnja vožnja mimo, sem od utrujenosti kar padel po tleh, saj je bil trening res naporen. Komaj sem čakal, da bom pojedel kosilo, saj mi je v želodcu že močno krulilo.

Matija Peneš, 8. a

ŠOLA V NARAVI - FARA

13. 5. – 15. 5. 2015

IZ DNEVNIKOV UČENK IN UČENCEV 3. A IN 3. B RAZREDA

Šli smo v Faro. Tam je zelo lepo. Šli smo do slapov. Pogovarjali smo se o Nežiki. Iz slapa smo vzeli malo vode. Šli smo do zvona želja. Vsak je pozvonil. Mogoče se mu bo želja uresničila.

Obradovič Bojana, 3. a

Prečkali smo mejo med Slovenijo in HR-vaško. Odpravili smo se v muzej. Pričakal nas je vodič muzeja Boštjan. Pojedli smo malico. Ko smo prišli nazaj v Faro, smo bili zelo lačni. Umili smo si roke in odšli na kosilo. Po kosilu smo šli v adrenalinski park.

Anže Bevk, 3. a

Ogledali smo si slap. Bilo je kot v pravljici. Videli smo tudi majhne in velike kristale. V četrtek smo odšli do reke Kolpe. Ogledali smo si muzej. Videli smo različne živali in drevesa.

Gabriela Košir, 3. a

Ogledali smo si slap. Bilo je kot v pravljici. Videli smo tudi majhne in velike kristale. V četrtek smo odšli do reke Kolpe. Ogledali smo si muzej. Videli smo različne živali in drevesa.

Gabriela Košir, 3. a

Na poti v Faro smo se ustavili na parkirišču. Tam smo videli medveda in medvedko. Prvi dan smo videli slap Nežico. Drugi dan smo zvečer imeli kviz in ples. Tretji dan je padal dež. Pripravljali smo se na odhod. Na koncu smo streljali z lokom.

Mia Munih Lakotič, 3. a

Zjutraj nas je prišla zbuditi učiteljica. Hitro smo se oblekli in umili. Imeli smo telovadbo. Potem smo pohiteli na zajtrk. Po zajtrku smo imeli veliko aktivnosti. Nekateri so bili prvič od doma. Imeli so nekaj problemov.

Maja Lunar, 3. a

Današnji dan je bil zelo lep. Po kosilu smo šli na sprehod. Videli smo slap Nežica, ki je bil porasel s travo. Potem smo v sobah počivali in se igrali. Na travniku so se pasli konji.

Đokič Kristina, 3. a

Srečno smo prispeli v dom Faro. Veliko smo hodili. Ko je bil zadnji dan, smo spravili svojo prtljago v kovčke. V učilnici smo gledali risanke. Nato smo šli na avtobus in se odpeljali do Kranja.

Tijana Đukelič, 3. a

V sredo smo se odpravili v dom Faro. Tam smo odšli v sobe. Iz potovalk smo vse zložili v omare. Po kosilu nas je učitelj Marjan odpeljal k slapu Nežica. Naslednje jutro smo odšli v adrenalinski park.

Živa Janša Kirbiš, 3. a

Na poti nazaj iz Hrvaške smo šli skozi vas, ki se je imenovala Vas. Prišli smo do treh kipov. Bili so različni. Iz lesa so bili izrezljani vaščani, eno dekle in dva moža. Učitelj Marjan nam je povedal, kaj so delali.

Ana Baldžijeva, 3. a

V četrtek smo po večerji imeli kviz Male sive celice. Zmagali smo Volki in Tigri. Potem je vsaka soba predstavila svojo točko. Nato nam je učitelj Tilen predvajal glasbo. Plesali smo in se zabavali.

Mia Žnidaršič, 3. a

Veliko smo bili zunaj. Plezali smo po adrenalinskem parku. Jedli smo jagode in banane. Zvečer smo imeli žurko. Morali smo pripraviti točko. Naša točka je bila najboljša. Imeli smo se zelo dobro.

Allisa Pelko, 3. a

Pri slapu Nežica smo se ustavili in prebrali legendo o Nežici. Nadaljevali smo pot in prišli do potočka. Nato smo šli mimo kmetije in po poti navzdol do šole. Na igrišču smo igrali nogomet.

Tilen Peternelj, 3. b

Po kosilu smo šli v adrenalinski park. Adrenalinski park je imel dva poligona. Eden je bil lahek in kratek, drugi pa dolg in težak. Pripravili smo točke za ples. Lisičina soba ena je imela navaden ples. Lisičina soba dve je imela hip - hop. Lisičina soba tri je imela brake dance.

Sandra Krajcer, 3. b

Zjutraj smo imeli telovadbo v telovadnici. Popoldne smo šli v adrenalinski park in na orientacijski tek. Imeli smo se fino. Zvečer smo imeli kviz Male sive celice. Nastopali smo s petjem pesmic in plesi.

Maja Kolar, 3. b

Prišli smo v Faro in se razporedili po sobah. Zvečer smo odšli do reke Kolpe. Obiskali smo tudi lončarja. Kupila sem si belega angelčka. Zjutraj smo si šepetal. Zbudila nas je učiteljica. Ker sem bila dežurna, sem morala pripraviti zajtrk.

Lucija Žbogar, 3. b

“Domišljija nima meja in knjige so najboljše gorivo zanjo.”

Boštjan Gorenc (Pižama) je vsestranski človek, lahko mu rečemo kar multitalent – je raper, igralec, komik in prevajalec. Je kritičen bralec, snovalec novih besed in slovenskih fantazijskih svetov, ljubitelj jezika in pravljicar. Besede mu ves čas krožijo po glavi in z veseljem jih deli s sogovornikom.

Od kod imate vzdevek Pižama?

Našel sem ga na neki prašni polici med starimi knjigami. Ker ga ni hotel nihče drug, sem ga vzel za svojega.

Kakšno je bilo vaše otroštvo?

Neponovljivo. Polno ljubečih oseb, ki so me obdajale. In mi redno povijale kolena, ker sem bil najbolj neroden kolesar na svetu in sem si skoraj vsak teden med padcem s kolesa odrgnil kožo do krvi. Da poudarim, kako štorast sem bil: padal sem s kolesa s pomožnimi kolesci. Precej sem tičal v knjigah, a tudi za igro zunaj se je vedno našel čas. In za vožnjo po vasi s kolesom. S katerega sem padal. Redno. Če še nisem omenil.

Ste že v mladih letih vedeli oz. razmišljali, da boste tako vsestranska oseba: repar, igralec, komik, prevajalec?

Živo se spominjam, da sem v prvem razredu v delovni zvezek za spoznavanje narave in družbe pri vprašanju: »Kaj boš, ko boš velik?« napisal: »Poleti bom zidal, pozimi pa smučal.« Vpliv hiše, ki smo jo zidali, in Bojana Križaja, ter občutno pomanjkanje treznega razmisleka. Na koncu osnovne šole sem mislil, da bom najbrž počel kaj v povezavi z matematiko.

Prepričan sem bil edino, da se bom čim v širšem loku ognil poklicem, ki zahtevajo znanje fizike in kemije.

Kakšni so vaši spomini na osnovno šolo? Glede na to, da ste znan komik, vam verjetno že v osnovni šoli ni bilo dolgčas in ste kakšno tudi takrat »ušpičili«. Povejte nam kakšen smešen dogodek.

Pravzaprav sem bil v osnovni šoli precej priden učenec in jih nisem prav veliko ušpičil, ampak ne takih, ki bi imele za posledico kakšne podpise ali celo opomine. Najljubša potega-vščina, ki se je spomnim iz osnovne šole, je bila skupinska. Na orientacijskem pohodu v osmem razredu smo se s sošolci domenili, da bomo hodili v nasprotni smeri, saj nam bodo tako skupine, ki bodo hodile v pravi smeri, lahko pokazale, kje sta tisti dve skriti kontrolni točki, s katerimi smo se vsako leto precej mučili. Nakana je skorajda uspela. Drugi učenci

so bili tako prijazni in nas usmerili proti skritim točkam, a kaj, ko so učitelji na prvih treh kontrolnih točkah (se pravi za nas zadnjih treh) zapustili svoja mesta pred našim prihodom, ker so mislili, da ne bo nikogar več. Za nagrado za iznajdljivost nas je čakal dodatni pohod na Šmarjetno goro.

Kako najraje preživljate svoj prosti čas?

Trenutno ves budni prosti čas posvečam družini, ker imam majhnega sinka. Kadar spi, pa gledam nadaljevanke, berem knjige in igram igre. Če se da, namizne s prijatelji, sicer pa na tablici ali telefonu.

Ali imate kakšnega hišnega ljubljence? Če ga nimate, imate verjetno dober razlog za to.

Kmalu potem ko sva se z ženo spoznala, mi je za darilo prinesla kaktus, ki je v moji oskrbi uvel po dveh tednih. Mislim, da je to zadosten razlog, zakaj raje nimam domačih živali.

Zakaj ste ljudske pesmi spreminjali v rep? Zakaj ste hoteli postati repar?

Ljudske pesmi in zgodbe sva v rap spreminjala s Petrom Kusom za predstavo Črna kuhna. Hotela sva nadeti novo podobo starim zgodbam. Rap me je začel zanimati zaradi svoje energije in možnosti, da poveš res veliko, več kot v večini drugih glasbenih zvrsteh.

Ukvarjate se tudi s prevajalstvom. Povejte nam kaj o tej vaši dejavnosti. Kako ste bili zadovoljni s prevodom knjige *Krive so zvezde*?

Prevajam za dvema računalniškima zaslonoma, obdan s slovarji v knjigah, na disku in internetu. Potem sedim osem do dvanajst ur (odvisno, koliko se mudi) in prepisujem pomen izvirnika iz angleščine v slovenščino. Najraje imam knjige, v

katerih si moram izmišljevati nove besede, in knjige, ki so polne humorja. Specializiral sem se za prevajanje otroške in fantazijske literature, rad pa se lotim tudi kakšne druge zvrsti, da razbijem rutino.

Krive so zvezde je super knjiga. Med prevajanjem sem bil na več mestih solzen, čeprav sem knjigo prej prebral že trikrat. Upam, da mi je uspelo to čustvenost izvirnika vred z zvedavim humorjem, ki preveva knjigo, uspešno prenesti v slovenščino. Po odzivih bralcev, mi jo je.

Kje dobite ideje/navdih za stripe, ki jih objavljate v PIL-u?

Z Matejem, ki strip riše, se enkrat mesečno dobiva na kavi/čaju/sladoledu/hotdogu in tuhtava, kam bo šel nov del. Večinoma pridem na sestanek z idejo, ki jo nato razvija skupaj, se je pa že zgodilo, da sva modrovala kaki dve uri, preden se je zgodba izkristalizirala. Trudiva se, da bi poleg zanimive zgodbe v strip vedno vpletla še kako šalo na aktualne dogodke ali pa si privoščila kakšno parodijo.

Če smem narediti malo reklame: marca so izšli prvi trije stripi, ki sva jih naredila za PIL, tudi v knjižni obliki. Naslov knjige je Šnofijeva družčina: škratovi štumfi, rjasti robot in šmentani šofer.

Ali ste »knjigožer«? Kaj najraje berete? Ali ste pri branju knjig, ki jih prevajajo vaši znanci oz. drugi prevajalci, zelo kritični?

Bil sem knjigožer, dokler me niso vrgli iz knjigarne, ker sem si za malico privoščil v usnje vezano Slavo vojvodine Kranjske.

Zdaj samo še berem. Žal ne toliko, kot bi rad, ker ni časa. Najraje berem knjige, ki se obravnave snovi lotevajo s humorjem, potem pa mi je vseeno, ali je to fantazija, kriminalka ali pa kaj čisto tretjega in odpuljenega. Pri branju sem kritičen, pri prevodih raje kot slabe strani iščem odlične rešitve, ki so se jih domislili stanovski kolegi. Me pa pri knjigah moti to, da v zadnjem času večina založb varčuje pri prevajalcih in lektorjih, tako da izhajajo knjige polne pomenskih in pravopisnih napak in drugih šlamparij.

Vem, da ste morali v osnovni in srednji šoli prebirati dela Franceta Prešerna, Ivana Cankarja, Otona Župančiča. Jih tudi danes še vedno vzamete v roke in berete?

Trenutno sem čisto zakopan vanje, ker sestavljam Slovenske spletne klasike. Knjiga bo prikazovala, kako bi se temeljna dela slovenske književnosti odvijala na spletu. Mogoče ste že videli Povodnega moža na Facebooku, ki sem ga naredil za prejšnji Prešernov rojstni dan. Zdaj delam knjigo polno takih for, ki bo izšla jeseni.

Kaj pa vaše igralske vloge? Jih je bilo že veliko?

Odigral sem nekaj vlog v različnih gledališčih in nekajkrat skakal pred filmskimi kamerami, ampak si ne bi upal trditi, da sem igravec. Rad pa improviziram v gledališču, ampak za to v zadnjih letih žal ni bilo časa.

Če bi se morali odločiti le za eno od vseh dejavnosti, s katerimi se ukvarjate, za katero bi se odločili. Zakaj?

Vzel bi polovičko, da bi ostala prevajanje in komedija. Oboje me privlači s podobnim žarom in tema dvema dejavnostma se res ne bi znal odpovedati.

Kaj bi na koncu svetovali vsem tistim mladostnikom, ki težko vzamejo v roke knjigo, saj so jim ljubše računalniške igrice, klepetanje na Facebooku, gledanje TV?

Knjige so carske. Pojdite v knjižnico, povejte knjižničarki, katere stvari vas zanimajo, in grem staviti, da vam bo našla knjigo, ki vam bo všeč.

Domišljija nima meja in knjige so najboljše gorivo zanjo.

Intervju z Boštjanom Gorenjcem – Pižamo pripravila Moja Fekonja, učenka 7. b-razreda.

OBISK TEHNIČNEGA CENTRA ZA PREGLED VOZIL REMONT KRANJ

V sredo, 15. 10. 2014, smo obiskali delavnice za tehnične preglede Remont na Primskovem.

Videli smo, kakšen je avto spodaj. Preverili smo, ali ima avto dobre luči in zavore. Merili smo tudi profil pnevmatike. Srečali smo se tudi z gasilcem in s policistoma. Gasilec je pokazal svojo opremo. Pršli smo z vodnim curkom. Uroš se je oblekel v gasilsko opremo, Živa pa v gasilsko in policijsko opremo. Vsak je šel v zadnji del policijskega avtomobila, kjer po navadi sedijo priprte osebe. Meni in Allisi so z lisicami vklenili roke, Tamari pa so vklenili roke in noge. Prižgali smo sireno v policijskem avtomobilu, ki je bila zelo glasna. Tako je policist ustrašil svojega sodelavca.

Bilo mi je zelo všeč, ker smo videli, slišali in poskusili zanimive stvari in se veliko naučili.

Lara Stoilov Spasova, 3. a

Po šolski malici smo odšli v garderobo, kjer smo se preobuli ter se nato peš odpravili proti tehničnim pregledom na Primskovo. Imeli smo zanimiv dan.

Povedali so nam veliko o gasilcih in policistih. Gasilci uporabljajo pri svojem delu škropilno cev in plinske maske. Čevlje imajo črne barve, so nepremočljivi in odporni na ogenj. Zvedeli smo, da večje gasilsko vozilo ne more voziti po gozdu. V ta namen gasilci uporabljajo manjšega terenca. Policisti pri svojem delu uporabljajo lisice in gumije vko. Palico uporabljajo takrat, ko se branijo. Imajo tudi črne čelade in črno obleko ter čevlje, ki so nepremočljivi. Imajo tudi pištolo.

Proti koncu našega dne smo si ogledali pregled osebnega avta.

Živa Janša Kirbiš, 3. a

RADI PIŠEMO
IN
USTVARJAMO

“Dodajmo domišljiji sanje, razkošna krila in tvegajmo let.” (John O’Donohue)

PRAVLJICA O MOJCI POKRACULJI

Mojca je našla cekin. Kupila si je kočo. Na obisk so prišli: pes, jelen in medved. Medo je prinesel hruške in jabolka. Hruške in jabolka bodo za zajtrk. Jelen je na skrivaj pojedel hruške. Medo je bil jezen. Sumil je jelena. Jelen je rignil. Zadišalo je po hruškah. Medo se je razjezil. Jelen se je prestrašil in hitro stekel. Od takrat naprej jeleni hitro tečejo.

Luka Povšič, 2. b

Nekoč je živela Mojca Pokraculja. Nekega dne je na cesti našla krajcar. “Le kaj bi si kupila zanj? Že vem! Kupila si bom piskrček.” Postavila ga je na jaso sredi dveh dreves in zlezla vanj. Nato je na vrata nekdo potrkal. “Kdo je?” je vprašala Mojca. “Jaz sem kuža Pazi. Mojca spusti me noter, zebe me.” “Kaj pa znaš?” “Znam čuvati hišo.” “No, če pa nekaj znaš, pa vstopi.” Nato je na vrata spet nekdo potrkal. “Kdo je?” “Jaz sem Muca Copatarica.” “Kaj pa ti znaš delati?” “Znam nartediti copatke.” “No, potem pa tudi ti vstopi, če nekaj znaš.” Čez nekaj časa je spet nekdo potrkal in ko je Mojca vprašala, kdo je, je rekel tih glasek: “Me smo miške iz pekarnice Mišmaš. Nas spustiš k sebi?” “Kaj pa znate?” “Znamo peči kruh.” “No, pa vstopite.”

Naslednji dan je Mojca poslala živali na delo. Kuža Pazi je čuval piskrček, Muca Copatarica je delala copatke, miške so pekle kruh, srnica je vadila svoj tek, grdi raček pa se je urejal, da bi postal lepši ...

(odlomek iz pravljice)

Lara Žbogar, 2. b

Mojca Pokraculja je pometala svojo hišo. Na tleh je našla dva svetleča bisera. »Z njimi si bom kupila hišo, ki bo podobna jurčku.« Ko si je kupila hiško, se je takoj ulegla in zaspala. Kmalu je nekdo potrkal na vrata. »Kdo pa je pred vrati?« »Jaz sem, sinička. Mojca, prosim te, spusti me k sebi.« »Kaj pa znaš?« »Nabirat veliko sadja. Iz njega lahko naredim različne sokove.« »No, če znaš to narediti, pa kar vstopi.« Ravno sta se ulegli, je že spet nekdo potrkal. Bil je zajček. »Hm, kdo pa je zdaj?« »Zajček sem. Prosim, hitro me spusti notri. Zunaj piha močan veter.« »Kaj pa znaš?« »Znam nabirati veliko korenjčkov.« »No, potem pa brž vstopi.« Čez nekaj časa je zopet potrkal. »Danes pa res ne bomo mogli zaspali,« reče Mojca. »Jaz sem sovica oka. Sem zdravnica. Če boš bolna, te bom pozdravila.« »Kar vstopi.«

In končno so vsi zaspali. Zjutraj je Mojca vsem za zajtrk spekla kruhke. Ko so pojedli, jim je rekla: »Zdaj pa pojdite vsak na svoje delo.« Ko so opravili delo, jih je Mojca Pokraculja poklicala na večerjo. Po večerji je sinička pokazala, koliko sadja je nabrala. Zajček je nabral veliko korenjčka, sovica oka pa je letala sem ter tja in vsakemu malo pomagala.

Začeli so vlagati korenje in iz sadja kuhati marmelado. Takrat pa je zajček opazil, da ni korenjčkov. »Hej, kdo pa je vzel moje korenjčke?« Med seboj so se spraševali, kdo je vzel korenjčke, a nihče ni hotel povedati. Nekaj časa so bili tihi. Nato pa je sinička rekla: »Jaz sem pojedla veliko korenjčkov.« Nato je Mojca rekla: »Zato ker si priznala, ti vsi oprostimo.« »Drugič vas bom najprej vprašala, če bom hotela nekaj vzeti.« »Tako je tudi prav,« reče Mojca. In od takrat naprej ni nobeden od njih nič vzel, dokler ni povedal. Zato so vsi srečno živeli.

Kalina Radulović, 2. b

MOJCA POKRACULJA SREČA POVODNEGA MOŽA

Nekoč je na prelepem dvoru živela Mojca Pokraculja. Nekega dne je povodni mož prišel iz vode in pristopil k Mojci ter ji rekel dober dan. Mojca je vzela metlo in ga udarila po glavi. Ko je videla, da ni hudoben, se mu je opravičila. Povodni mož jo je povabil na vožnjo s kočijo. Mojca je privolila. Odpeljala sta se okoli dvora. Zvečerilo se je. Mojca je šla domov, se ulegla in zaspala. Okno je pustila odprto. Nenadoma je priletel zmaj, jo ugrabil in jo odnesel na vrh največjega hriba. Njen oče je razglasil, da jo bo dobil za ženo, kdor jo najde. Povodni mož jo je šel iskat, saj mu je bila zelo všeč. Mojca je upala, da jo bo povodni mož rešil, a zmaj ji je rekel, da je nihče ne bo rešil in se zakrohotal. Nenadoma je Mojca zaslišala glas, da jo naj zlobni zmaj spusti. Vedela je, da je to povodni mož. Povodni mož se je boril z zmajem, ga premagal in rešil Mojco. Poročila sta se in svatba je trajala 40 dni in 40 noči. Bila sta srečna do konca svojih dni.

Tamara Memić, 3. a

Nekoč, pred davnimi časi, je živela gospa, ki je imela hčerko z imenom Mojca. Mojca je vsak dan trikrat pometla okoli hiše. Nekega dne je našla krajcarček. Z njim si je kupila piskrček. V piskrček je vsako noč prišla ena žival. Sedmo noč je na vrata potrkal še povodni mož. Naslednjo noč, ko so živali spale, je povodni mož ugrabil Mojco Pokraculjo in jo odpeljal v svoje podvodno kraljestvo. Ko so se živali zbudile, so videle, da je Mojca izginila. Zmehnile so se, da jo bodo odšle iskat. Iskale so jo devet dni in devet noči in prišle so do mlina. Udarile so po njem in iz vode se je prikazal povodni mož. Vse je odpeljal v podvodno kraljestvo. Naročil jim je, da mora vsak pojesti to, kar dobi na krožniku. Zagrozil jim je, da bo tiste, ki ne bodo pojedli vsega, zmlnel v proso. Vsi so pojedli, kar so dobili in povodni mož jim je vrnil Mojco. Živali so Mojco pospremile domov. Mojca se je zahvalila živalim, ker so jo rešile. Skupaj so živele v piskrčku do konca svojih dni.

Ana Škrbič, 3. b

Pred davnimi časi je živel mornar, ki je imel hčerko edinko. Poimenoval jo je Mojca Pokraculja. Mojca se je bolj kot vsega drugega bala vode. Nekega dne je oče z barko odplul na morje. Mojca je doma ostala čisto sama. Pometala je svojo majhno sobo. Naenkrat je nekdo potrkal. Stekla je k vratom. Tam je stala deklica, tresla se je od strahu. Mojca jo je povabila v svojo hišo. Deklica je povedala, da je v morju videla ogromno zeleno pošast. Z Mojco sta odšli k vodi. Nenadoma pa velika roka zgradi Mojco in Mojca izgine v vodi. Ko Mojca odpre oči, zagleda ob sebi povodnega moža in nekega dečka. Deček jezno pogleda proti Mojci. Povodni mož pusti dečka in Mojco sama. Tedaj deček porine Mojco stran od sebe. Povodni mož je ugrabil dečka in ga spremenil v hudobneža. Mojca nenadoma na svoji rami zagleda čudovito vilo. Ta ji reče, naj si zaželi tri želje. Mojca si seveda najprej želi rešiti dečka in povodnega moža zlobe. In res sta oba postala prijazna. Potem si je zaželela, da se ne bi bala več vode. Želja se ji je uresničila. Nato pa si je še zaželela, da bi bila v svojem domu, skupaj z očetom in deklico. Vila prime Mojco, povodnega moža, dečka in jih odpelje k Mojci domov. Vila se spremeni v tisto deklico, ki je Mojci potrkala na vrata. Pove ji, da je vila. Mojca zagleda svojega očeta in skoči mu v objem. Vsi skupaj živijo srečno naprej.

Maja Kolar, 3. b

KRALJIČNA HUJŠA

Nekoč je na gradu živela kraljična. Tam je bilo zmeraj neurje. Ta kraljična je bila zelo lena. Vsak dan je jedla palačinke. Nekega dne se je odločila, da bo shujšala kot njena mama. Jedla je samo zrno graha. Res je shujšala. Mama je bila presenečena in jo vprašala, kako je to naredila. Povedala je, da z zrnom graha.

Neja, Alen, Denis, 4. b

KAKO JE KRALJIČNA PREPOTOVALA SVET

Nekoč je živela kraljična Sara. Imela je kar šest bratov in šest sester. Nekega dne pa so jo bratje nagnali iz kraljestva. Odločila se je, da bo prepotovala svet. Nenadoma jo je ujelo neurje. Najde staro razpadajočo kočo. V hiši na mizi je našla zrno graha. Ko se ga dotakne, zamrzne. Čez leto dni se sestre odločijo, da jo poiščejo. Gredo po isti poti kakor ona. Najdejo kočo in v njej zamrznjeno kraljično. Ena od sester se dotakne graha in v istem trenutku se kraljična odmrzne. Vseh sedem sester se upre šestim bratom in jih spravijo v ječo. Vse sestre so bile srečne. Sploh pa tisti, ki so bili na svatbi, kajti kraljična se je poročila z lepim princem.

Erazem, Sašo, Ana, Ermira, 4. b

KRALJIČNA V NEURJU

V nekem gradu je živel kraljična. Nato je prišel zmaj in požgal grad. Kraljična se je odločila, da gre poiskat dom.

Ko je tako plula po morju, se je približalo neurje. Kraljična je bila čisto premočena. Nato je zagledala otok, ki se je imenoval Na znu graha. Priplula je v pristanišče. Hodila je po mestu in iskala dom. Našla je leseno hišo. Tam se je preživljala in živel do konca svojih dni.

Anej, Maj, Luka, 4. B

NOGOMETNA ŽOGA

Na nogometnem igrišču se je odvijala finalna tekma. Za BRAZILSKI POKAL sta igrali dve moštvi. Ko so začeli igro, je bilo nekaj narobe. Nogometaši so se zvrli v obliko žoge in žoga je brcala nogometaše. Na koncu tekme je žoga odšla na prvo stopničko in dvignila pokal. To je bil najhujši dan za nogometaše. Žoga pa je veselo odskakljala domov.

Bralci časopisa tej novici niso mogli verjeti.

Nikola Kalabić, 5. c

KAKO NORO JE V NOREM MESTU

V Norem mestu dan in noč
vse se dere na vso moč.
Ves dan zganja se norčija,
tam velika je norija.

Miš lovi policaja
in za vogalom mačka laja.

V Norem mestu
spet razgraja,
vse se dere in nagaja.

Noro mesto res obstaja,
vse to res, se tu dogaja.
Noro mesto res obstaja,
to ni šala, res se dogaja.

Sladkarije padajo z dreves,
avtomobili se vozijo brez koles.

V Norem mestu,
spet razgraja,
vse se dere in nagaja.

Vse se dere in kriči,
vse na glavo se vrtili.
Lahko prideš tudi ti,
da noreli bomo vsi.

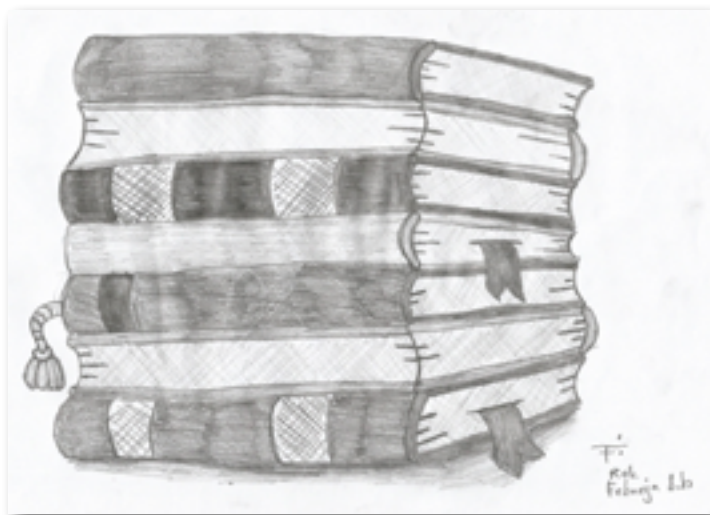
Pia Usenik, 5. c

KAKO KNJIGA BERE ČLOVEKA

Knjige se odpravijo v trgovino, saj imajo pomembno naloga, da morajo prebrati kar se da veliko bralcev, ki stopijo v trgovino. Taki trgovini pravijo knjigarna, kjer se zbirajo knjige vseh vrst, da bi si izbrale bralca. Med čakanjem ves čas žlobudrajo in pijejo čaj. Ko končno na nekoga naletijo, ga odpeljejo kar takoj k sebi domov. Ves čas imajo odprta usta, saj zares zelo rade govorijo. So zelo učene in pametne, večina pa ima tudi najvišjo možno izobrazbo. Največ knjig lepo ravna z bralcem in

so do njega prijazne, se pa najdejo tudi take, ki bralca počekajo, popljujejo in popacajo. Knjiga se odpira bralcu in prebere vse modrosti, ki se skrivajo v njem. Če pa bralec ni zanimiv, ga velikokrat tudi zavržejo ali pa ga odplaknejo v WC školjko. Kadar gre knjiga v knjižnico po bralca, ga preprosto odnese nazaj in ga skrrije v kakšen temen kot. Pri nekaterih bralcih knjige jokajo, pri drugih se smeji in režijo, pri tretjih se tresejo od strahu in groze, pri četrth pa se nestrpno pretegujejo, praskajo in čakajo. kaj se bo zgodilo. Nekateri knjige pa sploh ne marajo brati in se zato držijo in vedejo skrajno čudno in kislo. Spet nekatere pa sploh niso za rabo, saj so čisto nasproti knjižnim pravilom. Take so ves čas zaprte in zaprašene. Med knjigami seveda obstajajo tudi slavne osebnosti, kot je na primer knjiga rekordov, ki ima v sebi shranjene vse rekorde bralcev, ki jih je doslej že prebrala. Take pogosto najamejo varnostnike.

Selena Podgoršek, 5. c

ŠOLA MI JE POVEDALA

Nekega aprilskega popoldneva so se učenci usuli iz šole. Vsem se je mudilo, a ne domov, kajti nihče se ni hotel soočiti s starši in jim povedati, kako je z ocenami. Edino jaz sem tisti dan doživela mala avanturo.

Poslovala sem se od prijateljic in še pred odhodom domov odšla v toalet. Nenadoma sem zaslišala nežen glas. Od strahu bi skoraj zakričala. Ponovno sem slišala glas in ugotovila, da mi govori šola. Predstavila se mi je in mi rekla, da ve, kdo sem, saj pozna vse učence in učenke. Malo me je tudi okarala, saj sem mlajša sestra nekdanjega učenca, ki je s skupino sošolcev porisal stene. Bilo mi je nerodno, saj sem tudi jaz nekoč s svojimi prijateljicami risala po stenah. Upala sem, da se ne bo spomnila tistega trenutka, ko sem v stranišču nalašč pustila teči vodo in je skoraj prišlo do poplave.

Šola mi je pripovedovala svoje spomine, ki so segali 26 let nazaj, ko so jo odprli. Bil je vroč avgustovski dan, pred njo je bilo polno ljudi, glasba je odmevala, zastave so plapolale. Pripovedovala je o svojem nedeljskem počitku in dolgih pogovorih, ki jih ima s šolo čez cesto. Morala sem priznati, da ima res dober spomin.

Naenkrat pa je glas utihnil, zato sem zbežala iz šole. Doma sem bila prepričana, da sem si vse le domišljala, saj šola ne more govoriti. Tega glasu nisem slišala nikoli več.

Janina Franko Plestenjak, 6. a

ŽELEZNI PRSTAN IN TRNULJČICA

Nekega dne je v svojem gradu cesar sedel na prestolu in razmišljal, kako bi obrnil pentljo na svoji novi obleki in kako bi čim bolj elegantno zapel gumbe na njej. Kar naenkrat je nekdo potrkal na vrata. »Trnuljčica, pojdi odpret!« je zavpil cesar in spet začel razmišljati o svoji obleki, predvsem o hlačah, da bi bile čim lepše. Trnuljčica je odprla vrata in pred njimi zagledala dečka v lepi razkošni obleki, okoli vratu pa mu je viselo nekaj, kar Trnuljčica ni točno vedela, kaj je.

Vprašala ga je, kaj želi. Povedal ji je, da ga lovi strašna coprnica Zofka in da bo pred njo varen le v kakšnem gradu, kjer so tudi drugi ljudje. Princesa je rekla, da ga

lahko v grad spusti le na skrivaj, saj cesar ne bo dovolil, da je pri njih. Ampak mladenič je bil poštenjak in ni hotel nikogar pretentati. Zato je hotel govoriti s cesarjem. Trnuljčica ga je poklicala in se prestrašeno odmaknila. Mladenič je cesarju povedal, kaj želi, vendar je cesar hotel nekaj v zameno. Mladenič je bil žalosten in niti

sanjalo se mu ni, kaj želi cesar za svoje gostoljubje. Trnuljčici je bil deček všeč, zato mu je hotela pomagati. Povedala mu je, da mu bo pomagala, vendar je ne sme izdati. Trnuljčica mu je rekla, da ima cesar najraje vse, kar je povezano z lepimi oblekami. Če mu bo prinesel zelo lepo obleko, bo cesar zadovoljen in presrečen. Deček ji je obljubil, da mu bo naredil res lepe obleke, a za to, da bo oblačila lahko izdelal, potrebuje sobo. Mladenič je odšel v sobo in si zaželel, da bi mu železni prstan, ki ga je imel okoli vratu, izpolnil željo, da bi dobil tri najlepše obleke. Ko je prišel iz sobe, je bila Trnuljčica zelo začudena, ker je obleke tako hitro naredil. Vprašala ga je, kako mu je uspelo tako hitro narediti obleke in zaupal ji je, da ima železni prstan, ki mu izpolni vse, kar si zaželi. Deček jo je prosil, da te njegove skrivnosti ne sme nikomur povedati. Obljubila mu je, da bo varovala skrivnost globoko v srcu.

Deček je naslednje jutro pred cesarja prinesel oblačila in rekel: »Izvolite, cenjeni cesar, to sem naredil v zamejno za prenočišče.«

Vzhičeni cesar je takoj odhitel v oblačilnico, si pomeril vsa oblačila in bil z njimi tako zadovoljen, da tega ni mogel skriti. Toda cesar ga je prosil še za eno uslugo. Povedal je, da sredi mesta živi deklet, ki ima tako nabrušen jezik, da je ne more nihče ustaviti. Cesar meni, da ji bo deček lahko povedal kaj takega, da bo ostala brez besed. Dečku je povedal, kje stanuje in ta se je odpravil tja. Deklini je rekel: »Grda si kot koza, majhna si kot cvet, kdo bi hotel tebe za ženico imet.« In deklini ni znala dečku takoj odgovoriti. Cesar se je razveselil dečkove zmage. Rekel mu je: »Ker si uspešno opravil dve nalogi, ti dam prenočišče, pa še Trnuljčico za ženo.« Tudi Trnuljčica je bila presrečna in že naslednji dan je bila poroka. Jedli so in pili ter plesali, da je bilo veselje. Cesar pa je ponosno razkazoval oblačila, ki mu jih je mladenič naredil.

Naslednjega dne sta v mesto prišla dva sleparja in razglašala, da lahko naredita grozno lepa oblačila, ki jih lahko vidijo le pametni in sposobni. Tega se je najbolj razveselil cesar, ki ju je poklical, in jima že vnaprej dal mošnjiček denarja. Sleparja ste cel mesec »izdelovala« obleke.

Ko jih je cesar »oblekel«, so mu preprosti ljudje povedali, da nima nič na sebi in da sta ga sleparja ogoljufala. Za njima je takoj poslal svoje viteze in mladeniča. Ta si je zaželel, da bi se sleparja ustavila in ne bi mogla oditi naprej. To se je res zgodilo. Sleparjema so pobrali ves

denar, ki sta ga dobila od cesarja, in ju vrgli v ječo.

Cesar, mladenič in Trnuljčica so živeli srečno. Trnuljčica pa še vedno čuva skrivnost o železnem prstanu.

Jera Kočevar, 6. a

NENAVADNO POTOVANJE

Nekega dne sem šla na dolg sprehod. Pot se je vila med gozdovi, polji, po travniku in med vasmi. Hodila sem po gozdu, kjer je bilo temačno in vlažno, a strah me ni bilo. Pot se je nadaljevala po širnem travniku, kjer je bilo mnogo dišečih cvetlic. Sonce je sijalo izza oblakov. Pot se je nadaljevala po kolovozu. Tedaj sem zagledala na tleh, tik pred mano, srno. Bila je zelo prestrašena. Videla sem, da ima malce ranjeno nogo. S seboj nisem imela povojev, zato sem ji nogo ovila v suho listje. Tedaj je srna spregovorila. Rekla mi je, da jo je lovil strašni medved. Povedala je tudi, da ko bom potrebovala pomoč, naj samo ob tla vržem oreh, ki ga bom odtrgala na najnižji veji. Srna je odskakljala v gozd, jaz pa sem nadaljevala pot proti vasi.

Tedaj sem postala lačna. Odtrgala sem jabolko z drevesa, a drevo se je zelo razhudilo. Odprlo je svoje stoletne oči in bolščalo vame. Začelo me je loviti s svojimi mogočnimi vejami. Spomnila sem se srninih besed.

Stekla sem do naslednjega drevesa in vsa srečna ugotovila, da je oreh. Odtrgala sem oreh in ga vrgla na tla. V trenutku se je pred menoj pokazala srna, ki me je na svojem hrbtu odnesla do vasi. Sama pa je kar izginita.

Na začetku vasi je bila klopca. Bila sem tako utrujena, da sem hotela zaspiti. Nenadoma me je nekaj močno zaslepilo. Videla sem železni prstan. Ko sem se ga dotaknila, se je pred menoj pojavil starček. Povedal je,

da je to železni prstan, ki izpolni vsako željo. Nato je zginil. Vzela sem prstan in ga stisnila v pest.

Šla sem skozi vas in prišla do vile, v kateri so živeli bogataši. Do mene je prišla bogataševa hčerka in me vprašala, kaj stiskam v pesti. Nisem ji odgovorila. Ker se je že

bližala noč, me je povabila da pri njih prenočim. A to ni izrekla zato, ker je bila tako prijazna, ampak ker je hotela zvedeti, kaj imam v roki. Ker sem vedela, da ne bom nikjer dobila prenočišča, sem sprejela njeno ponudbo. Dali so mi zelo lepo sobo v hiši za goste.

Ko sem zaspala, se je v sobo prikradla deklica. Prstan sem dobro skrila, saj sem pričakovala, da se bo to zgodilo. A deklica je bila vztrajna, brskala je vsepovsod in končno je našla prstan. Zjutraj sem se zbudila, pogledala v torbo, skrito pod blazino, a prstana ni bilo v njej. Hitro sem se poslovila in se pognala na lov za orehom. Hodila sem tri dni in tri noči in končno prispela do mogočnega oreha. Malce v strahu sem odtrgala oreh na najnižji veji, toda drevo se mi je le nasmehnilo. Oreh sem vrgla v tla in pred menoj je spet stala srna. Povedala sem ji vso zgodbo o železnem prstanu. Srna mi je rekla, naj sedem na njen hrbet in izginiti sva v temačnem gozdu. Tam je srna poklicala vse ostale srne, ki so bivale tu. Ko so bile že vse zbrane, jim je povedala vso zgodbo in sklenile so, da bodo naslednjič, ko bo bogataševa hči

prišla v gozd po jagode, izvedele, kje ima železni prstan. Minilo je sedem dni. Bogataševa hči je prišla po jagode. Tedaj so jo srne obkolile, da ni mogla nikamor. Prestrašeno je cvilila. Nenadoma me je zagledala. Prosila me je, naj ji pomagam, a jaz sem ji rekla, naj mi najprej vrne prstan. Takoj mi ga je izročila.

Deklica je stekla domov, kakor hitro je mogla. Zahvalila sem se srnam in si zaželela, da bi bila doma in imela vsega na pretek. Prav tako pa sem si zaželela še en tak prstan, ki bi ga lahko podarila srni. In tako se je zgodilo.

META PENEŠ, 6. b

KAKO JE KRJAVELJ MAČKO VPREGEL V VOZ

Krjavelj je spet prišel v gostilno. Krčmar pravi: »A ima kdo vola za posoditi, ker je čas za oranje, pa nimam ne konja in ne vola?« In pomežikne, češ, zdaj bo pa Krjavelj zgodbo povedal. In res je začel Krjavelj pripovedovati. »Ohohoho, to pa je hudir, to! Veš, bolje, da ne vprežeš kakšne mačke, kot sem se namenil jaz. Ti bo trda predla!« Potem pa ga Janez vpraša: »A nam lahko poveš, kako je bilo?«

Krjavelj pa pravi: »Ja, seveda, veste, takole se je vse skupaj zgodilo: bilo je spomladi, dolgo nazaj, ko sem še imel njivo. Krčmar mu seže v besedo: »Ja, zakaj pa potem beračiš, a si jo zapil?« »Ne, nisem je zapil, samo prodal sem jo in si kupil tobak. Priznam, ni bila dobra odločitev. No, torej imel sem njivo in majhen voz, vola pa nisem imel. Zato sem premišljeval in se odločil, da dobim sosedovo mačko. Ampak veste, se ni pustila vpreči, saj mi je vsaj trikrat pobegnila, pa sem po vasi dirjal za njo, da sem tako sopihal kot stara parna lokomotiva. No, na koncu sem jo pa le ujel, veste, bila je čisto preč. No, potem pa sem jo v voz vpregel. In veste kaj? Niti za milimeter se ni premaknila, pa sem jo kar z bičem kresnil, pa je zdirjala, da se je voz prevrnil, mačka pa je kar skupaj padla. Pa sem se potlej še ves dan trudil in dobil kar nekaj prask. Mačka pa ne in ne! Ampak jaz bi se še naprej trudil, če ne bi prišel sosed in mi zaradi mučenja mačke zarubil hišo. No, od takrat naprej pa nimam ne hiše in ne njive. Pa sem postal berač kar čez noč.«

»Dober namen si imel, čeprav ti ni uspelo,« mu reče krčmar. »Na, pij, ker si toliko prestal zaradi te mačke.«

Lara Potočnik, 6. b

KAKO JE NASTAL TELEFON

Včasih so se Slovenci morali obiskovati, če so si hoteli kaj povedati. Potrebovali so nekaj, s čimer bi se lahko pogovarjali tudi na daljavo. Pa se je nekega dne našel neki fant, ki se je odločil, da bo poiskal to stvar. Odšel je po svetu in ker je bil dobrega srca, je pomagal vsakemu, ki je potreboval pomoč. Zato ga je boginja vzljubila in se spustila z neba ter mu poklonila tablico. Takole mu je rekla: »Kdor jo bo znal usposobiti, ti bo dal tisto, kar iščeš.« Fant je hodil dalje in v vsaki deželi, v katero je prišel, povpraševal po kom, ki bi znal usposobiti tisto malo tablico. Nikogar ni bilo ne na Finskem ali Norveškem, ne v Nemčiji ali Avstriji. Na koncu se je junak ves poklapan vrnil v slovensko deželo. Tudi doma je vprašal po človeku, ki bi znal usposobiti tablico. Našel je nekoga, ki mu je končno uspelo. Prižgal je tablico in pokazal se je zaslon s števkami. Tisti človek, ki jo je usposobil, je naredil več takih tablic. Poimenovali so jih telefon in dobili so tisto, kar so potrebovali.

Katarina Polšak, 7. a

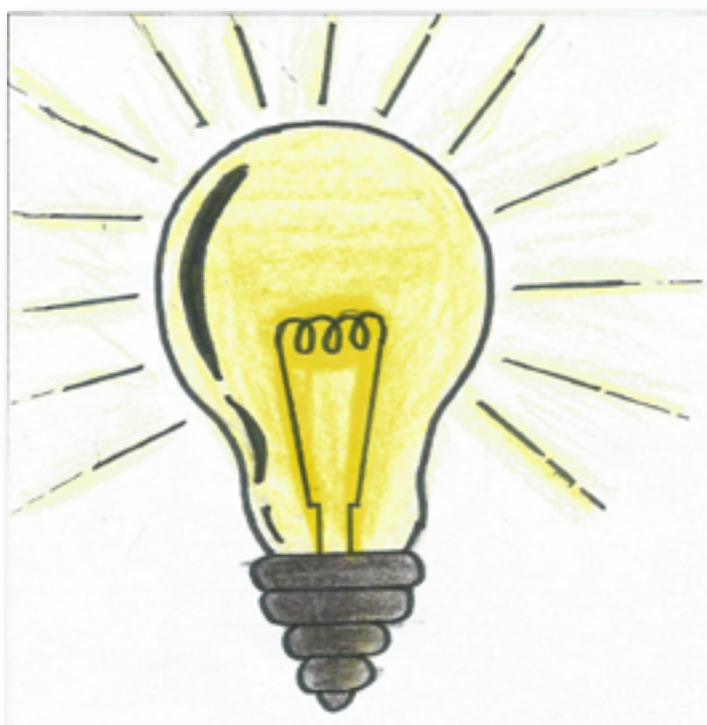
KAKO JE NASTALA ŽARNICA

V 19. stoletju so v vasi Vitanje živeli obrtniki. Delali so pozno v noč, vendar so imeli samo sveče, ki pa niso

dovolj močno svetile, pa tudi ugasnile so ob najmanjšem prepihu. Tako so ljudje delali skoraj v temi in ker so zelo slabo videli, so naredili veliko napak. Petroleja niso imeli, zato so poskušali iznajti kaj drugega. Ker sami tega niso znali, so za pomoč prosili vaškega izumitelja in mu rekli, naj naredi kaj takega, kar bo močno svetilo in ob prepihu ne bo ugasnilo. Izumitelj je dolgo časa razmišljal, a se ni mogel ničesar spomniti.

Ko se je izumitelj nekoč sprehajal, je nenadoma udarila strela. Takoj se mu je posvetilo. Stekel je domov in začel pisati v svoj zvezek. Vse je izračunal. No, skoraj vse. Nato je iz gline naredil model, ki je bil podoben današnji žarnici, in steklarju naročil, naj mu tak model

izdela še iz stekla. V steklen model je nato vstavil še nitko in pritrdil navoj.

Sklical je vse vaščane, da bi jim predstavil svoj izum. Ko je končal s svojo predstavitvijo, se je neki otrok postavil preden in ga vprašal: »Kako pa ta stvar deluje?« Šele zdaj se je spomnil, da je na to pozabil. Zato so morali ljudje počakati še 100 let, da so izumili elektriko. Tedaj je nitka v izumiteljevem predmetu zažarela in predmet so poimenovali žarnica.

Maks Jovanović, 7. b

REŠEVANJE PRIJATELJICE IN SREČANJE S TOLOVAJEM

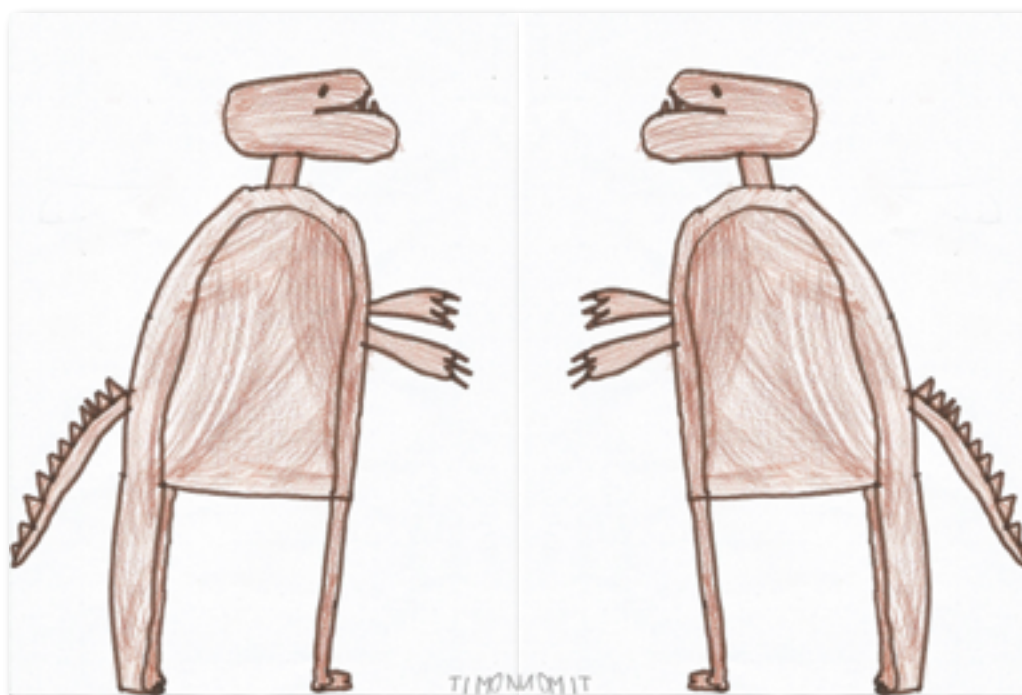
Nekega sončnega jutra sem se zbudila in odšla v kuhinjo, da bi pojedla zajtrk. Čez nekaj časa mi je mami povedala, da je moja prijateljico ugrabil tolovaj.

Nisem vedela, kaj naj naredim. Odločila sem se, da jo grem rešit, a na pot sem se raje odpravila sama, da ne bi prijatelji zabredli v težave. Naslednji dan sem se odpravila zgodaj zjutraj na dolgo pot. Vreme je bilo sončno. Spomnila sem se bližnjice, ki je peljala do jame, in zavila v gozd. Slišala sem šumenje listja, srečala pa sem tudi veliko gozdnih živali. Ker sem vzela s seboj tudi fotoaparata, sem se jim približala in jih fotografirala. Ko sem zapustila gozd, sem se znašla na travniku, ki je bil poln prečudovitih cvetlic. V daljavi sem zagledala majhno kočico. Ker sem bila že pošteno lačna, sem se odpravila proti njej. V njej so živeli prijazni ljudje, ki so mi dali tudi nekaj za pod zob. Zahvalila sem se jim za gostoljubnost in nadaljevala pot. Ker sem bila že utrujena, sem zakurila ogenj in zaspala. Ponoči sem slišala tuljenje volkov. Bala sem se, da bodo prišli do mene. In res se je to zgodilo. Ko sem jih zagledala, sem se pošteno prestrašila in naredila sem prvo stvar, ki mi je prišla na misel. Pobrala sem kamenje in ga začela metati proti volkovom. In res je delovalo. Volkovi so se vrnil v gozd.

Zjutraj, ko sem se prebudila, sem najprej polila ogenj z vodo, nato pa sem nadaljevala svojo pot. Na poti me je čakala še ena ovira. Morala sem preplezati visoko skalnato steno. Že pri prvem poskusu mi je uspelo in znašla sem se pred jamo. Bila je temna in strašljiva. Nisem si upala vstopiti, vendar sem pomislila na prijateljico in premagala svoj strah. Ko sem vstopila v jamo, je v njej zelo smrdelo. Potem nadaljevala po njej in kar naenkrat se je pred menoj pojavila kosmata pošast. Bil je tolovaj. Hotela sem zbežati, a me je ujel. Odnese me je v temačni prostor, kjer sem zagledala svojo prijateljico. Kljub temu da sva bili ujetnici, sem se jo razveselila in skupaj sva skovali načrt, kako bi tolovaju pobegnili. Nekaj časa sem bila tiho, nenadoma pa sem začela močno jokati in stokati, da me boli noga. Tolovaj je vstopil in mi ukazal, naj neham jokati, vendar sem mu rekla, da naj pogleda mojo nogo, ki me tako boli. Ko se je sklonil in približal veliko kosmato glavo k moji nogi, sem ga tako brcnila, da je padel na tla. S prijateljico sva hitro stekli iz jame.

Preden sva odšli, sva pred vhod v jamo zakotalili veliko skalo, da tolovaj ne bi mogel priti ven. In vsi, ki gredo mimo jame, pravijo, da slišijo tolovajevo kričanje.

Neža Perne, 7. b

PICKOTI

Nekega lepega pomladnega dne sem se s tremi prijatelji odločila, da si gremo v muzej ogledat razstavo dinozavrov. Ko smo prišli tja, smo bili nad razstavo navdušeni, saj se je nismo tako predstavljali. Bili smo vznemirjeni nad tem, kaj bomo videli na razstavi.

Vodič je bil prijazen koščen možakar, ki sem ga pogosto videla v gledališču. Popeljal nas je po razstavi in nam povedal vse o dinozavrih. Po ogledu smo vsi zadovoljni odšli v bližnjo picerijo. Ko je k nam pristopil natakar, smo mu naročili eno veliko pico z gobami. Prinesel nam jo je veliko večjo kot običajno.

Nenadoma sem zagledala vrtinec, ki me je počasi posrkal vase. Kar naenkrat sem se znašla v čudnem prostoru, ki je bil narejen iz različnih vrst pic, okoli mene pa so stali čudni možiči, ki

so bili prav tako iz pic. Eden od njih je stopil predme in me vprašal, če sem kaj lačna in ali imam rada pice. Od strahu sem samo pokimala. Odpeljal me je v velik prostor, kjer je bilo devet velikanskih miz, na vsaki pa je bilo dvanajst pic.

Oči so se mi kar zasvetile in nisem vedela, kje naj sploh začnem. Možič, ki je bil trikrat manjši od mene, je najprej splezal na stol, nato pa skočil na mizo. Svetoval mi je, naj ne pojem več kot sedem kosov pice, saj se bo v nasprotnem primeru prikazala grda in nesramna gospa Picolina in ne bo prav nič zadovoljna z menoj. Dodal

je še, naj ga le ubogam, nato pa je izginil iz sobane. Usedla sem se za mizo, pojedla najprej tri kose, nato še tri in kar naenkrat sem ugotovila, da sem pojedla deset kosov. V tistem trenutku se je prikazala Picolina, trikrat zamahnila s svojo roko in mi rekla, da ne bom zapustila sobe, dokler ne bom v njej našla ključa od njenega doma.

Razveselila sem se te naloge, saj sem ključ zagledala takoj, ko me je Picolin pripeljal v sobo. Picolina je malo jezna vzela ključ, odklenila sobo, jaz pa sem takoj stekla iz nje do možicev in jih prosila, naj me spustijo domov.

Možic me je odpeljal do pice velikanke, kjer me je vrtinec odnesel v picerijo.

Prijatelji so me spraševali, kje sem bila, jaz pa jim nisem hotela povedati, saj mi tako ali tako ne bi verjeli.

Malo začudeni so bili, ker sem pojedla le en košček pice, saj sem bila po navadi jaz tista, ki sem jih pojedla največ. A niso poznali moje skrivnosti. Pred picerijo smo se nato poslovili. Zahvalila sem se jim, da so mi polepšali dan, in vsa navdušena stekla proti domu.

Jera Kočevar, 6. a

BIL SEM SODNIK NA KOZLOVSKI SODBI V VIŠN- JI GORI

Bilo je leta 1866. Bil sem sodnik in iz Višnje Gore sem dobil čudno pismo. Pisalo je, da bo tisto soboto potekala sodba proti kozlu, ki je hotel pojesti zelenjavo s sosedovega vrta.

Tako sem v soboto zjutraj vstal, se oblekel, pripravil sodniško opravo in odšel proti železniški postaji. Kupil sem si karto, se usedel na klop in čakal, saj je bil odhod vlaka šele pol ure kasneje. Vlak pa je imel zamudo, zato sem moral čakati še dvajset minut dlje. Končno je vlak le prispel in odpeljali smo se proti Višnji Gori.

Ko sem prispel na železniško postajo v Višnji Gori, tam ni bilo nikogar, zato sem se napotil proti središču mesta, kjer sem na neki veliki hiši zagledal tablo Vrhovno sodišče in vstopil. Tam je stal neki moški. Ko sem stopil do njega, sem zvedel, da je župan. Okregal me je, ker sem zamudil. Odvrnil sem mu, da ni moja krivda, če je vlak prispel dvajset minut kasneje, na postaji pa ni bilo nikogar, ki bi mi pokazal, kam moram iti.

Najprej sem se preoblekel, nato pa sva šla z županom v sodno dvorano. Tam sem se pozdravil še z ostalimi prisotnimi. Prvi je vstal župan Pavle Zaropotaj. Začel je pripovedovati, kako je Drnuljev kozel, ki je požrešen in slabo vzgojen, gledal na vrt Andraža Slamorezca. To naj bi pomenilo isto, kot da je zelenjavo zares pojedel. Nato je župan Zaropotaj za kozla zahteval smrt, za njegovega lastnika Lukeža Drnuljo pa je predlagal pet gorkih palic po podplatih. Čeprav je dober nočni čuvaj, ga takrat ni bilo doma. Ljudje so se strinjali z njim. Prav tako pa se je s kaznijo strinjal tudi starešina Žužnal, ki je pripovedoval o tem, kako je bilo včasih, ko je bil še sam majhen otrok in da Lukež ni prav nič drugačen, kot je njegov kozel. Zahteval je smrt za kozla lisca. Andraž Slamorezec je bil nad kaznijo navdušen, a tedaj je vstal starešina Gobežel, ki se ni strinjal s kaznijo, in dodal, da bi se morali ljudje zgledovati po njihovem polžu, ki je pohleven in nikomur noče nič žalega. Zato je predlagal, da tako Lisca kot njegovega lastnika pomilostim. Spet je vstal Žužnjak in ponovil svojo kazen, s katero je zahteval smrt za kozla.

Ljudje so se razdelili v dve skupini. Eni so se strinjali, da pomilostim kozla, drugi pa so zahtevali njegovo smrt. Kričali so drug na drugega. Zdaj pa mi je bilo vse-

ga dovolj. Udaril sem po mizi, vstal in začel: »Višnjanji, ali sploh znate misliti s svojo glavo? Vedno morate glasovati za tistega, ki je bolj prepričljiv. Domislimo se pravične kazni.«

Predlagal sem, da mora kozel Lisec mesec dni Andražu Slamorezcu orati njivo, Lukež Drnulja pa ga bo moral k delu priganjati. Vsi so se strinjali s sodbo in tako sem hitro zaključil to neumnost. Lukež Drnulja se mi je prišel zahvalit, župan pa nad sodbo ni bil najbolj zadovoljen, saj ni obveljala njegova beseda.

Preoblekel sem se, odšel na železniško postajo in se zopet z vlakom odpeljal nazaj v Kranj. Tisti večer sem šel spat zelo zadovoljen, saj sem sodbo razsodil pravično, tako da so bili vsi zadovoljni, saj obtoženec ni dobil preveč hude kazni, toženec pa ni bil oškodovan.

Maks Jovanovič, 7. b

ODPRAVA ŠE ENEGA ZMAJA

Letošnje poletne počitnice so bile nekaj posebnega. Bila je nedelja. Stala sem pred hišo, ko je mimo pripeljal zelo star avto. Ustavil se je blizu mene, nato pa so iz njega izstopili trije fantje. Predstavili so se in me prosili, če jim prinesem nekaj vode, ker jim avto na vsake toliko časa malo zagode. Odšla sem jo iskat v hišo.

Med potjo sem razmišljala, kako dobro se imajo, ko tako potujejo po svetu. Ko sem se vrnila z vodo v roki, sem jih prosila, če grem lahko z njimi. Strinjali so se, povedali moji mami in odšli smo na pot. Pipi je med vožnjo povedal zanimivo zgodbo o njihovi dogodivščini, ki so jo doživeli skupaj z Janjo. Zaželela sem si, da bi tudi sama doživela podobno avanturo.

In res. Naslednji dan smo se odločili prespati na neki kmetiji. Ko smo se zjutraj zbudili, ni bilo nikjer naših torb. Ustrašili smo se in vsi stekli proti Old puncu. A torb tudi tam ni bilo. Zajela nas je panika. Vzela sem telefon in hotela poklicati policijo. Kar naenkrat pa smo zaslišali srhljiv krik. Vsi prestrašeni smo se skrili. Zaslišali so se koraki. Zagledali smo velikega in grozljivega moškega. Uspelo mi je vzeti telefon, poklicati policijo in jim povedati podatke, kje smo. Že čez pet minut smo zaslišali sirene. A nismo jih slišali le mi. Tudi možakar jih je skušal zbežati. Ko smo stekli za njim, smo zagledali lastnico kmetije, ki jo je možak privezal za stol. Rešili

smo jo in v nekem grmu zagledali tudi vse naše torbe.

Lastnica nas je pogostila z okusnimi domačimi jedmi. Nato pa smo s svojo Old punco nadaljevali pot. Prepričani smo bili, da nas čaka še kakšna zanimiva pustolovščina.

Manca Kežžar, 7. b

LECTOVO PRESENEČENJE

Bil je ponedeljek med poletnimi počitnicami in bila sem namenjena domov. Pravkar so izdali knjigo Peti element, zato sem vsak dan hodila spraševat, če jo že imajo. Ker je bil odgovor negativen, sem bila zelo razočarana. Vseeno sem si sposodila četrti del knjige Igre prestolov.

Mogoče to ni bila najboljša ideja, saj sem bila tako zaplajana v knjigo, da sem pozabila gledati pod noge. Zaletela sem se v živčnega najstnika, starega približno 14 let. Poleg njega je stal nekoliko mirnejši starejši fant, njegov brat. Na hitro sem se opravičila, nato pa sem ga vprašala: »Zakaj ne hodiš naravnost? Tvoja hoja je bolj podobna kroženju kot hoji. In mimogrede – kdo pa sploh si? Jaz sem Katarina. Živim blizu.« » No, jaz sem Pipi, to pa je moj starejši brat Bob. Živčen pa sem zato, ker bo moja punca Janja imela kmalu rojstni dan, pa sploh ne vem, kaj naj ji podarim,« je zdrdral Pipi, Bob pa je zamomljal nekaj o potovanju z OLD PUNCO.

Svetovala sem mu, naj ji kupi lectovo srce. Pipi je bil z mojim predlogom zadovoljen in me prosil, če grem z njimi. Bob nad to idejo ni bil ravno navdušen, a Pipi ga je prosil toliko časa, da je popustil. Poklicala sem mami in domov stekla pripraviti kovček, saj smo bili zmenjeni, da se dobimo čez eno uro.

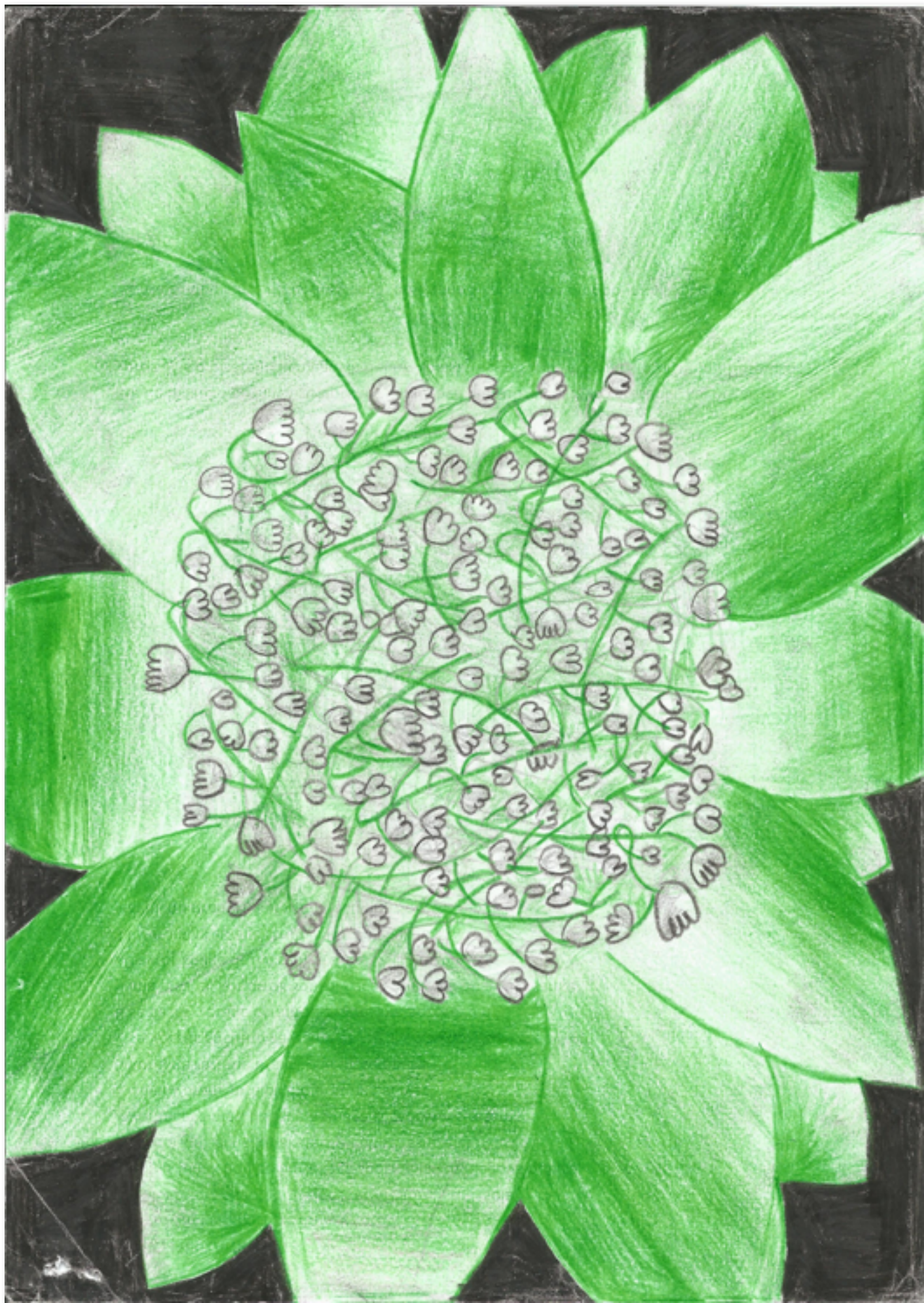
Ko sem prispela pred muzej, sta me tam že čakala Pipi in Janja, Bob pa se je očitno nekje zadržal. Pipi mi je nato pojasnil, da je Old punca zakuhala in da mora to urediti. Nato sem Pipiju rekla, da bi bilo dobro, če bi se odpeljali v Radovljico, kjer bi si ogledali, kako se dela lectovo srce. Pipi je bil nad predlogom navdušen. Prav v tistem trenutku se je pripeljal Bob z Old punco in povedal, da je uredil težavo. Takoj smo se odpeljali. V Radovljici smo si v delavnici ogledali izdelavo lectovega srca. Nato sem Janjo odpeljala ven, medtem časom pa je Pipi kupil srce in se vrnil z zavojčkom v roki.

Prav v trenutku, ko je Pipi hotel Janji izročiti zavojček, pa so nas obkolili policaji. Rekli so nam, naj dvignemo roke. Pipiju so rekli: »Ha, pa smo vas ujeli. Hoteli ste pretihotapiti dragulje kot okrask na lectovem srcu. Že nekaj časa zasledujemo tihotapce. Aretirani ste, kar z nami pojdite.«

Vsi smo bili zelo presenečeni. Hoteli smo jim vse pojasniti, a nam tega niso dovolili. No, potovanja je bilo konec. S policaji smo šli na policijsko postajo. Tam jim bomo lahko vse pojasnili.

Katarina Polšak, 7. a

POVODNI MOŽ UGRABI URŠKO

Odločil sem se priti malo na breg Ljubljani, tja, kjer sem z lepim dekletom, po imenu Urška, skočil v vodo in jo odvedel s sabo. Ko sem stal na tistem mestu, sem zagledal moškega, ki mi je prihajal nasproti. Nezaupljivo sem se ozrl vanj. Pozdravil me je. »Ali si ti tisti, ki je odvedel lepo Urško?« me je vprašal. »Da,« sem nezaupljivo odgovoril in dodal: »Kdo pa ste?« »Prešeren,« je hitro odvrnil. »Ti pa si verjetno povodni mož.« Prikimal sem. »Se mi je zdelo,« se je zasmel, nato pa resno dodal: »Zakaj pa si se odločil, da ugrabiš Urško?« Malo sem se obotavljal, nato pa sem začel pripovedovati: »Najprej sem jo hotel kaznovati za njeno samovšečnost, tako da bi jo samo zapeljal. A prevzela me je njena lepota, zato sem jo odvedel s seboj v kraljestvo.« »Mislim, da je zate prava in da si bosta kos drug drugemu,« je dodal Prešeren.

Moj sogovorec je nekaj časa razmišljal in končno vprašal: »Ali bi mi lahko natančno opisal celoten dogodek?« »Seveda,« sem mu odgovoril. »Slišal sem, da je v Ljubljani najlepša deklica. Prisluškoval sem pogovorom o njej in marsikaj izvedel. Večino žensk je bilo nanjo ljubosumnih, le redki so jo pohvalili.« »Da, in večina je imela prav,« me je prekinil Prešeren.

»Saj je vseeno, slišal sem, da je prevzetna, da zapeljuje moške in jih potem pusti, da je lepa, ampak samovšečna. Odločil sem se, da jo grem pogledat in kaznovat, če je res takšna, kot ljudje pravijo,« sem nadaljeval.

Pogledal sem Prešerna in rekel: »Res je bila lepa in zaželel sem si jo v svojem kraljestvu, da ne bi bil tako osamljen, čeprav je bila prevzetna in je tudi precej lagala.«

Poskusil sem se spomniti načrta,« sem rekel po kratkem premoru. »Ni in ni mi šlo.« Prešeren se je zasmel. »Na koncu sem se spomnil, da bi jo zvalil, tako da bi ji povedal nekaj smešnih zgodbic. Ko bi me vsi poslušali, bi jo povabil na ples. Ker je verjetno druge zavračala, bi morala izbrati mene.« »Ti je ta načrt uspel?« mi je sogovorec zastavil vprašanje.

Nadaljeval sem: »No, ne bi rekel, da se mi je ravno posrečil. Šel sem na Stari trg, tja, kjer stoji zelena lipa. Čakal sem to lepoticino in skoraj bi že obupal. Prišla je in opazovala moške. Prestrašil sem se, da si bo izbrala kakšnega drugega, saj jih je bilo ogromno.« »No, verjetno jo je bilo težko dobiti, saj je imela mnogo izgovorov,« je rekel Prešeren. »Da,« sem odgovoril in pripovedoval dalje. »Videl sem, da se je začela malo po sedmi uri razgledovati naokoli. Ugotovil sem, da si je iskala soplesalca. Začela se je spogledovati z menoj.« »Kaj res?« je bil Prešeren začuden. Prikimal sem.

»Njeni pogledi so bili lepi in že sem se zaljubil vanjo. Povabil sem jo na ples in privolila je. Začela sva plesati. Vrtela in vrtela sva se. Vsi drugi so obstali, glasbeniki so prenehali igrati, začelo pa je grmeti, se bliskati. Urška je bila že malo utrujena in prestrašena. Pomiril sem jo.«

Prešeren je bil presenečen, spodbujal me je k nadaljevanju. Nadaljeval sem: »Skočila sva v reko in odpeljal sem jo v svoje kraljestvo. Urški najprej ni bilo všeč, upirala se je na vso moč. Kmalu se je umirila, postala je boljša oseba, ni bila več tako samovšečna. Postajala je vse boljša oseba.«

»Torej, se ti zdi, da si se prav odločil?« me je še vprašal Prešeren. Dolgo sem razmišljal in rekel: »Mislim, da, saj me je presenetila, ker je postala boljša oseba. Dobro se mi zdi, da sem jo tako spremenil. Sedaj vem, da sem si izbral pravo.«

Prešeren mi je zadovoljno prikimal. Poslovala sva se in odšla vsak svojo pot.

Ana G. Kostanjevec, 8. a

ROZAMUNDA V KLOŠTRU

Ko je Rozamunda prišla v samostan, so jo vsi gledali, kakor da je bog. Nekatere nune pa so bile ljubosumne nanjo. Pozdravil jo je vratar, nuna Mica pa ji je pokazala sobo, v kateri bo živela. Mica ji je povedala, da mora priti zjutraj na obred, kjer bo prisegla, da bo postala nuna. Tako je Rozamunda šla v posteljo in tam razmišljala o Ostrovrharju.

Ko se je zjutraj zbudila, je vstala in se oblekla v nunsko obleko. Rekla si je, da gre sedaj zares. Šla je k jutranji molitvi. Postavila se je ob Mico, ki ji je prišepnila, da bo sedaj vodila molitev glavna nuna Štefka, ki je v samostanu že 60 let. Rozamunda je presenečeno pogledala, ko se je pred nunami pokazala ženska s toliko gubami, kot jih Rozamunda še ni videla na kakšnem obrazu.

Mici ji je po molitvi predstavila Štefko. Ta je opazila, da poleg nje stoji tudi lepa mlada nuna, ki je naduto vihala nos nad ostalimi. »Kdo pa je to?« je vprašala Rozamunda. Mica ji je povedala, da je to Lejla. Rozamundi se je odgovor zarezal v sredino možganov. »To je torej ta ženska, ki mi je prevzela Ostrovrharja!« Stopila je k Lejli. Nekoliko osorno ji je rekla: »Kje je Ostrovrhar?« Lejla jo je začudeno pogledala in jo vprašala: »Kako ga pa poznaš?« »Z njim bi se morala poročiti, pa je našel tebe in se želel poročiti s teboj.« »Ostrovrhar je mrtev. Zgodila se je strašna nesreča. Sprehajala sva se in povedal mi je, da me bo zapustil. Hotel me je potolažiti, a jaz sem ga odrinila in padel je v prepad.«

Rozamundi se je Lejla zasmislila, saj je sedaj vedela, da ni ona kriva, da se Ostrovrhar ni poročil z njo. Ugotovila je, da je imel zelo grd značaj.

Sedaj je bila spet zadovoljna. Lejli je rekla: »Pojdiva skupaj iz kloštra in postaniva prijateljici.« Lejla se je s tem strinjala in naslednji dan sta pri jutranji molitvi oznanili, da ne bosta postali nuni in da zapuščata klošter.

Štefka ni bila prav nič zadovoljna, a vedela je, da ne more nikogar prisiliti, da ostane v samostanu. Rozamunda je objela še Mico, se ji za vse zahvalila in z Lejlo odšla iz samostana v novo življenje.

Jakob Dolhar, 8. b

ROZAMUNDINO SREČANJE Z OSTROVRHARJEM IN LEJLO

Rozamunda se je odločila, da bo odšla v samostan, ker Ostrovrhar ni pripeljal Lejle na njen grad. Tako ni dobila moža in odšla je v samostan.

Lepo so jo sprejeli in ji dali oblačila. Posvetila se je vsakomur in zato so jo imeli vsi radi in bili nanjo ponosni. Čez nekaj let pa pride nekdo k njej na obisk. Skozi okno ga ni spoznala. Potem je potrkal, Rozamunda je odprla. Najprej se je ustrašila, saj je pred vrati stal Ostrovrhar. »Ostrovrhar!« je vzkliknila. »Dober dan, Rozamunda, prišel sem, ko sem slišal, da si odšla v samostan. Kako si?« je mirno vprašal Ostrovrhar. Rozamunda si je že od presenečenja malo oddahnila in nadaljevala: »Veš, naredila sem napako, saj sem bila preveč samovšečna in prevzetna. Slišala sem, da si se poročil.« »Da, z Lejlo,« je rekel Ostrovrhar in nadaljeval: »Mislim, da nisi prav naredila, ampak zdi se mi, da si se poboljšala, spremenila.« Rozamunda je bila na začetku malo užaljena, nato pa se ji je obraz razvedril. »Res je, narobe sem delala,« je priznala in se malo odmaknila. »Ampak, vseeno sva se z Lejlo odločila, da si lahko najina prijateljica.« Rozamunda se je razveselila. »Poklical jo bom,« je dodal.

Odšel je in čez nekaj časa je prišla za njim Lejla. Bila je res zelo lepa. Rozamundi je začelo ljubosumje naraščati, saj je bil nekdo lepši od nje. Lejla je spregovorila: »Me veseli, da sva se spoznali.« Rozamundi še vedno ni bila všeč, a vseeno se je rokovala. »Oprosti, da sem se poročila s tvojim zaročencem,« je dodala. Lejla, čeprav je lepša, ni vzvišena ali samovšečna, si je mislila Rozamunda. Lejla ji je postala bolj všeč. Začela je pogovor z njo. Lejla je bila prijetna sogovornica. Ni bila vsiljiva, imela je zanimive odgovore, saj se je njeno življenje prej močno razlikovalo od tega, ki ga uživa sedaj. Rozamundi je čez čas postala vse bolj všeč, sprejela jo je za prijateljico.

Dogovorili so se, da jo bosta Lejla in Ostrovrhar večkrat obiskala. Vsi so bili zadovoljni. Rozamunda pa ni bila več tako vzvišena in samovšečna. Z Lejlo sta se res dobro razumeli.

Ana G. Kostanjevec, 8. a

KAJ SI ŽELIM?

Res je, kot vsak otrok si želim domačo žival. Žival, za katero bi skrbela. Vem pa, da vsaka žival ni za v stanovanje. Moja želja je imeti kužka. Izbrala bi si dalmatinca. Dalmatinca, ki bi mu dala ime Piki. Piki bi imel prostor v moji sobi. Spal bi na blazini poleg moje postelje. Posodo za hrano in vodo bi imel v kopalnici. Vsako jutro pred začetkom pouka, bi ga peljala na dolg sprehod. Dala bi mu jesti in se odpravila v šolo. Po pouku bi ga ponovno peljala na sprehod. Veliko bi se igrala z njim. Rada bi ga vpisala v pasjo šolo. Redno bi ga vozili k veterinarju na cepljenja. Piki bi bil zelo priden in prijazen kužek. Moj stric Miha ima psičko dalmatinko Ero. Zato vem, da bi bil Piki vesel, ker bi imel prijateljico Ero.

Lucija Povšič, 5. a

Za domačo žival si želim tigra. Imela bi ga namesto mačke. Z njim bi počela čisto tako kot z mačko. Že od malega bi mu dajala jesti mačje konzerve. Ko bi zrastel, bi ga lahko imela za vzglavnik. Pomagal bi mi pri plezanju na omaro, saj večine stvari ne dosežem, ker so previsoko. Njegove iztrebke bi dala na kompostnik. Čeprav bi bi bil kot mačka, bi ga peljala na sprehod kot psa. V bistvu bi lahko on peljal mene. Mogoče bi lahko z njim nastopala tako, da bi mu dala svojo glavo v usta, on pa bi jih imel še vedno odprta. Postala bi slavna z njim kot deklica z udomačenim tigrom. Z njim bi lahko igrala v filmu in zaradi njega mojim staršem ne bi bilo treba hoditi v službo. Bilo bi lepo, a kaj, ko je tiger krvoločna žival in tudi vsi bi me čudno gledali, če bi tigra peljala na sprehod, tako kot drugi peljejo svojega psa. Vem pa tudi, da je tiger ogrožena vrsta. Beli tigri pa še bolj. Zato bi prepovedala, da iz tigrov delajo preproge, saj nikomur nič žalega nočejo.

Neja Prodan, 5. a

KAJ RAZJEZI NAŠE PRVOŠOLČKE?

Takrat ko se s prijateljicami skregamo, sem zelo jezna sama nase in zato jim rečem, če bi bile spet prijateljice. (Rebeka)

Najbolj se razjezim, če moja sestra vzame v vrtec kakšno mojo revijo in jo prinese domov strgano. Rečem ji, da če bo še enkrat to naredila, da jo bom zaprl v sobo. (Adrian D.)

Najbolj se razjezim, ko sam narišem kaj grdega. Takrat začnem skakati gor in dol in butam z ного. (Adrian T.)

Najbolj se razjezim, ko mi sestra da "plesko". Najprej ji rečem, naj neha, potem jo pa še za hec udarim po riti. (Anej)

Najbolj se razjezim, ko mi brat in sestra težita. Takrat se zaprem v sobo in dam glavo pod vzglavnik. (Vasilja)

Najbolj se razjezim, ko moja sestra joka. Tega ne morem poslušati in se zato zaprem v sobo. (Alex)

Res se razjezim, ko se mi lego kocke podrejo, takrat se poskusim umiriti in jih še enkrat sestaviti. (Aleš)

Takrat ko mi sestra nagaja, se res zelo razjezim. Najprej ji rečem, da neha, potem pa, če to ne zaleže, ji jaz začnem nagajati nazaj. (Adriana)

Najbolj se razjezim, ko sem sam nemiren. Takrat začnem v glavi razmišljati o stvareh, ki me spravijo v smeh. (Aleks)

Najbolj se razjezim, ko mi vojaček ne stoji pokonci. Takrat ga poberem in ga postavim na pravo mesto. (Alex)

Najbolj me razjezi, ko z očkom igram nogomet in jaz zgubim. Takrat se zaprem v sobo in začnem težiti družini. (Aleks K.)

Ko mi sestra ne pusti spati, se razjezim in odidem k mami v posteljo. (Rebeka)

Najbolj me razjezi, ko igram igrice na računalniku in me brat zmoti. Takrat se umaknem od njega in se začnem igrati. (Saša)

Najbolj me razjezi, če gremo z družino kam na izlet, jaz pa nočem iti. Takrat začnem kričati in brcati. (Luka)

Mene razjezi, če me kdo draži. Z veliko jeze ga udarim. (Rok)

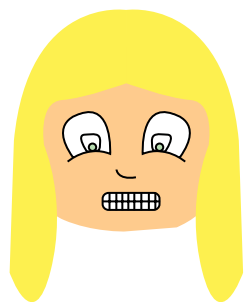
Najbolj sem jezen takrat, ko me kdo premaga v kakšni igri in ko me tepejo. Stisnem zobe in začnem gledati stran. (Shadu)

Takrat ko kaj narobe naredim, sem zelo jezen in začnem jokati. (David)

Najbolj sem jezen, ko mi mami reče, da imam dovolj računalnika (že po eni uri). Takrat začnem glasno stokati. (Natan)

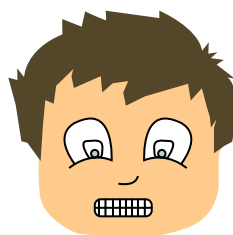
Najbolj se razjezim, ko se sošolke špecajo, takrat si zatisnem ušesa. (Brina)

STRAH JE SREDI VOTEL, OKOLI PA GA NIČ NI

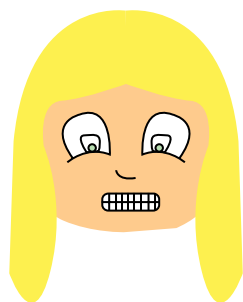
Ko sem bila majhna, me je bilo najbolj strah teme, saj sem mislila, da me bo kdo v temi ugrabil in me nikoli ne bodo našli. Danes se ne bojim več teme, ampak pajkov, saj imajo veliko nog in kosmato telo.

Anja S. Kolman, 8. b

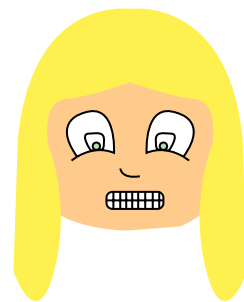
Ko sem bil majhen, sem se najbolj bal volkov. Sedaj se najbolj bojim smrti.

Jaka Hočevnar, 8. a

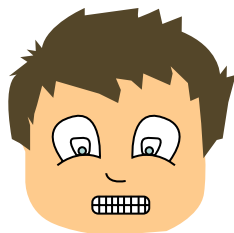
Ko sem bila mlajša, me je bilo zelo strah teme. Zdaj se bojim nekaj bolj notranjega, čustvenega. Strah me je tega, da bom nekoč izgubila ljudi, ki mi pomenijo največ v življenju.

Nika Horvat, 8. b

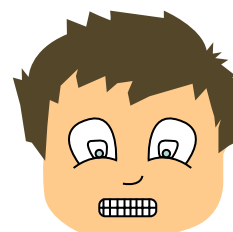
Ko sem bila majhna, me je bilo strah teme., saj sem si predstavljala, da nekdo leži pod mojo posteljo. Vedno sem morala biti pokrita, saj sem se počutila varnejšo. Danes me je strah cirkuških klovnov in jockerjev.

Ana Parežanin, 8. b

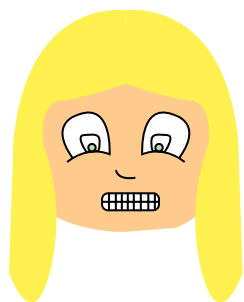
Ko sem bil majhen, me je bilo najbolj strah parkeljnov. Bili so tako grozeči in glasni, da me je, kadar sem jih zaslišal, spreletel srh. Ko pa danes pomislim na to, se mi to zdi prava otročarija. Danes mi je še vedno neprijetno biti sam doma, saj me zmoti vsak premik in zvok.

Jakob Dolhar, 8. a

Ko sem bil manjši, sem se bal policajev. Mami mi je vedno govorila, da bo prišel policaj, če bom poreden. Danes se bojim teme, saj vedno mislim, da bo od nekod nekdo skočil. Mislim, da me je strah teme zato, ker preveč gledam grozljivke.

Filip Perko, 8. b

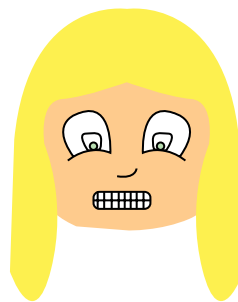

Ko sem bila majhna, sem se najbolj bala vode. Bala sem se tudi vetra in pajkov oz. še nekaterih živali. Še danes pa se bojim teme, saj takrat nič ne vidim in se mi zdi, da je v temi še nekdo. Še vedno pa me je strah tudi pajkov.

Adrijana Čigoja, 8. b

Ko sem bila mlajša, me je bilo najbolj strah teme in roparjev, ker se mi je vedno zdelo, da nekdo v temi preži na mene. Zdaj me je včasih strah vlomilcev, saj tolikokrat poslušamo novice o njih.

Ana G. Kostanjevec, 8. a

DELOVNI DAN MOJE MAMI

Moja mama je po poklicu učiteljica in uči nemščino in španščino v Srednji šoli za oblikovanje in fotografijo v Ljubljani. Po navadi vstane ob 6.30, se obleče, nato pa pripravi zajtrk. Potem mene in bratca Natana zbudi za šolo. Skupaj hitro pojemo zajtrk. Mojega bratca odpelje v šolo, nato pa sama odide v službo v Ljubljano. Tja se vozi približno eno uro. Pouk se ji po navadi začne ob 8.30, včasih pa tudi ob 7.45, zato mora takrat vstati že ob 5.50.

V šoli uči dijake, včasih pa tudi nadomešča druge učiteljice. V razredu uči od dvajset in celo do štiriintrideset dijakov. Večina dijakov, ko se vpiše v prvi letnik, ne zna čisto nič špansko oziroma nemško. Njena naloga je, da jih v štirih letih nauči razumeti, govoriti in pisati v tujem jeziku. Na šoli je edina učiteljica za španščino, nemščino pa poučujeta dve profesorici.

Pouk se ji konča ob 14.00 ali 15.00. Včasih ima tudi sestanke ali govorilne ure. Potem odide v šolo po Natana. Včasih po njega pride tudi oče, odvisno, kdo službo prej zaključi. Ko pride mami domov, se preobleče, nato pa naredi kosilo, ki ga skupaj pojemo. Če ima Natan karate, ga odpelje na trening, ki traja eno uro, medtem pa se malo spočije. Ko Natan konča s karatejem, ga mami ali oči pripelje domov.

Nato se začne pripravljati na pouk za naslednji dan. Najprej pregleda snov za naslednji dan, nato pa poišče kakšne spletne strani, da bi učencem popestrila uro in da bi si lažje zapomnili učno snov. Potem pregleda še elektronsko pošto, če ji je kakšen od staršev njenih dijakov kaj napisal. Nato preleti še elektronsko redovalnico in vanjo prepiše ocene iz svoje žepne redovalnice. Ker uči veliko dijakov, porabi kar dosti časa za sestavo preizkusov. Tudi popravljanje preizkusov je zamudno delo. Včasih ji tudi jaz pomagam seštevati točke, da prej konča.

Nato skupaj pojemo večerjo. Pred spanjem Natanu prebere pravljico. Potem se stušira, preobleče in pogleda novice ali kakšen film, ki si ga kdaj tudi poišče na internetu. Pred spanjem vedno bere knjigo.

Med vikendi, če ni zaposlena, gremo na kakšen izlet, kjer se lahko sprosti. Če ne gremo nikamor, pa velikokrat speče kaj sladkega. Včasih se zvečer dobi s pri-

jateljicami na kavi ali pa skupaj odidejo v kino. Ne ukvarja se s športom. Med poletnimi počitnicami pa ima veliko časa. Takrat lahko hodimo skupaj na bazen ali pa v mesto na sladoled. Ker veliko bere, pogosto odhajamo v knjižnico.

Kaja Mila Polenec, 7. b

TO SEM JAZ

Star sem 14 let, živim v Kranju - na Planini in hodim v 9. razred Osnovne šole Matije Čopa Kranj. Ker šola ni tako zelo oddaljena od mojega doma, grem po navadi peš, če pa sem pozen, pa s kolesom. Visok sem 172 cm in tehtam 73 kilogramov. Imam kratke, svetlo rjave lase - po sredini malce daljše, pri strani krajše. Imam rjave oči. Po navadi imam oblečeno sivo trenirko, kratko majico in pulover s kapuco, najraje pa obujem »skejtarce«. Poleti sem po navadi oblečen v kratke hlače in majico, obute pa imam poletne natikače. Prav nič dobro pa se ne počutim v oprijetih majicah, hlačah in puloverjih.

Zelo rad jem pico, pomfri in dunajske zrezke. Ne maram pa večina juh in zelenjave, prav tako mi ni pri srcu kitajska hrana. Najraje pijem kokakolo ali ledeni čaj. Zelo gostih sokov oz. sokov s koščki sadja pa se raje izogibam.

Med prostim časom grem s prijatelji v mesto ali na igrišče, kjer igramo nogomet ali pa se vozimo s kolesi. Če pa je slabo vreme, gremo v kakšno kavarno na pijačo. Po navadi pridem domov okoli petih in grem za nekaj časa na računalnik, kjer igram igrice, sem na socialnih omrežjih in poslušam glasbo. Če mi je dolgčas, pa vzamem list papirja in rišem.

Po značaju sem pozitiven, vesel in družaben fant. Pozitiven zato, ker na večino stvari gledam z optimizmom in v njih najdem več pozitivnih kot negativnih lastnosti. Vesel sem, ker se rad smejim in se šalim, družaben pa zato, ker se rad pogovarjam in ne maram dolgčasa. Sem tudi vztrajen in iskren. Če si postavim nek cilj, vztrajam in po navadi ne odneham, dokler ga ne dosežem. Ne maram laži in povem po resnici, kar si mislim. Imam tudi nekaj slabih lastnosti, saj sem prepirljiv, kadar mi kaj ni všeč in se raje prepiram, kot da sem tiho. Včasih me premaga lenoba, saj stvari, ki niso res pomembne, ne naredim ali pa iščem lažje načine, da opravim s stvarjo. Včasih zamujam, saj sem ter tja ne grem spat ob

primerni uri in zato naslednji dan zamudim v šolo. Kar pa sem jezen, pa lahko postanem tudi nesramen.

Upam, da bom te negativne lastnosti z leti odpravil.

Matic Šijanec, 9. a

MOJ BRAT VID

Vid je star 16 let in trenutno obiskuje 2. letnik Gimnazije Kranj. Živi v Kranju v stanovanjski soseski Planina, kjer je včasih tudi obiskoval OŠ Matije Čopa Kranj. Ker živi blizu vseh dejavnosti, ki jih ima v šoli in izven nje, se od doma odpravi peš ali pa s kolesom. Vid je visok 176 centimetrov in tehta 70 kilogramov. Je torej precej nizke in mišičaste postave. Njegova polt ima rahlo temnejši odtenek, ima tudi rjave oči in rahlo skodrane lase, ki jih ima pri strani precej kratke, na vrhu glave pa daljše. Za tako frizuro se je odločil, da ga lasje ne ovirajo (na treningu odbojke) in ker je to dandanes moderno.

Ima precej vsakdanji slog in se oblači priložnostim primerno. V šoli ima po navadi oblečene hlače ali kavbojke ter srajco ali lepo majico. Doma nosi trenirko in majico. Poleti velikokrat obleče kratke hlače. Ko gre s prijatelji ven, pa se oblači podobno kot v šoli. Najraje obuje športne copate.

V prostem času se ukvarja z najrazličnejšimi stvarmi. Rad ima športe, zato z družino velikokrat obiše plezališče ali pa gre na odbojgarsko tekmo. Je član odbojgarske ekipe iz Kranja, kjer igra podajalca. Poleti se ukvarja tudi z odbojko na mivki. Rad se tudi druži s prijatelji. Z njimi se zvečer večkrat odpravi v mesto. Televizije ne gleda veliko, če pa to stori, pa si ogleda kakšen akcijski oz. dokumentarni film. Rad posluša rap glasbo. Obiskoval je tudi glasbeno šolo, kjer se je učil igranja kitare, vendar pa je po končanem 4. razredu to opustil in se raje resneje posvetil športu in šolskim obveznostim.

Vid je zelo veliko in ni izbirčen. Je vse vrste mesa, zelenjave, sadja, žit ... ,včasih pa si privošči tudi kakšno sladkarijo; to pa je po navadi čokolada ali pa vse vrste peciv ali piškotov. Ena redkih stvari, ki jih ne mara, je hitra prehrana. Vsak dan brez izjeme je zajtrk, v šoli malico, ko pride domov kosilo, malico, po treningu odbojke pa še večerjo. Njegova najljubša jed so lignji na žaru. Po navadi pije vodo ali čaj. Ne mara gaziranih pijač, saj se

mu ne zdijo zdrave.

Vsak dan ima kar nekaj obveznosti, in sicer vodi interesno dejavnost na naši šoli, trenira odbojko, prav tako pa ima kar nekaj šolskih obveznosti.

Vid je precej resen fant, kar pa ne pomeni, da se ne smeji, vendar je nekoliko zadržan. Ne ozira se toliko na mišljenje in komentarje drugih, pač pa je zelo osredotočen na svoje cilje, zato je na srednji šoli precej uspešen, ima štipendijo in je priljubljen med vrstniki. Je tudi samozavesten, se ne prepira, nepomembne stvari pa ga ne spravijo iz tira. Je zelo skromen, z denarjem ravna odgovorno in pametno. Na življenje ima precej drugačen pogled od današnje družbe. Najpomembnejše se mu zdi, da življenje preživi kar najbolje in zato časa ne zapravlja z igranjem računalniških igrice ali z gledanjem televizije.

Kot igralec odbojke je poslušen in motiviran. Želi biti uspešen, zato v ta šport vlaga veliko truda in časa.

David Golob, 9. a

MOJA POT PRIHODNOSTI

Ker še vedno nisem prepričana v to, kaj bi rada delala v življenju in ker se težko odločim za stvari, ki se bodo zgodile šele čez nekaj let, sem se vpisala na Gimnazijo Franceta Prešerna v Kranju. Ta šola se mi zdi najboljša izhodišče za študij. Ponuja mi veliko možnosti in v njej so dijaki zelo usplošni.

Ko smo na začetku 9. razreda reševali test o poklicnem usmerjanju, sem postala zbegana, saj o predlaganih poklicih nisem nikoli razmišljala. Med najbolj ustreznimi poklici so bili navedeni tonski mojster in modna oblikovalka, kot še kar ustrezni poklici pa frizerka, novinarka, vzgojiteljica in reševalka na bazenu.

Za šolo sem se odločila sama, v pomoč pa so mi bili starši in prijateljica, ki to šolo že obiskuje. Všeč mi je, saj je šola blizu mojega doma in se bom v poletnih dneh lahko do nje peljala s kolesom, hkrati pa bom imela dovolj prostega časa.

Po končani srednji šoli se bom verjetno vpisala na vzgojiteljsko ali kozmetično šolo - smer vizažist, saj me to delo zelo zanima. Vizažist se ukvarja z ličenjem in urejanjem frizur. Pri delu se s stranko pogovarja o njenih željah in ji pomaga pri izbiri izdelkov. Pripravlja različne maske za filmsko in gledališko produkcijo, na primer spreminjanje mladega človeka v starega in obratno. Vizažist dela v televizijskih studiih, na modnih revijah in na lepotnih tekmovanjih, lahko pa je v pomoč tudi pri fotografiranju. Ta dva poklica (vzgojiteljica in vizažist) sta mi zanimiva, saj je delo razgibano in vključuje stik z ljudmi.

Pri svojih 15 letih mislim, da še nisem dovolj stara, da bi si zastavljala tako pomembne cilje za prihodnost, zato sem se vpisala na gimnazijo, ki mi ponuja odprte možnosti.

Nuša Perne, 9. b

MOJA PRIHODNOST

Letos končujem 9. razred. Vpisala sem se na EGSS Radovljica, in sicer na ekonomsko gimnazijo. Program te smeri je podoben programu splošne gimnazije. Tu pridobiš splošno znanje in tudi ekonomsko-poslovno znanje. Čeprav sem se zanjo odločila sama, pa so mi pri odločitvi pomagali tudi starši. Ko sem se že vpisala na šolo, pa sem ugotovila, da sem morda naredila napako, saj nisem izbrala prave šole. Ker me fotografija zelo veseli in zanima, bi se morala vpisati na Srednjo šolo za oblikovanje in fotografijo v Ljubljani, smer fotografski tehnik. Na šoli bi morala delati sprejemne izpite, zato je bilo za vpis žal prepozno. Odločila sem se, da bom 1. letnik naredila na EGSS, nato pa se bom prepisala na SŠOF. Po končanem šolanju bom opravljala poklic fotografskega tehnika, ki dela na področju kulture, oglaševanja, tehnike ...

Mislim, da so nekateri pri 14 oz. 15 letih dovolj samostojni, da sami odločajo o svoji prihodnosti, nekateri pa še ne. Vsi smo si zelo različni in tudi naša razmišljanja se med seboj razlikujejo. Nekateri se zavedajo svoje prihodnosti in tega, koliko je šola v resnici pomembna, saj si le z neko izobrazbo dobiš službo. Nekateri pa si še vedno ne znajo predstavljati svoje prihodnosti in jim je prav vseeno, na katero šolo se bodo vpisali in kaj bodo v življenju počeli.

Vsak od nas lahko za pomoč zaprosi odrasle, odgovornejše ter bolj izkušene osebe, ki se zavedajo, kako je ta odločitev pomembna za nas. Čeprav se sama še ne zavedam, kako je ta odločitev pomembna za moje življenje, pa se trudim, da bom izbrala takšno šolo, ki me bo veselila in kjer imam tudi možnosti, da kasneje dobim službo.

Anja Kokalj, 9. b

MOJ PRVI PLES

Ples je zame vedno nekaj izjemnega, neodvisnega od tega, ali je prvi ali pa stoti. Ples sodi v sam vrh izražanja čustev. Z glasbo se spreminjajo tudi čustva osebe, ki pleše. Lahko pa je tudi zelo naporen.

Tudi sama sem doživela pravi ples. V začetku nisem vedela, kako se bo izteklo, Bala sem se, da se bom pri plesu kaj zmotila, saj smo imeli zahtevno koreografijo. Ko so napovedali našo skupino, so se mi tresle noge, počutila sem se obupno. Še vedno se spomnim besed, ki jih je izrekla napovedovalka: »In sedaj je na vrsti baletna točka Prihod zimskih vil.«

In že smo stopale proti odru. Ne vem, ali so se tudi druge počutile tako obupno kot jaz, a sem jih občudovala in se jim čudila, saj se jim na obrazu nista zrcalila strah in napetost. Luči so ugasnile in s tresočimi nogami sem se skupaj z ostalimi postavila na oder. Najbolj grozno sem se počutila, ko sem ugotovila, da je oder drugače obrnjen, kot je bil v dvorani, kjer smo vadile. Tam namreč ni bilo ogledal, oder pa je bil precej manjši.

Zaslišali so se nežni toni glasbe. Še sreča, da sem prve gibe poznala tako dobro, saj bi jih lahko zaradi strahu pozabila. Mežikala sem zaradi luči ter pozorno opazovala druge, kako plešejo. Glasba in luči so me končno pomirile. Ulovila sem ritem, pozabila sem na strah. Med plesom bi najraje ostale plesalke opozorila, da pone-

kod plešemo prepočasi.

Glasba se je počasi bližala koncu. Ples smo zaključile in morale smo se le še prikloniti. Toda tukaj smo imele malo težav, saj naš priklon ni bil sočasen, čeprav je ena od plesalk štela do tri. Videti je bilo, kot da smo naredile val. Čeprav starejši nad tem niso bili prav navdušeni, se nam je naš priklon zdel zanimiv.

No, moji strahovi so bili pri tem plesu neopravičeni. Vse se je dobro izteklo. Čeprav sem mislila, da je strah sedaj za vedno izginil, pa sem se zmotila. Pri naslednjih nastopih se mi je spet pojavilo že tisto, kar sem občutila pri prvem plesu: strah, trema, tresenje nog.

Ana Gabriela Kostanjevec, 8. a

KATERIH PRAZNIKOV SE NAJBOLJ VESELIM?

Najbolj se vsako leto veselim božiča. Takrat se vsi sorodniki zberemo pri babici in dedku. Pride tudi stric, ki ga ne vidim pogosto. Naredimo pravo pojedino in med njo se pogovarjamo. Potem se usedemo pred kamin in začnemo z odpiranjem daril, ki so pod smreko. Z bratcem se jih zelo veseliva. Vedno se nama izpolnijo najine želje in dobiva to, kar sva si želela. Že pred božičem pa delamo okraske, okrašujemo drevesce, ga postavimo. Pod drevesce damo tudi jaslice, ki so že zelo stare, saj so še iz babičinega otroštva. Vedno se veselim tudi hišice iz medenjakov, ki jo babica okraši sama.

Kaja Mila Polenec, 7. b

Najbolj se veselim novega leta, saj so takrat počitnice, doma sem z družino, pada sneg in grem lahko smučat. Lahko se kepam s prijatelji in zgradimo iglu. Postavimo novoletno jelko, jo okrasimo, gremo na novoletno večerjo. Naslednji dan dobimo darila, z družino pa si skupaj ogledamo novoletni koncert.

Tudi 1. maja se veselim, saj so tudi takrat počitnice, zunaj je toplo in lahko že nosim kratke majice in hlače. Hodim na sprehode in se vozim s kolesom, družim s prijatelji, z družino pa se pogosto odpravimo na izlete.

Maks Jovanović, 7. b

V celem letu nas obišče kar nekaj praznikov. Sama se najbolj veselim družinskih praznikov, npr. božiča, velike noči. Ti prazniki nam omogočajo, da se kljub natrpanim urnikom sprostimo in poveselimo. Božiču pa sledijo še

počitnice, ki moje navdušenje še podkrepijo. No, saj ne, da ne bi želela hoditi v šolo, a na vsake toliko časa se prileže tudi počitek. Najbolj pa se jih veselim, ker imam takrat več časa za družino, prijatelje, sorodnike. Seveda se veselim tudi drugih praznikov, vendar mislim, da se na žalost njihov pomen vse bolj pozablja.

Manca Kežžar, 7. b

Najbolj se veselim novega leta in božiča. Nekaterih praznikov se bolj veselim kot drugih, saj sem več z družino. Kot večino otrok se tudi jaz veselim tistih praznikov, ki so povezani s počitnicami. Med takimi se lahko spočijem, med drugimi pa imamo kar veliko obveznosti (npr. nakupovanje daril, kuhanje večerje oz. kosila). Med prazniki rada hodim tudi na obiske, še posebej se takrat veselim obiska pri babici. Nekateri imajo za določene praznike določene navade, ampak pri nas jih nimamo.

Maja Fekonja, 7. b

JAZ – NOVINARKA

Bil je topel julijski dan in kot po navadi smo imeli novinarji jutranji sestanek. A ta sestanek ni bil običajen, saj sem si na ta dan res želela poročati o obisku svetovno znanega pisatelja Georga R. R. Martina v Ljubljani. Po pravici povedano, sem bila na sestanku kar malo živčna. Prišel je trenutek resnice. Glavni urednik nas je seznanil z dogodki po Sloveniji in ko je omenil obiska Georga R. R. Martina, nas je vprašal, če je kdo prebral kakšno njegovo knjigo. Dvignila sem roko in v trenutku sem dobila današnjo nalogo.

Članek je moral biti objavljen na spletni strani našega časopisa do večera. Zato sem imela malo časa, saj se je novinarska konferenca v hotelu Slon začela šele ob 14. uri.

Spomniti sem se morala nekaj vprašanj, ki jih bom zastavila avtorju na konferenci. Ura je bila šele devet, meni pa je že uspelo sestaviti vprašanja, ki so se večinoma nanašala na njegove knjige ter junake, dogodke in kraje v njih. Ob 13. uri sem prispela v hotel Slon. Novinarjev se nas je kar trlo in vsi smo bili navdušeni, ko je Georga vstopil v dvorano. Vprašanja so se kar vrsčila in pisatelj je dajal zanimive in zabavne odgovore. Bilo je zares neverjetno opravljati svoj poklic, zraven pa

še poslušati svojega najljubšega pisatelja. Tudi jaz sem prišla na vrsto in mu postavila nekaj vprašanj. Prijazno in hudomušno mi je nanje odgovoril. Zanimivo se mi je zdelo, da pisatelj želi obiskati Predjamski grad, ki mu bo verjetno navdih za kakšno knjigo. Konferenca, ki je trajala dve uri, je še prehitro minila. Na koncu nam je Georg R. R. Martin z veseljem podpisoval svojo knjigo iz zbirke knjig Pesem ledu in ognja – Vranjo gostijo.

Polna lepih vtisov sem se vrnila v uredništvo, kjer sem posnetke iz diktafona preoblikovala v besedilo. Besedilu sem dodala tudi nekaj fotografij ter ga po e-pošti poslala uredniku. Kmalu je bil moj članek že objavljen na spletni strani našega časopisa. Članek je bil dobro bran in je prejel kar nekaj dobrih kritik.

A poklic novinarja ni vedno tako prijeten. Zavedam se tega, a vseeno ga opravljam s srcem.

Hana Suchy, 9. a

DELO

24UR

SLOVENSKE NOVICE

EKIPA

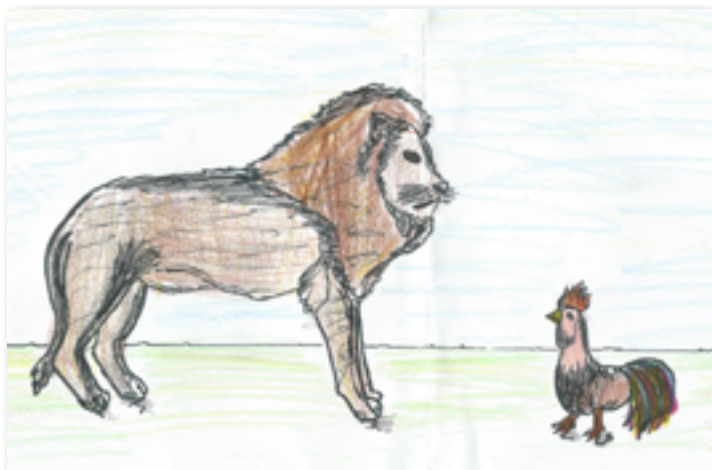
GORENJSKI GLAS

**“Basen je nekakšno ogledalo, v katerem vsak posameznik vidi samega sebe, svoje slabosti in napake.”
(Bolhar)**

LEV IN PETELIN

Petelin je pil vodo v svoji ogradi v živalskem vrtu. V naslednji ogradi je rjavel lev. Vsem živalim je bilo dolgčas, zato so se odločile, da izberejo kralja živalskega vrta. Zmagal bo tisti, ki se bo najglasneje oglašal. Petelin je rekel levu: »Stavim, da ne moreš rjoveti tako glasno, kot jaz kikirikam!« Lev pa mu je odgovoril: »To si kar misli! Nihče ni glasnejši od mene!« »Zakaj pa potem ti ne zbujaš živali zjutraj, ko si tako glasen?« je vprašal petelin. »Ker imam bolj pomembna dela od tvojega kikirikanja!« se je zadržal lev, nato pa rekel: »Sploh pa ...« »Sploh pa kaj?« je vprašal petelin. »Ti je zmanjkalo besed kralj živali!?« »Jaz sem vsaj koristen, ti pa se cel dan šopiriš! Ti bom že pokazal!« je zarjovel lev. Kričala sta drug na drugega, živali se ju poskušale ustaviti, a sta bila preglasna. Prepirala sta se celo dopoldne, nato pa je slon zatrobil. Petelin in lev sta v trenutku utihnili, živali pa so začele vpiti od veselja. Tako je slon postal kralj živalskega vrta. Torej, kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima.

Maks Jovanović, 7. b

LEV IN VOLKULJA

V cirkusu se oglašja mogočen lev,
po areni odmeva njegov odmev.

V kletki volkulja se sprehaja,
težka misel ji nagaja.

»Ko bi se le osvobodila,«
volkulji želja se je porodila.

Z močnimi zobmi se poskuša osvoboditi,
a trdo železo ne da se niti upogniti.

Konec cirkuške je predstave,
v sosednjo kletko pride lev ponosne postave.

»Volkulja, ti, ki po svobodi hrepeniš,
kaj si v divjini sploh želiš?

Poglej, tu imaš vsega dosti, še čez glavo,
v zameno, da gledalcem ustvarjaš zabavo.«

Volkulja nazaj zarenči:

»Kaj sploh razmišljaš ti?

Tu sem v kletki mali,
kaj to koristi divji živali.«

»Poglej mene,« ji reče ponosni lev,
»sem v kletki, a svoboden je moj odmev.«

Jezna volkulja mu pove:

»Jutri moja kletka se odpre,
na cirkusanta grozno zarenčim
ter pobegnem in se osamosvojim.«

»Prav, a povem rek edini ti pravi,
svoboda je le v naši glavi.

Kar pojdi, moja prijateljica,
a povedana ti je bila resnica.«

Naslednje jutro volkulja pobegne v svet,
a svobode ni občutila do starih let.

Lev je, kot vedno, imel prav,
on svobodnega počutiti se je znal.

Volkulja pa še zmeraj ni bila svobodna,
v svobodi, ki sploh ni bila čarobna.

Hana Suchy, 9. a

MEDVED IN ZAJEC

Medved in zajec sta bila dobra prijatelja. Nekega dne je zajec prišel k medvedu na kosilo. Ker sta oba rada jedla med, sta ga vsega pojedla. Zajec je za vsako kosilo jedel sladki med, ki ga je dobil od čebel, prav tako tudi medved, ki pa ga je kar sam nabral. Oba sta imela medu le še za nekaj kosil. Jeseni pa je prišla do njiju slaba novica. Čebelam je zmanjkalo medu, imele so ga le še en lonec in niso se mogle odločiti, komu bi ga dale.

Zajec je nekega jutra odšel do čebel, jim izročil darilce in jih prosil, če lahko on dobi med. Čebele so odšle po med, da bi ga dale zajcu, takrat pa je prišel medved. Tudi medved je imel darilce za čebele. Čebele so bile spet v zadregi, zato so raje rekle, da se še niso odločile, komu bi dale med. Zajec in medved sta odšla domov. Naslednje jutro so se vsi skupaj odločili, da naredijo tekmovanje v teku. Kdor bo prej pritekel skozi gozdno pot na cilj, bo dobil med.

Vsi so se s tem predlogom strinjali. Naslednje jutro se je medved zbudil prej, odšel je do gozdne poti, kjer je izkopal luknjo, ki jo je zakril z vejami in listjem, da se ne bi opazila. Pozabil pa je, da gre zajec vsako jutro po tej poti na sprehod. Ko je zajec zagledal medveda, se je skrtil za drevo, da ga ta ne bi opazil. Ko je medved odšel, je zajec hitro stekel domov in se pripravil za tekmovanje.

Ko sta medved in zajec prišla na start, se je medved smejal zajcu. Čebele so označile start s črto. Ko je ena od čebel dala znak, se je tek začel. Vso pot je vodil zajec. Ko je prišel do luknje, jo je preskočil. Medved, ki je sopihal za zajcem in videl, kaj je naredil, se je temu zelo čudil. Pri tem je pozabil na luknjo, ki jo je za zajca sam pripravil, in sam padel vanjo. Zajec je bil zmagovalec in dobil med. Medved pa z njim ni bil več prijatelj.

Ema Krajnc, 8. b

MIŠKA IN PIKAPOLONICA

Nekega dne se je miška odločila, da odide iskat novo hiško, kjer bi lahko živela. Spakirala je vse, kar je potrebovala in se odpravila na pot. Kmalu je srečala pikapolonico, ki jo je vprašala, kam gre. Rekla ji je, da gre iskat novo hiško. Pikapolonica jo je prosila, naj jo vzame s sabo, saj si tudi ona želi hiške. Miška je dobro razmislila, nato pa ji dovolila, da gre z njo.

Miška in pikapolonica se nista dobro poznali, zato sta se odločili, da se bosta spoznali med potjo. Ko je prišla noč, sta začeli iskati prostor, kjer naj bi prenočili. Pikapolonica je našla prostor visoko na drevesu, ker pa miška ni znala leteti, sta morali iskati naprej. Čez nekaj časa je miška našla majhno luknjico. Ampak pikapolonica se je bala majhnih prostorov, zato sta morali iskati naprej. Ker nista našli pravega doma, sta ostati kar zunaj. Ulegli sta se poleg lepega hrasta, se ovili v hrastove liste in poskusili zaspati.

Naslednjega dne sta bili obe premraženi in utrujeni, saj celo noč nista nič spali, ker sta se bali plenilcev. Nato je miška odšla iskat hrano, saj je v bližini videla hišo, ki bi morala biti polna dobrot. Pikapolonica je rekla, da bo medtem časom poskusila najti hiško, kjer bi obe lahko živeli. Iskala jo je in iskala, ampak našla ni nič. Ko je že hotela obupati, je zagledala žolno. Pikapolonica jo je vprašala, ali je videla kakšno veliko luknjo, ki ni visoko ali v krošnjah drevesa. Žolna ji je predlagala, da ji lahko ona naredi veliko luknjo na hrastovem drevesu. Pikapolonica je bila presrečna, saj bosta miška in ona končno dobili hiško. Medtem ko je žolna delala luknjo v hrastovo deblo, pa je miška skušala priti v hišo. Ker ni našla nobene luknje in vhoda, je odšla čisto obupana proti pikapolonici. Tedaj je za vogalom hiše slišala petje. Hitro je stekla tja in zagledala žabo, ki je imela svojo stojnico in prepevala.

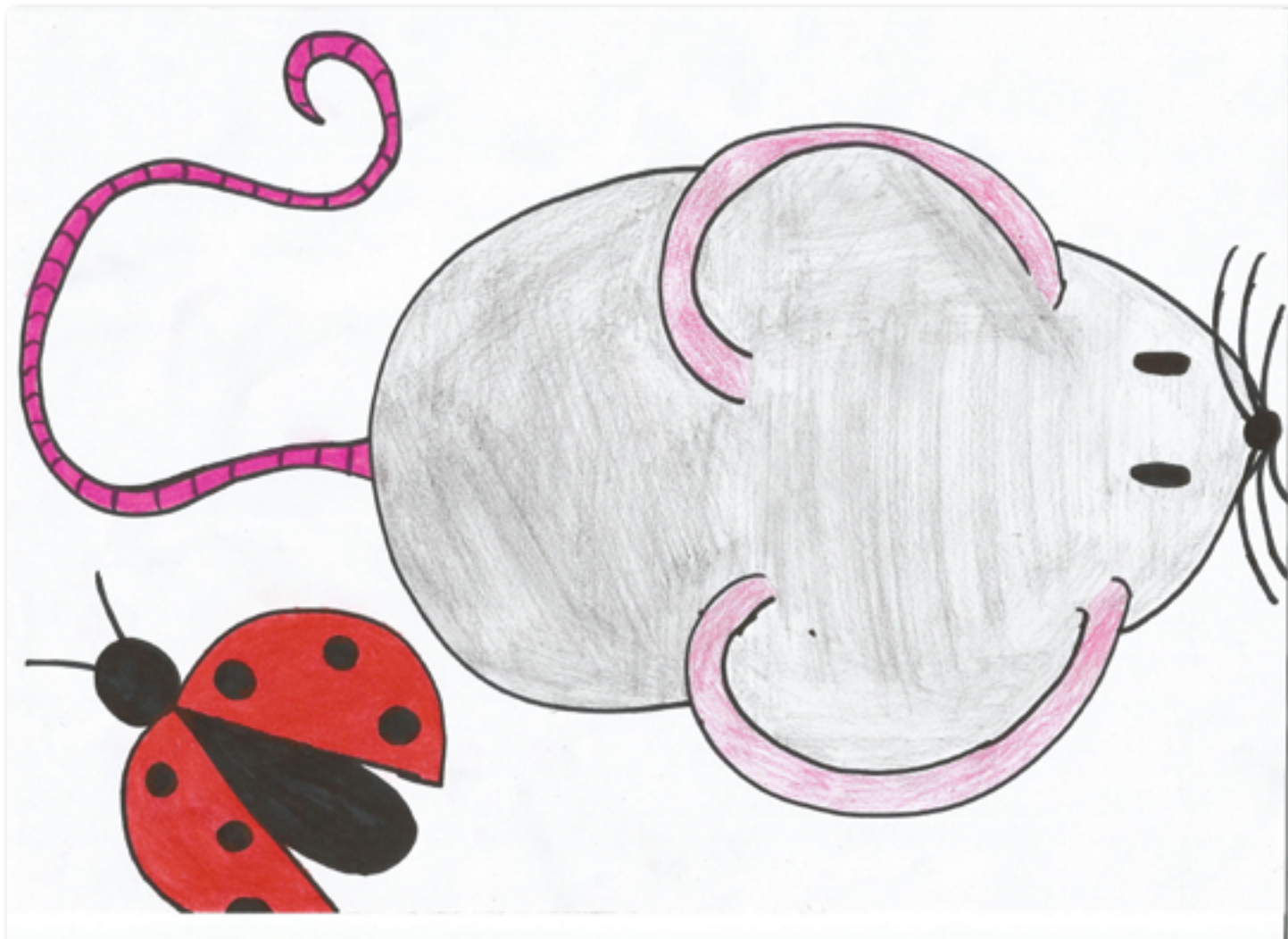
Vprašala jo je, kaj se dogaja. Žaba ji je v rimah povedala, da prodaja hrano za živali, ki živijo v bližini. Miška je bila presrečna, saj je končno našla hrano za pikapolonico in njo. Ko je miška kupila vse, kar je rabila, je še vprašala žabo, kje je dobila vse te dobrrote. Žaba pa ji je namignila, da je pol stvari dobila iz velike kocke. Šele čez nekaj časa je miška ugotovila, da velika kocka pomeni hiša.

Ko je prišla do pikapolonice, je videla, da se posavlja od žolne. Vprašala jo je, ali je našla luknjo ali hiško, kjer bi živeli. Pikapolonica pa ji je ponosno pokazala luknjo in ji razkazala notranjost. Vprašala je miško, ali je našla hrano. Ona pa ji je razložila, da je v bližini stojnica s hrano, zato nikoli več ne bosta stradali.

Čez nekaj dni je bila hišica urejena in okrašena. Vsi sosedge so jo prišli gledat in občudovat, miška in pikapolonica pa sta za vedno ostali najboljši prijateljici in živeli skupaj do konca svojih dni.

Sreča dela prijatelja, nesreča jih preverja.

Anja Stela Kolman, 8. b

PIKAPOLONICA IN MRAVLJA

Ne bo mu krona padla z glave,
stara nas modrost uči.
Pa se neke noči vrh planjave,
tale prigoda zgodi.

Šla je pikapolonica mlada,
letet vrh nasada.
Vse poletje je osrečevala ljudi,
a pozimi ji hrane zmanjkuje,
ona pa omahuje in obupuje.

A blizu res mravlja živi,
se ne meni za revne sosede.
Njena kašča ne kaže bede,
saj polna raznovrstnih je jedi,
stradati ob njej se ne mudi.

Tako pa pikapolonica v vsej svoji bedi,
k mravlji gre sosedi.
Hrane pikapolonica prosi,
a mravlje to nič ne gane,
mravlji mar ni za to,
kar pikapolonica prosi,
jeza le iz nje ven plane.
Ona polno kaščo ima,
ne zanima jo revna soseda.

Katarina Polšak, 7. a

ZAJCA IN LISICA

Zajca sta na lep sončen dan skakala po gozdu in sta mislila, da sta sama. Kar naenkrat pa na pot skoči lisica. Zajca vpraša: »Kam sta namenjena?« Zajca se ustrašita in poskušata pobegniti. Vendar ju lisica dohiti. Zajec s prestrašenim glaskom odgovori: »Pusti naju pri miru!« Lisica vsa besna odgovori: »Kako si ti zajec upaš tako pogovarjati z mano!« Lisica vsa besna zagradi zajca in mu poskuša zaviti vrat. Naenkrat drugi zajec pograbi kamen in ga vrže v lisico. Lisica spusti zajca in zbeži stran.

V nesreči vedno spoznaš pravega prijatelja.

Manca Šinko, 8. b

ŠTIRJE KOSI IN ČEŠNJA

Kosovka je imela mladiče in nekoč se je odpravila po hrano in se vrnila s češnjo, ki je imela pecelj in list. Dva požrešna mladiča sta zagrabila list in pecelj, tretji pa češnjo in skupaj so se prepirali, kdo dobi kaj. Skorajda so se stepili. Četrty mladič pa se je odločil, da bo počakal na mamo, ki se bo odločila, kdo dobi kaj. Tretji izmed mladičev se je utrudil od vleke, izpustil češnjo in se odločil, da bo malce zaspal. Druga dva pa se nista ustavila. Kmalu se je vrnila mama in videla, kako se dva mladiča kregata zaradi češnje, eden spi in eden čaka nanjo. Na tla je položila češnjo, ki jo je prinesla, saj je vedela, da ena ne bo dovolj. Čakala je, če bo kateri od obeh kosov, ki sta se prepirala, ugotovil, da na tleh leži še ena češnja. Toda mladiča je sploh nista opazila. Čez nekaj časa je drugo češnjo zagrabil četrty mladič. Mama se je zasmejela in rekla: »Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima.«

Nika Horvat, 8. b

MALI IN VELIKI PESNIKI

Vsak pesnik je velik otrok in vsak otrok je mali pesnik. (Boris A. Novak)

POMLADNE PESMI

Spomladi rože cveto, ptički pojo,
na drevesih listi lepo se smejo.
Žarki svetlo se poigravajo.

Sem šla naprej, rože nabrala,
sem nekaj pobrala pa mami dala.
Ko domov sem privedjala,
pri priči počil je lonec
in pesmice je konec.

Eva Subotić, 2. a

Ptičice so se vrnile,
sonček se je pokazal.
Marcel se pride ven igrat,
vesel je kot mali škrat.
Na tleh sem rožo pobral
in jo mami dal.

Marcel Hribar, 2. a

Zvonček na travi cinglja in veselo zvončklja,
trobentica pri trobentici trobita veselo,
rožic je veliko in vse imajo obliko.

Nace Kopal, 2. a

ZVONČEK IN TROBENTICA

Zvonček in trobentica sta na sladoled šla
in trobentici je padel sladoled na tla.

Trobentica je jokala
in ji je dal zvonček denar.
Kupila si je nov sladoled
in je zelo pazila,
da ji ne pade spet.

Beno Nadarević, 2. a

Spomladi rože cveto in ptički pojo,
sonček posije in reče tako: »Zelo mi je lepo!«
Zvončki cveto in cingljajo,
trobentice cveto in trobijo.
Res ne vem, kaj bi brez tebe pomlad
in ti sonček naš zlat.

Natalija Barić, 2. a

PESMI O MESECU MARCU

Marec je lep
kakor cel ljubi svet.
Ptiči žvrgolijo
in fantje se podijo,
ker marec je lep.

Modro je nebo,
ker ptički pojo,
vse je lepo
kakor svetlo kolo.

Veliko je dreves,
ki se pripravljajo na ples.
In vse to je res.

Bernard Klojčnik Zaplotnik, 3. a
in Leon Marcel Kodra, 3. a

Ko je marec, vse je lepo,
ker vrti se pomladno kolo.
Otroci zabavajo se na igriščih,
ko prepevajo o ptičkih,
zato ker marec je lep,
je v pomlad objet.

Bernard Klojčnik Zaplotnik, 3. a
in Aleksander Duraković, 3. b

Marec že komaj čaka,
da ne svet prikoraka,
ves vesel bo to se ve,
ker na dan žena
zvončki in vijolice
prikukajo na plan.
Pa še v zraku ptički žvrgole.
Tralalalalalalale!

Lucija Žbogar, 3. b

MUZEJ V NEDELJO

Muzej v nedeljo
z vsemi viri počiva.
Vire z vodo poliva,
tako jih namreč umiva.

Muzej se jezi,
ker se govori,
da v nedeljo ne dela,
a on vseeno ni brez dela.

Ko prav tiho srka kavo,
najde v njej še pasjo travo,
takrat se šele razjezi,
kava šprica na vse strani.

Meta Peneš, 6. b

PLONKEC

Ko v roki plonkec držim
in gledam naokoli,
vedno tiho stražim,
tako ne dobijo me nikoli.

Gledam, kdaj rodil se je Prešeren,
kdo napisal je Katekizem,
končal sem še pred zvonjenjem
in če kdo me kaj vpraša,
jaz plonkal nisem.

Ko teste razdelijo,
me muči slaba vest,
a ne priznam te male goljufije,
saj, če na testu piše ena,
moja mama ni vesela.

Neža Kejžar, 6. b

POSKOČNI ZAJČEK

Zajček skače sem in tja,
svoj korenček rad grizlja.
Levo, desno, gor in dol
po dolini zajčji dol.

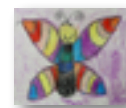
V svoji kletki pa ima,
dva zelena jabolka,
ki jih noč in dan rad grizlja.

V svoj topli grad s sena,
rad povabi prijatelja.
Skupaj skačeta do dna,
kdor bo prvi, ta ga ima.

Zvečer pa v postelji s sena,
se smejita in jutrišnjega dne veselita.

Jutri spet veselo bo,
pokrijta se zelo toplo.

Učenke 6. a razreda

PESMI O LJUBEZNI
ZALJUBLJENOST

Ko sem šla mimo tebe,
sploh nisem več prepoznala sebe.
Srce mi je nenadzorovano bilo
in jaz bi ti najraje zapela pesem milo.

Ko se zazrem v tvoje globoke oči,
v katerih preveva modrina,
se sprašujem,
če je to moja srčna bolečina,
ker ne upam povedati,
da vseč si mi ti.

Potem pa se približaš mi na igrišču,
in jaz se počutim kot v največjem blišču.
A druga ti srce je ukradla,
in mene je strašna žalost napadla.

Na koncu si krenil stran,
ter mi pokvaril dan.
Zlobno dekle ti je ukradlo poljub,
ki bi bil mojim ustnicam veliko bolj ljub.

Od takrat te le še od strani opazujem
in si tvoje oči na skrivaj ogledujem.
Vendar še vedno upam,
da ti ukradem poljub,
morda ugotoviš, da ti moj je bolj ljub.

Katarina Polšak, 7. a

LJUBEZEN

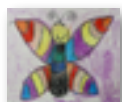

Ljubezen nesrečna
nikoli ni večna,
kaj šele neoporečna
ali srečna.

Nihče ni večen,
le pisatelji so,
vsakdo pa je lahko srečen
s svojo ljubeznijo.

Lea Petra Feher, 7. a

PESEM

V šoli sem najbolj priljubljen,
saj nobeden ne ve,
da sem zaljubljen.
Zaljubljen sem v neko Majo,
ki posebna je, ker veliko sanja.
Goran pa ji veliko nagaja.
in ji poje ringa ringa raja.

Goran Dečman, 7. a

LJUBEZEN

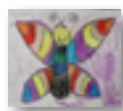
Ljubezen je kot juha,
večja je, bolj se kadi.

Kadar je vroča,
je prelepa.

Kadar dima več ni,
verjetno tudi par skupaj ni.

Ajda Blagović, 7. A

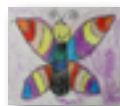

LJUBEZEN

Ljubezen je lepa,
ljubezen je slepa.
In ti je ugodno,
čeprav ti je malo nerodno.
Vedno začaraš me,
ko pogledam te.

Ptički pojejo,
ko naju skupaj gledajo.

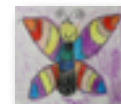

Kupim ti darilo,
peljem te v kino.
In si vesela,
ker si me ujela.

Andrej Sarafimov, 7. a

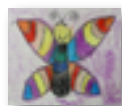
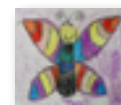
LJUBEZENSKA PESEM

Ti si pesem mojega srca,
ti si krilo,
ki nese me prek vsega sveta,
si pot, ki vodi me do neba.

Tvoj nasmeh je kakor poletno sonce,
ki ogreje me in prežene sence.
Ti si želja in veselje mojega srca,
trenutek, ki ga ne želim pozabiti,
zaklad, ki se ga spleča v srcu nositi.

Ti si najsvetlejša zvezda neba,
ti si moja ljubezen,
ki kot nežen vetrič
v mojem srcu divja
in ki se ga ustaviti ne da.

Ti si ljubezen mojega srca
in se je pozabiti ne da.

Manuel Radulović, 7. a

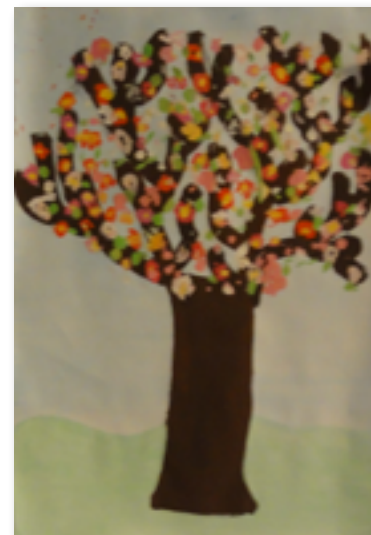
GOZDU

O, gozd prelepi,
ki ob Kranju stojiš,
ko hodim k tebi,
mi dušo miriš.
Tvoja moč mi odžene skrbi,
zame lepšega kraja sploh ni.

Nedaleč od tebe travnik trpi,
človek spet infrastrukturo gradi.
Kmalu tudi tebi enako sledi
in mene to strašno skrbi,
za človeštvo več upanja ni.

Lea Drejta, 9. a

LJUBLJANICI

Tečeš skozi Ljubljano,
mesto veličastno.
Lep razgled iz dna imaš,
prav za nič ga ne prodáš.

Ko potoneš pod zemljo,
s sedmerimi imeni ljudje te obdajo
spet slaviš,
ko na plano pridviš.

Pika Križnar, 9. b

VEČNI KOKRI

Ti še vedno v kanjonu boš tekla
in dolga stoletja bodo stekla.
Počasi brez hrepenenja,
opazovala boš ljudi življenja.

Ko pride poletje,
pokrilo te bo drobno cvetje.
A potem spet bo snežilo
in tvojo lepoto prekrilo.

Me boš še poznala,
ko po dolgem času te bom obiskala?
Ker jaz se bom spomnila skritih poti,
ki v kanjonu izklesala si jih ti.

Hana Suchy, 9. a

IGRAJMO SE IN
DRUŽIMO

Igra je najboljša oblika učenja

O – E

To je zunanja igra. Zanj potrebujemo le žogo in steno. Igra jo lahko en igralec ali pa tudi več.

Ko igralec v steno vrže žogo, naredi točno določen gib. Gibi se nato sledijo po določenem zaporedju, igralec pa mora gib ustrezno imenovati. Igralec mora narediti naslednje gibe: brez gibanja (igralec sme premikati samo roke), brez smejanja (igralec se ne sme smejati), metanje žoge z eno roko, eno nogo (ko igralec meče žogo, mora stati na eni nogi), poljub (igralec se poljubi na roko), naredi mlin (z rokami ponazori mlin), okrog sveta (zaokroži z rokami), dotik sveta (počepne in se z obema rokama dotakne tal), križem rok (žogo ujame na prsih s prekrizanimi rokami) in klešče (dvignjene roke da navzkriž in jih zasuka ter ujame žogo). Igralcu žoge ne sme pasti na tla. Če se zmoti oz. mu žoga pade na tla, igro nadaljuje naslednji igralec oz. jo začne ponovno od začetka. Zmaga tisti, ki mu uspe dokončati igro.

Janina Franko Plestenjak, 6. a

ČLOVEK NE JEZI SE

Igra človek ne jezi se je igra, ki je priljubljena že v mnogih generacijah. Igro lahko igrata najmanj dva igralca in največ 4 igralci, starejši od 4 let. Za igro potrebujemo igralno tablo, 4 figure različnih barv (rumene, rdeče, zelene in modre) in kocko.

Vsak igralec izbere barvo figur in jih postavi na start. Najprej igralci vržejo kocko in kdor vrže največje število, začne z igro prvi. Igralec lahko začne igrati z igro takrat, ko vrže šestico na kocki. Igralec vrže kocko in kolikor pik se pokaže, za toliko polj se igralec pomakne naprej. Če vrže na kocki šestico, lahko meče še enkrat. Če igralec pristane na polju, kjer je že figura drugega igralca, se le-ta izbi-je. Igralec mora spet čakati na šestico in začeti igro znova. Pri tem se ne sme jeziti.

Zmagovalec je tisti igralec, ki prvi vse figure spravi v svoj dom. Zgodi se lahko, da mora kar nekaj časa metati kocko, da dobi točno določeno število pik,

ki jih potrebuje, da figurico spravi na varno.

Edin Harambašić, 6. a

ČRNI MOŽ

Igro črni mož se lahko igra v večjih notranjih prostorih (npr. v telovadnici, dvorani) ali pa zunaj (npr. na dvorišču, igrišču). Najbolje je, da igro igra vsaj 10 igralcev, kajti drugače igra traja malo časa in se hitro konča ter ni zanimiva. Starost igralcev ni določena, a je primernejša za mlajše otroke (npr. za otroke, ki hodijo v vrtec oz. za otroke do 3. razreda).

Na tla najprej narišemo dve vzporedni črti, oddaljeni med sabo vsaj sedem metrov. V skupini se lahko za črnega moža odloči otrok prostovoljno ali pa ga določi skupina z izštevanko. Črni mož stopi za eno črto, otroci pa za drugo. Igra se lahko začne. Črni mož zavpije otrokom na drugi strani: »Kdo se boji črnega moža?« Otroci odgovorijo: »Nihče.« Črni mož jih vpraša: Kaj pa, če pride k vam?« Otroci odgovorijo: »Potem pa zbežimo.«

Otroci začnejo teči, črni mož pa jih poskusi uloviti. Otroci se mu lahko izmikajo, a ne smejo teči nazaj proti črti. Tisti otroci, ki jih črni mož ulovi, gredo z njim za črto, od koder je začel loviti otroke. Črni mož in ujeti otroci sedaj lovijo druge otroke, a ne vsak zase, ampak tako, da se držijo za roke. Otrok je ujet le v primeru, če so ga ujeli tako, da so se vsi držali za roke. Če je kdo med njimi spustil roko drugega otroka, potem otroci niso ujeti.

Zmaga tisti otrok, ki ga črni mož in skupina niso ujeli in ostane sam za črto, za katero so bili na začetku vsi ostali otroci. V naslednji igri zmagovalec postane črni mož.

Jera Kočevar, 6. a

RAVBARJI IN ŽANDARJI

Ravbarji in žandarji je igra, ki se igra na prostem. Število igralcev ni določeno, paziti pa moramo, da je število parno. Za igro pa velja, če je več igralcev, zanimivejša je igra. Najprej se igralci razdelijo v dve skupini, tako da eden izmed igralcev pobere kamenček, ga daje iz ene roke v drugo roko, tako da nihče ne ve, v kateri roki ga ima. Roke s stisnjenimi pestmi odroči. Vsak igralec pokaže, v kateri roki ima kamenček. Vsi igralci, ki ugamejo pravilno, sestavijo eno skupino in so žandarji, ostali igralci pa drugo skupino in so ravbarji. Razbojnik/ravbarji zbežijo in se skrijejo, žandarji pa jih iščejo oz. lovijo. Ujete razbojnike dajo v zapor. Tam ostanejo, dokler ni igre konec. Ravbarji se lahko skrijejo v ravbarsko jamo, ki jim je zatočišče, toda ne smejo biti v njej vsi naenkrat. Igre je konec, ko žandarji ujamejo vse ravbarje.

Ana Zveršen Sever, 6. a

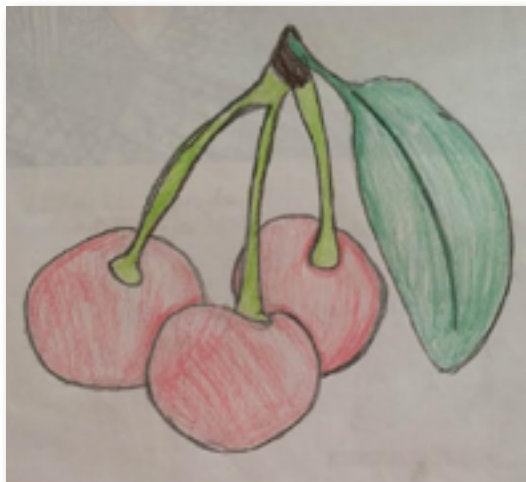
RDEČE ČEŠNJE RADA JEM

Igra rdeče češnje rada jem je zunanja igra, igramo pa jo tudi v večjem zaprtem prostoru (npr. v telovadnici). Igrajo jo lahko tako dečki kot deklice. Število igralcev je vsaj pet ali več. Udeleženci morajo biti stari najmanj 6 let. Igralci se postavijo v krog in se držijo za roke. Eden od igralcev, ki ga izberejo, je zunaj kroga in hodi okoli igralcev. Igralci v krogu dvignejo roke in tisti, ki hodi naokoli, gre pod rokami igralcev skozi krog in poje pesem:

Rdeče češnje rada jem,
 črne pa še rajši,
 v šolo tudi rada grem,
 vsako leto rajši.

Zato nam prostor dajte,
 za naše mlade dame,
 da bo sijalo sončece
 na naše mlado srčece.

Ti si lepa, ti si lepa, ti si pa najlepši/-a.

Tisti, ki hodi naokoli, se ob besedi najlepši/-a ustavi in pokaže na enega od igralcev in reče: »Ti si najlepši/-a.« Ta igralec prevzame vlogo prejšnjega igralca. Prvi igralec pa mora preteči krog in se hitro vrniti na mesto, kjer je bil drugi igralec. V kolikor ga drugi igralec ujame, medtem ko poje, se mora izločiti iz igre. Zmaga tisti, ki ostane v igri do zadnjega.

Ana Frantar, 6. a

SKRIVALNICE

Pri nalogi mi je pomagal oče. Povedal mi je, da so se včasih v njegovem kraju igrali skrivalnice. Za to igro ne potrebujemo nobenih pripomočkov, saj se le skrivamo, tečemo, štejemo, mižimo, iščemo in pofočkamo. Skrivamo se lahko tako v notranjih kot zunanjih prostorih. Lahko se igramo v hiši, na dvorišču, v naselju, na vasi, praktično povsod, kjer se lahko čim bolj skrijemo. Skrivalnice se igrata lahko le dva igralca, toda igra je veliko zanimivejša, če se jih igra več. Najprimernejša starost igralcev je od osem do petnajst let, seveda pa se lahko igrajo tudi starejši.

Igralci se najprej dogovorijo, kje se bo štel in do koliko se bo štel. Dogovorijo se tudi, kje vse se lahko skrivajo. Igralec, ki bo mižal, se lahko javi prostovoljno, lahko se med seboj dogovorijo ali pa ga izberejo s pomočjo izštevanke.

Izbrani igralec miži in šteje do dogovorjenega števila, medtem ko se ostali skrijejo. Nato začne iskati igralce, ki so se skrili. Ko koga vidi, steče do mesta, kjer je mižal, in ga pofočka, tako da pove njegovo ime. Če so igralci spretni in se dobro skrijejo, izbrani igralec pa se preveč oddalji, se igralci pofočkajo sami sebe. Pri naslednji igri miži tisti igralec, ki ga je izbrani igralec prvega pofočkal.

Jakob Perko, 6. a

SLED

Igra se lahko igra na prostem. Zanj potrebujemo sledi, in sicer je to lahko karkoli – drevesni list, list iz zvezka, zemlja, trava, palica. Pri tej igri starost ni važna, saj jo lahko igrajo tako otroci kot odrasli. Tudi število igralcev je poljubno. Igra pa lahko traja tudi več ur. V igri se igralci razdelijo v 2 skupini. Prva skupina šteje do dvajset, druga skupina pa se skriva, pri tem pa za seboj pušča sledi. Te so lahko postavljene napačno, npr. skupina se je skrila na desnem bregu, sledi pa vodijo na levi breg. Prva skupina jo začne iskati. Če druga skupina po sledeh najde prvo skupino, potem je zmagala, če ne, je poraženka. Zmagovalci se nato lahko skrivajo, poraženci pa ponovno iščejo zmagovalno skupino.

Pamela Hadžić, 6. a

PISMO

Pismo je talna zunanja igra. Za igro potrebujemo kredo in kamenček. Število igralcev je poljubno, igralec pa naj bi bil star najmanj osem let, saj mora imeti dobro ravnotežje. Z isto nogo kot skače, mora namreč še brcati kamenček. Igra je torej namenjena osnovnošolcem pa tudi starejšim.

Na tla narišemo pravokotnik in ga razdelimo na štiri dele po diagonali. Najprej potegnemo črto z zgornjega levega in spodnjega desnega kota in obratno. Na zgornjem delu pravokotnika narišemo še trikotnik, da vse skupaj zglada kot odprto pismo. Polja nato oštevilčimo od 1 do 5. S soigralci najprej določimo, kdo bo z igro začel prvi. Igralec vrže kamenček tako, da prileti v polje s številka 1. Ko mu to uspe, poskuša nato s skakanjem po eni nogi in brcanjem kamenčka tega spraviti v polje 2, nato še v tretje, četrto in peto polje. Nato je na vrsti naslednji igralec. Ko vsi igralci kamenček pripeljejo do polja številka 5, se igra nadaljuje, tako da kamenček brcnejo v polje 2. Zmagovalec je tisti igralec, ki z najmanj potezami spravi kamenček skozi vsa polja.

Aiša Efendić, 6. a

UŽÍVAJMO V PROSTEM ČASU

Filmi so zakon!

MOJI NAJ FILMI

Harry Potter (1. del)
 Harry Potter je 11-letni fant, ki živi pri teti in stricu. Preko skrivnostnega pisma, ki ga je dobil, izve, da je čarovnik. Znajde se na Bradavičarki, akademiji za čarovnike, kjer spozna nove prijatelje. Toda v židovih stare akademije se skrivajo mnoge nevarnosti.

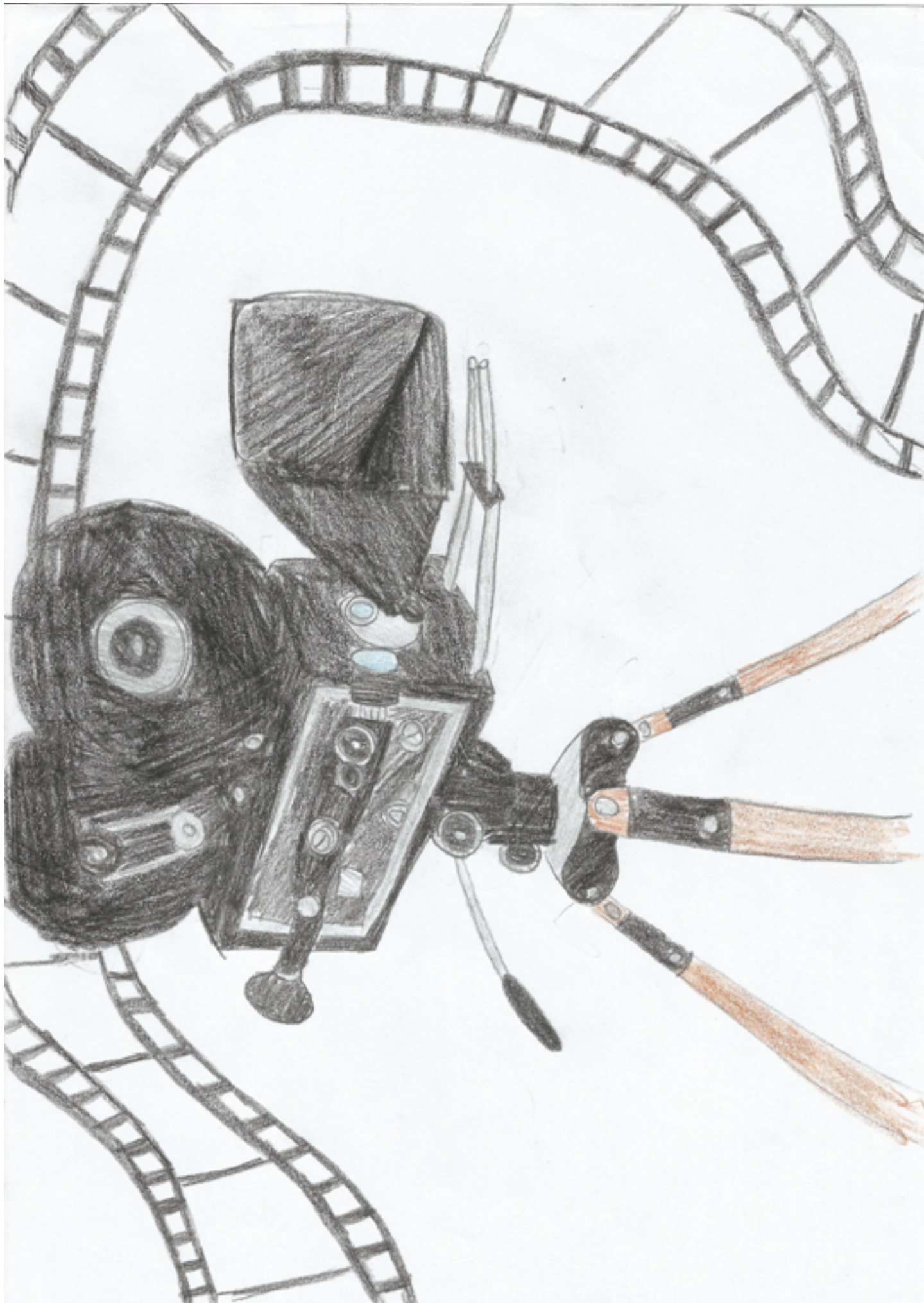
Monte Carlo
 Mlado dekle Grace se z najboljšo prijateljico in s starejšo sestro odpravi na potovanje v Pariz. A v hotelu hitro doživijo razočaranje. Da bi se punce vsaj malo zabavale, so se prikradle v razkošen hotel, kjer so Grace zamenjali za razvajeno članico britanske družine.

Pod krinko
 Molly ni taka kot druge najstnice, saj rada pomaga očetu, ki je detektiv. Ko FBI ugotovi, da ji gre vohunjenje in preiskovanje dobro, jo zaposlijo. Pod krinko se vpiše na srednjo šolo, kjer pazi na najstniško dekle moža, ki bo pričal proti mafiji.

Lol
 Lola hodi v srednjo šolo. Vsi jo kličejo Lol. Doživlja ljubezensko romanco, ki ne traja prav dolgo. Toda kmalu je spoznala Kyla. Na začetku sta bila le dobra prijatelja, toda kmalu so se čustva med njima spremenila.

Charlie
 Najstnik Charlie v prometni nesreči izgubi mlajšega brata. Nikakor se ne more otresti občutka krivde. Toda Charlie lahko svojega mlajšega brata vidi, se z njim pogovarja in igra. Nekega dne pa spozna Tess, ki mu pokaže, da je življenje lahko tudi lepo. Tess je nekega dne odšla z ladjo na odprto morje, zašla v vrtnec in z ladjo poškodovana pristala na otoku.

Knjiga nas nikoli ne razočara, čaka na nas na polici, da jo vzamemo v roke, jo prelistamo, mogoče preberemo; celo, po delih, mogoče samo košček ...

DOBRO JIH JE PREBRATI

SKRIVNOSTNI DNEVNIK JADRANA KRATA

Jadran Krt je deček, star skoraj 14 let. V šoli je dobil novo sošolko Pandoro, ki mu je takoj postala všeč. Tudi njegov najboljši prijatelj Nigel se je zaljubil v Pandoro, toda Jadran in Pandora sta kljub vsemu postala par. Njegova mama se je zaljubila v soseda, toda kmalu se je vse uredilo, saj je mama zapustila soseda, Pandora in Jadran pa sta ostala par.

SLUTENJE

Zgodba se začne ob začetku 1. svetovne vojne. 17-letna Saša neguje ranjene vojake. Njen brat je vojak na fronti. Kmalu ugotovi, da ima nenavaden dar, in sicer še preden se stvar zares zgodi, ve, kateri od vojakov bo umrl. Nekega dne vidi obraz svojega brata. Da bi rešila bratovo življenje, tvega svojega.

KAJA SNIJE ZVIT NAČRT

13-letna Kaja ima zelo rada konje, zlasti ponijski Flying, s katerim tudi tekmuje. Kajini starši o tem vedo bolj malo, saj so zaposleni z vodenjem restavracije. Ko Kaja na nekem tekmovanju zasede 3. mesto, želi njen klub prodati njenega konja.

POJDI Z MANO

Trije prijatelji se prijavijo za fotografski tečaj Skrita Slovenija. Odpraviti se morajo na enodnevno dogodivščino in narediti čim več lepih fotografij. Pridruži se jim še en prijatelj, ki boži pred starši, saj mu

grozi izključitev iz šole. Skupaj so se odpravili v hribovit svet.

MATILDA

Matilda je majhna deklica, ki je zelo pametna in rada bere knjige. Vsako popoldne, ko je njena mama odhajala na tombolo, je odšla v knjižnico in tam brala. Ker njeni starši niso bili prijazni do nje, se je odločila, da se jim bo maščevala.

VAMPIRSKA AKADEMIJA

Rose Hathaway in Lisa Dragomir sta že dve leti na begu. Ko jih varuhi z akademije najdejo, se morata vrniti na akademijo. Ker želi Rose postati osebna varuhinja Lise Dragomir, ji določijo mentorja Dimitrija Belikovega, ki jo uči bojevanja. Vendar pa se med njima razvije nekaj več kot samo prijateljstvo med učiteljem in učenko. Poleg tega je tu še Lisa, ki zaradi svoje specializacije doživlja čustvene napade. Kmalu se stvari zapletejo.

BRITTA

Simon ima vzdevek Brihta, to pa zato, ker se ukvarja s precej čudnimi stvarmi. Brihti oz. Simonu se življenje obrne na glavo, ko se starša ločita in se v hišo vseli nova mačeha s svojo dolgočasno hčerko in njenim vampirskim Zajcem. Težave ima tudi s punco, ki bi jo najraje pustil, še posebej, ker se je zagledal v novo dekle na šoli. Da se mu ne bi zmešalo od vseh problemov, se odloči, da bo začel risati strip.

SRIT

Zgodbo pripovedujeta 17-letna Grace in 18-letni Sam. Dogaja se v sodobnem času, ko mladi uporabljajo mobilne telefone, se oblačijo v jeans, vozijo v šolo s svojimi avtomobili. Vse se dogaja v majhnem izmišljenem kraju Mercy Falls. Gracein dom stoji ob robu velikega gozda, v katerem živijo volkovi. Sama so volkovi pridobili, ko so ga kot otroka obgrizli. Tudi Grace so volkovi obgrizli, toda ona se ne spreminja v volkuljo. Ko sama obstreljijo lovci, se spremeni v človeka. Grace mu pomaga pri zdravljenju in takrat se zblížata.

ZALJUBLJENI VAMPIR

Tina in Luka, se med nabiranjem gob v Zlodejevem borštu, o katerem krožijo grozljive zgodbe, izgubita. Iz neprijetne godlje ju reči mladenič, ki sam sebe imenuje Erik Erger-Berger Mračniški. Luko in Tino povabi na svoj grad Mračnik, kjer naj bi se mu pridružila na večernem balu. Med bivanjem v gradu Erik Tino nenehno nadleguje s prošnjo, da bi jo smel ugrizniti v vrat, ta pa mu te želje noče uresničiti. Ko se je v sobi preoblačila, jo je napadel netopir.

Smej se, kadar je le mogoče, smeh je poceni zdravilo. (Orison Swett Marden)

DEDEK V LEKARNI

Dedek gre v lekarno in naroči vitamine za svojega vnuka. Lekarnar ga vpraša: »Kateri vitamin A, B ali C?« Dedek odgovori: »Vseeno, moj vnuk še ne pozna abecede.«

ČAS

Vili ima popravni izpit iz slovenščine in med počitnicami z mamo ponavljata snov. Mama pravi: »Jaz se kopam, ti se kopaš, on se kopa. Kateri čas je to?« Vili odvrne: »Čas poletnih počitnic.«

ANANAS

V šoli učiteljica da učencem nalogo, da napišejo spis, v katerem mora biti beseda ananas. Vsi učenci so pisali o sladkem sadežu ananasu, le Janezek je napisal: »Pri nas očka dobi plačo 15. v mesecu, gre v gostilno, **a na nas** čisto pozabi.«

BELEŽKA

Janezek vpraša očeta: »Očka, se znaš podpisati v temi?« Oče reče: »Seveda!« »No, potem pa ugasni luč in se mi podpiši v beležko.«

IZPIT

Profesor študentu pri ustnem izpitu: »Poglejte skozi okno tista drevesa! Jih vidite?« »Ja, vidim jih!« »Ko bodo zopet listi na njih, lahko ponovno pridete na izpit!«

100 ŽEMELJ

Zajček pride v trgovino in pri pultu za kruh vpraša: »Ali imate 100 žemelj?« Prodajalka: »Ne, 100 jih pa žal nimamo.« Zajček se obrne in odide. Naslednji dan pride spet z istim vprašanjem in dobi isti odgovor ter enako še nekaj dni zaporedoma. Nekega dne prodajalka naroči 100 žemelj in pričakuje zajčka. Ta res pride in vpraša: »Ali imate 100 žemelj?« Prodajalka vsa vesela odvrne: »Ja, danes jih pa imamo!« Zajček: »Ja, toliko jih boste pa zelo težko prodali!«

BELE IN ČRNE OCENE

Pri pouku glasbene vzgoje si je razred ogledoval velike cerkvene orgle. Učitelj vpraša: »No, Janezek, pa nam ti povej, zakaj imajo orgle v cerkvi bele in črne tipke?« Janezek nekaj časa premišljuje in potem odgovori: »Ja, bele so za poroko, črne pa za pogreb.«

DVIGALO OCENA

Janezek je dobil stanovanje v 3. nadstropju, a ni bil prav nič zadovoljen. »Kaj ti ni všeč?« so ga vprašali. »Dvigalo je nerodno. V njem piše SAMO ZA 4 OSEBE.« »In kaj potem?« »Veliko časa traja, da zjutraj zbudim še 3 sosede in jih prepričam, da se skupaj odpelje-mo.«

IZPIT

Pride Janezek na popravni izpit in ga profesor vpraša: »Koliko žarnic je v tem razredu?« Janezek se ozre po razredu in reče: »Dve.« Profesor: »Ne, še jaz imam eno v žepu.«

Pride Janezek na drugi rok. Profesor: »Janezek, koliko žarnic je v razredu?« Janezek: »Tri.« Profesor: »Ampak jaz nimam nobene v žepu!« Janezek: »Jo pa imam jaz, hehe!«

IZOBRAŽENOST

Pes Maks sreča drugega psa in ga pozdravi: »Hov, hov!« »Kikiriki!« odzdravi drugi. Ko ga Maks začudeno pogleda, mu ta pojasni: »Treba je znati tudi druge jezike.«

KARPATI

»Očka, ali veš, kje so Karpati?«
»Vprašaj mamo! Ona vedno pospravlja po hiši!«

Šale je s pomočjo spletnih strani zbrala Anja Kolman, 8. b.

Najboljši nasvet je tisti, ki si ga daš sam.

MODNI TRENDI ZA POMLAD IN POLETJE

Modni trendi so vsako leto drugačni. Če se želite oblačiti po zadnjih trendih, morate slediti modnim trendom tega leta. To pomlad in poletje so v modi raztrgane dolge ali kratke hlače, ki so lahko džins v modri ali v kateri koli drugi barvi. Modni trend strganih hlač pa ni v modi samo pri dekletih, ampak se pojavi tudi pri fantih, in sicer bolj v barvi džinsa. Nekaterim se zdi neumno zapravljati denar za že strgane hlače, zato jih lahko naredite tudi sami doma, tako da kavbojke, ki ste jih po nesreči strgali in jih želite vreči stan, še bolj strgate.

Če dekleta razmišljate o novih kopalkah, je najbolje, da izberete živo barvo. Popularne so seveda tudi žive barve, na katerem koli drugem kosu oblačil. Pojavi se lahko tudi rožast motiv, ki je lahko prisoten na majicah ali pa enobarvno majico kombinirate z rožastim motivom skater skirt-a. Če ste bolj športen tip človeka, pa so vedno popularne tudi kape s šiltom. Te so popularne tako pri puncah kot pa pri fantih. Najbolj popularna kombinacija, ki jo pogosto opazite, je črno-bela kombinacija, ki jo to pomlad oz. poletje lahko razbijete z bolj živim barvnim dodatkom (npr. s torbico,

ki definira pomembno stranico stilskega trikotnika dodatkov ali z nakitom živih barv). Poleg skater skirt-ov letos lahko zasledite tudi daljše obleke z različnimi vzorci.

Če pa že govorimo o oblekah popularnih za pomlad in poletje, pa ne smemo pozabiti na obleke za posebne priložnosti. Za take priložnosti se more vsak posameznik/posameznica odločiti, kaj bo oblekel/-a. Najobsežnejša izbira za dekleta je v trgovinah LYLO, Kaymu, Maturantske obleke, Sanjska obleka ... Tako za fante kot tudi dekleta pa je velika izbira svečanih oblek v trgovini By American.

Manca Šinko, 8. b

KAKO UŽIVATI MED POČITNICAMI?

Če nisi med tistimi srečneži, ki večino poletja preživijo na morju, si lahko dolgčas preganjaš z naslednjimi predlogi.

Na lep, vroč sončen dan sam, skupaj s starši ali prijatelji obišči bazen, ki na tak dan še kako prav pride. Če pa ostaneš doma, pa si naredi kakšno hladno pijačo (limonada, ledeni domači čaj ...) ali pa pojej sladoled. S prijatelji se igray igre z žogo, vozi se s kolesom, skirojem ali pa z rolarji. Če imaš psa, ti verjetno ne bo dolgčas, v nasprotnem primeru pa si »sposodi« sosedovega. S prijatelji naredi vodne balončke, ki jih napolnite z mrzlo vodo in metanje le-teh drug v drugega bo v vročih dneh pravi užitek in zabava.

Vsi pa imamo seveda tudi take dneve, da se nam večino stvari ne da početi ali pa hočemo biti sami. Na tak dan nekam v senco pod drevo ali na travnik položi odejo ali ležalnik in beri kakšno zanimivo in dobro knjigo. Če ti branje ni ravno pri srcu, kaj lepega nariši. Če pa si ustvarjalen tip človeka, na internetu poišči ideje, kaj v teh vročih dneh lahko sam izdeláš.

Na žalost pa imamo poleti tudi deževne dneve, na katere večina nima nič za početi. Takrat se s prijatelji družijo v notranjem prostoru ali pa igrayte namizne igre. Predlagam pa, da večino časa preživiš z družino in s prijatelji, saj si boš poletje bolj zapomnil po dogodivščinah s prijatelji, kot pa sedenje ob računalniku ali ležanje na postelji s telefonom v roki.

Manca Šinko, 8. b

RECEPT ZA BANANIN SLADOLED

Pred nami so poletni dnevi, ki znajo biti zelo vroči. Tedaj si postavljamo vprašanje, kaj hladnega bi pojedli ali popili. Mogoče hladen sok, vodo, a verjetno se nam bo najbolj prilegel sladoled. Takrat pa se lahko pojavi težava, ker se ti ne ljubi ponj v trgovino. Obstaja pa še ena možnost. Sladoled lahko pripraviš kar sam doma.

Za pripravo sladoleda potrebuješ:

štiri olupljene banane, navadni jogurt, javorjev sirup in lešnike (po želji) ter mešalnik.

Potek:

1. Banane zavij v folijo in jih daj v hladilnik (zamrzovalnik), da se strdijo.
2. Nato odstrani folijo in v mešalniku zmešaj grobo mešanico.
3. Mešanico prelij z navadnim jogurtom.
4. Na koncu dodaj samo še javorjev sirup in mešanico okraši po svoji želji.

Uživaj in med počitnicami pojej čim več sladoleda.

Lara Torkar, 7. a

KAKO POSKRIBETI ZA NAŠE LJUBLJENČKE V VROČIH DNEH?

Kaj misliš, je v poletnih dneh vroče samo tebi? Ne, tudi hišni ljubljenci in ostale živali težko prenašajo vročino. Zato moraš tudi zanje poskrbeti tako kot zase. Naj ti dam nekaj nasvetov.

1. Ljudje poleti spijemo veliko količine. Svetujejo nam, da naj pijemo predvsem vodo. Tudi živali so žejne. Zato poskrbi, da bodo imele vodo, ki pa jo moraš menjati večkrat na dan. Sam najbolje veš, ali tvojega ljubljénčka topla voda moti ali ne.

2. Ljudje se najraje v visoki vročini zadržujemo doma, v senci, na hladnem. Če imaš svojega ljubljénčka na prostem, mu priskrbi senco in vodo. Sploh pa poskrbi, da bo čim več v senci (na sprehodu, vrtu ...). Nikoli ga ne pusti v avtu, ki stoji na soncu oz. je v njem zelo vroče.

3. Marsikdo se poleti postrizže na kratko ali pa lase poveže v čop ali si splete kito. Tudi živali gosta dlaka moti, zato je priporočljivo, da jo ostrižeš sam ali pasji frizer, toda ne preveč, saj mora tudi žival imeti nekaj zaščite pred soncem. Tudi ona namreč lahko dobi sončne opekline.

4. Ljudje se poleti pogosto tuširamo, kopamo v jezerih, rekah in morju. Tudi živali uživajo v vodi, toda zelo različno. Svojega ljubljénčka poznaš najbolje, zato boš vedel, ali uživa tako, da skoči v vodo ali mu ustreza, da ga le zbríšeš z mokro krpo/brisačo ali samo nastaviš vodo in bo sam poskrbel zase.

5. Ljudje ne hodimo radi bosí po asfaltu, ker nas peče. Tudi živalim ni prijetno, celo opekline lahko dobijo po tačkah. Zato je dobro, da pelješ svojega ljubljénčka na sprehod oz. da se zadržuje na travi ali pesku.

Če boš poskrbel zase in za svoje ljubljénčke, potem boste zagotovo uživali v poletnih dneh, pa čeprav bo pasja vročina.

Lara Torkar, 7. a

KATERE APLIKACIJE IMAMO NAJSTNIKI NA TELEFONU?

Pri najstnikih so telefoni zelo popularni, saj imamo na njih skoraj vse, kar potrebujemo. Na njih imamo vse možne aplikacije, kot so igre, kamera, socialna omrežja itd.

Instagram: Aplikacija, kjer lahko deliš fotografije s svojimi prijatelji in sledilci. Lahko zasleduješ tudi svoje idole in najljubše zvezdnike.

InstaSize: Ker moraš na instagramu slike obrezati, nekateri uporabljajo InsaSize, da lahko objavijo celotno sliko.

FaceTime/Skype: FaceTime je dostopen le na iPhoneu, ampak je skoraj enak kot Skype, ki pa je tudi na androidu. Na aplikaciji se pogovarjaš preko videa s svojimi prijatelji.

Shazam: Je aplikacija, ki ti pomaga, če imaš težave pri iskanju pesmi za katero ne poznaš avtorja.

Twitter: Podobno kot facebook, le da so na twitterju bolj prisotni priljubljeni zvezdniki.

Ask.fm: Aplikacija, ki omogoča, da ti kdorkoli po svetu zastavi vprašanja na katera lahko odgovoriš.

YouTube: Za gledanje videov ter poslušanje glasbe.

Viber: Za aplikacijo je potreben le wi-fi in se lahko pogovarjaš s svojimi prijatelji preprosto in brezplačno.

Snapchat: S prijatelji se pogovarjaš preko slik, na katere lahko napišeš tudi opis. Lahko se pogovarjaš tudi preko sporočil-posebnost Snapchata pa je, da tvoji prijatelji vidijo sliko/video le največ 10 sekund.

Gmail: Da preverimo svojo e-pošto.

Retrica

Retrica: Aplikacija, s katero fotografiraš z efekti.

VSO Cam: Podobna aplikacija kot Retrica.

Facebook: Lahko sledimo svojim prijateljem, kaj delajo in se z njimi pogovarjamo, lahko tudi objavljamo svoje slike.

Flipagram: Lahko narediš video iz večih slik.

Subway Surfers: Aplikacija, kjer bežiš pred policajem in se izogibaš oviram, medtem pa pobiraš denar in razne nagrade, s katerim lahko nadgradiš svoj lik, ki beži pred policajem.

Tumblr: Za dekleta, ki rada objavljajo ali »rebloggajo« fotografije.

Manca Šinko, 8. b

POČITNIŠKI HOROSKOP

Oven (21. marec–20. april)

Veliko počitniških dni bo zate srečnih. Počutil/-a se boš dobro, prav tako dobro se boš razumel s prijatelji. Z družino boste odšli na prijeten izlet. Tisti/-a, ki ti bo všeč, bo hotel/-a izvedeti več o tebi. Razveselil/-a se boš obiska, saj se ti bo tvoje finančno stanje zaradi njega popravilo. Nasvet:

ne pozabi na bazen vzeti kreme in se zaščititi pred soncem.

Bik (21. april–20. maj)

Nekaj dni med počitnicami ne bo ravno najboljših. Malo ti bo ponagajalo zdravje in zaradi tega ne boš prav dobre volje. Sprl/-a se boš s prijateljem/prijateljico, a se bosta kmalu spet spoprijateljila. Premišljeno ravnaj z denarjem, saj ti ga bo v drugi polovici počitnic začelo primanjkovati. Ljubezen je na vidiku. Nasvet: izogibaj se zelo mrzlih pijlač.

Dvojček (21. maj–21. junij)

Končno se boš med počitnicami dobro naspal/-a. Počitnice ti bodo pisane na kožo. Veliko se boš družil/-a s prijatelji/prijateljicami, s starši boš šel/-la na potovanje. Užival/-a boš v branju dobrih pustolovskih knjig. Ker boš počitnice preživel/-a tudi pri babici in dedku, ti zagotovo ne bo dolgčas. Spoznal/-a boš osebo, ki ti bo postala všeč. Nasvet: ne preživi preveč časa pred računalnikom.

Rak (22. junij–22. julij)

Nekateri dnevi bodo zate kar stresni, saj te v avgustovskih dnevih čaka še nekaj šolskih obveznosti. Preživel/-a boš precej časa s starši in sorodniki, zato se

poskusi zblížati s sestrično in bratrancem. Z njima boš preživel/-a prijetne dneve. Z denarjem boš imel/-a nekaj težav, saj ti oče in mama ne bosta izpolnila vseh tvojih želja in potreb. V ljubezni boš doživel/-a rahlo razočaranje. Nasvet: učenja se loti malo prej kot zadnje dneve v avgustu.

Lev (23. julij–23. avgust)

Med počitnicami te bodo obiskali sorodniki. Presenetili te bodo z darilom. Zaradi darila boš malo pozabil/-a na prijatelje. Izogibal/-a se jih boš. Vaše prijateljstvo bo na veliki preizkušnji. Na srečo se bo vse dobro izteklo. Spoznal/-a boš tudi osebo, za katero se ne boš mogel/-a odločiti, ali bo tvoj/-a prijatelj/-ica ali kaj več. Nasvet: pojdi v naravo, družni se s prijatelji.

Devica (23. avgust–22. september)

Zaradi slabega vremena boš tudi sam/-a slabe volje. Prepiral/-a se boš z bratom/sestro. Ne boš vedel/-a, kaj početi. Prijatelji te bodo spravili v dobro voljo, saj se boste tudi v slabem vremenu dobro imeli. Za dežjem vedno posije sonce in takrat boste odšli k bližnji reki in uživali. Nasvet: ne pozabi na nevarnosti in pasti, ki jih prinaša reka.

Tehnica (23. september–23. oktober)

Tvoje dobro voljo bodo občutili tudi tvoji prijatelji. Odločil/-a se boš in temeljito uredil/-a svojo sobo. Na morju boš spoznal/-a osebo, s katero bosta preživela prijetne trenutke in slovo bo za oba malo boleča, saj ne vesta, kakšen bo vajin odnos v prihodnosti. Denarnih težav ne boš imel/-a, saj bo za to poskrbel oče. Nasvet: nikoli ne reci nikoli.

Škorprijon (24. oktober–22. november)

Ugotovil/-a boš, da posedanje pred televizijo in računalnikom ni v redu. Pogrešal/-a boš prijatelje, ki preživljajo svoje počitnice pri sorodnikih, na morju, potovanjih. Poiskal/-a si boš novo družbo, s katero boš užival/-a na bazenu. Pazi, da te sonce ne opeče preveč. Nasvet: ne pozabi, kdo so pravi prijatelji.

se pogovarjaj s svojimi starši, k sebi povabi prijatelje, igrajte se družabne igre. V 2. polovici počitnic pa boš odšel/-la na morje, kjer si boš nabral/-a novih moči. Nasvet: pokaži hvaležnost prijateljem.

Strelec (23. november–21. december)

Bratranec te bo povabil, da z njim preživiš del počitnic. Nisi prepričan/-a, ali si to želiš. Okleval/-a boš, a nazadnje boš sprejel/-a ponudbo. Ne bo ti žal. Dobro se boš razumel/-a tudi z njegovimi prijatelji. Starši te bodo presenetili z nekajdnevnim potovanjem. Nikar ne bodi preveč razsipek/-na z denarjem, kajti pred septembrom novih prelivov denarja ne bo. Nasvet: ne oklevaj, kadar imaš pred seboj dobro ponudbo.

Ribi (19. februar–20. marec)

Že na začetku počitnic boš spoznal/-a osebo, s katero boš preživel/-a veliko prostega časa. Z njo se bosta zelo ujela, saj vaju povezuje marsikaj. Ker boš hotel/-la vsem ustreči, boš včasih tudi slabe volje. Poskusi se takrat pogovoriti z nekom, da ti ne bodo počitnice postale prenaporne. V dobro voljo pa te bo vsekakor spravil denar, ki ti ga bo dal dedek. Nasvet: premisli, kako si boš organiziral/-a dan, da ne bo zate preveč naporno.

Horoskop pripravila Anja Stela Kolman, 8. b

Kozorog (22. marec–20. januar)

Najprej si boš odpočil/-a, saj si vse leto uspešno usklajeval/-a šport in šolo. Veliko boš bral/-a, gledal/-a TV, skratka kar nekaj časa boš lenaril/-a. V 2. delu počitnic pa boš ponovno aktiven/-na. Začel/-a boš že s treningi, vendar boš vseeno našel/-la tudi čas za prijatelje, družino in zabavo. Proti koncu počitnic pa boš spoznal/-a osebo, od katere raje ne pričakuj preveč.

Nasvet: med lenarjenjem ne pozabi svojih prijateljev.

Vodnar (21. januar–18. februar)

Počitnice zate ne bodo prijetne. V 1. polovici počitnic boš imel/-a zdravstvene težave, ki sicer ne bodo hude, a vseeno se ne boš mogel/-la potepati s svojimi prijatelji. Ker boš veliko časa preživel/-a doma, izkoristi čas in

LOV ZA BESEDAMISKRITI KVADRAT: KAMNINE IN PRST

V kvadratu je skritih 12 poimenovanj za kamenine in prst. Poišči jih v vse možne smeri (levo, desno, gor, dol, vodoravno navpično...).

N	M	I	N	E	R	A	L	A	S
G	N	E	S	P	A	K	T	Š	K
Č	L	M	K	R	E	M	E	N	R
V	E	O	S	E	M	Š	P	K	I
U	H	D	B	D	N	M	I	M	L
L	N	E	V	O	A	L	A	A	A
K	J	J	I	R	Č	K	P	G	V
A	A	N	M	N	M	N	T	M	E
N	K	O	I	I	E	E	I	A	C
P	R	S	T	N	L	A	P	N	Z
S	P	T	E	A	S	A	D	R	A
L	T	C	A	Ž	J	Č	U	P	L
H	U	M	U	S	S	L	L	I	Č

Sestavila: Janina Franko Plestenjak, 6. a

GLASBENI INSTRUMENTI

V preglednici poišči različne glasbene instrumente. Išči v vse možne smeri.

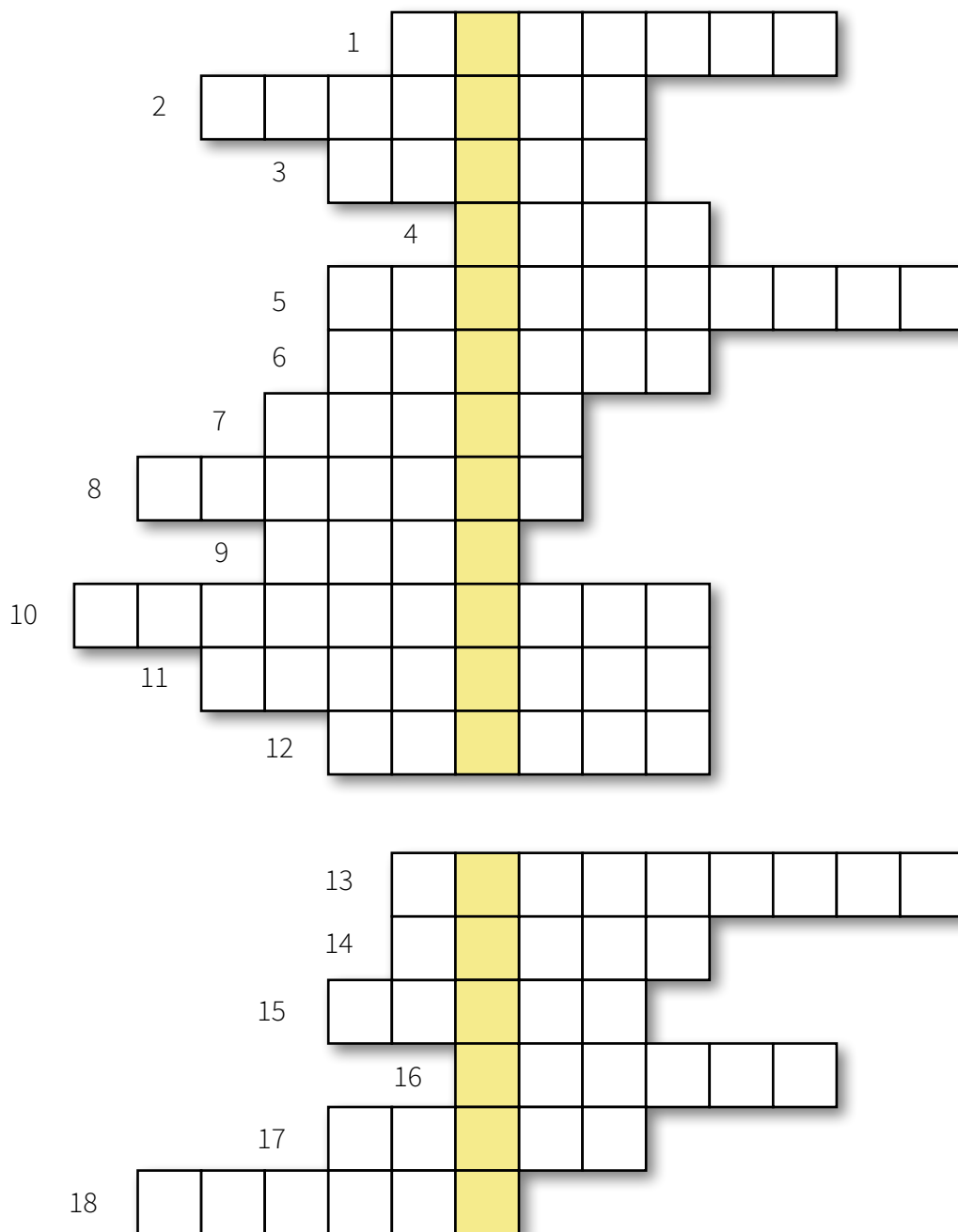
H	N	V	I	O	L	O	N	Č	E	L	O
A	B	O	B	E	N	K	T	E	S	R	K
R	U	V	N	G	Z	O	R	M	K	Z	H
F	L	A	V	T	A	N	O	B	I	S	A
A	I	S	R	O	N	T	B	A	T	N	R
M	N	K	O	M	Z	R	E	L	A	J	M
N	K	R	B	Ž	N	A	N	O	R	D	O
C	Č	L	O	S	C	B	T	V	A	F	N
T	I	R	A	Č	N	a	a	p	m	o	i
u	a	t	i	v	o	s	f	l	r	d	k
b	z	m	r	r	i	d	s	p	u	a	a
a	n	d	k	e	g	r	o	g	j	ž	i

Pripravila: Katarina Polšak, 7.a

Rešitve (Skriti kvadrat): mineral, kremen, skrilavec, vulkan, humus, lehnjak, predornina, apnenec, magma, globočnina, sadra, prst

Rešitve (Glasbeni instrumenti): flavta, harfa, kontrabas, violončelo, klavir, čembalo, kitara, harmonika, oboa, rog, tuba, citre, boben, trobenta

KAMNINE IN PRST

Neža Kejžar, 6. b

2. Ime naravne spojine z značilno kristalno zgradbo
10. Je magmatska kamnina, ki se strdi, preden doseže površino
5. Magmaška kamnina, ki se strdi na površju zemljске skorje
16. Lahko mu rečemo tudi kremenjak, na Mohsovi lestvici pa ima trdoto 7
1. Je sedimentna kamnina, ki jo sestavlja pretežno kalcijev karbonat
6. V gradbeništvu se ga uporablja za izdečavo okrasnih ploščic in je metamorfna kamnina
13. Je metamorfna kamnina, največkrat v plasteh in sive barve.
11. Je zelo krušljiva kamnina, rahla, v njej pa lahko opazimo odtise rastlin
14. Je zmes razstajljene kamnine in nastaja pod zemljsko površino
18. Drugače se mu reče ognjenik.
4. Je vrhnja rodovitna plast Zemlje
17. Uporablja se jo predvsem v lončarstvu
9. Uporabljam jo za pitje, čiščenje, kuhanje ...
15. Snov, ki nastane z razpadanjem odmrlih delov rastlin in živali.
12. Plast odpadnega listja, iz katere nastaja humus
8. Poimenovanje lestvice trdote mineralov, ki jo je zumil nemški mineralog Friedrich Mohs
3. Ime sedimentne kamnine, ki nastane ob sprijetju oglatih delcev
7. Je kovina, uporablja se za cevi, je dober prevodnik in jo pridobivamo iz rude

TUDI STRIPI SO LITERATURA

KRALJ MATJAŽ

Anže Polšak

PREŽIHOV VORANC: SOLZICE (NAGARADA)

David Savić, 7. b

PUH
glasilo Osnovne šole Matije Čopa Kranj
šolsko leto 2014/2015

zbrala in lektorirala
Milena Čuden

oblikovanje
Barbara Zorman

Slikovno gradivo
Risbice so prispevali učenci in učenke naše šole
Slike -arhiv OŠ Matije Čopa Kranj

junij 2015
